

„Át-érzés”

Copyright © Leslie P. Knox

Leslie P. Knox

„Át-érzés”

Copyright © P.L. Ladislaus, 2011, London

„Át-érzés”

A tartalomból:

Egy Mercedes suhan egy kora nyári nap délutánján egy magaslati város felé. Utasai látogatóba mennek a hátul ülő férfi barátnőjéhez...

Az utolsó előtti város határához érve azonban balesetet szenvednek, majd szörnyű történések sora kezdődik meg... Az utasok menekülnek... szétszélednek... és teljesen elvesznek...

Bóklászásuk közben megszólal a légiriadó sziréna, minek következtében mindannyian az alternatív dimenzióban találják magukat...

...ahol magához tér az a személy, akihez látogatóba tartottak... A nőnek fogalma sincs hogyan került ide, de hamarosan mindenre megkapja a választ: meg kell keresnie a többieket úgy, hogy el kell kerülnie a barátjával való találkozást, majd meg kell találnia az utat a lerobbant kocsához is...

...ugyanis valami fontos dolog rejtezik a csomagtartóban...

1. RÉSZ

Az utolsó rész

Greget rémálmok gyötörték...

A férfi a kezében súlyos vascsövet lóbált, és ezzel már sokadjára sújtott le egy groteszk lényre, ami csak formáját tekintve hasonlított valami emberre: a kézfeje helyén kampók meredeztek, bűzlött, mint egy hónapok óta kint felejtett hulla, és nyöszörgő, időnként sikoltozó hangokat adott ki magából. A masszív testfelépítése ellenére a cső recsegve zúzta szét a csontjait: karok törtek, bordák hasadtak szét.

Az utolsó ütés után a nehéz vasdarab kicsúszott a férfi kezéből, és csörömpölve a véres padlóra hullott. Greg térdre roskadt, tüdeje égett a heves harctól, agyát majd szétvetette a nagyon magas vérnyomás. A mögötte zúgva forgó hatalmas ventilátor egyre csak tolta befelé a másik oldalon lévő, évszázadosnak érződő szeméttelen rohadó szerves anyagok forró szagát.

A teremtmény lába rángatózni kezdett, mintha csak igazi, hús-vér ember lenne. Az arca helyén lévő hullámzó kelés alatt bújhattak meg az érzékelő szervek. Vagy ez maga volt egy érzékszerv?

Greg öklendezni kezdett, de már nem tudott hányni: fél órával ezelőtt megtette. Kétszer is. Megmarkolta a vascsövet és fájdalmas gyomor összehúzódások közepette talpra állt segítségével. Minden sejtje üvöltött egy mély lélegzetvételért, de egyszerűen képtelennek érezte magát erre.

A forgó ventilátor mögül előtörő fények véget nem érően kergetőztek egymással a szemközti falon. A férfi oldalra nézett, be, a sötétbe. Semmit nem látott – még azt a másik lényt sem, ami a falnak támaszkodva, türelmesen várakozott...

Tett egy bizonytalan lépést a vaksötét folyosó mélye felé, mintha az a valami hívogatná, de persze nem láthatta.

Várjunk csak, torpant meg hirtelen, és megálljt parancsolt gondolatainak is – ami nem esett nehezebbre, hiszen alig tudta mozgásra bírni őket. *Mit keresek itt?* Remegő kézzel túrt bele vállig érő barna hajába, a már amúgy is izzadságban fürdő tincsek véresek lettek. Pólóján át is érezte, amint a hajszálok finoman csiklandozzák vállát. Farmernadrágja a térdénél körülbelül tíz perccel ezelőtt kiszakadt, mikor majdnem lehullott a sötét mélységbe; utolsó pillanatban kapta el a hegyes és éles padlórács szélét, és mikor felkapaszkodott, a fémszálok kitépték a térdnél. Sportcipője oldalán is tízcentis szakadás éktelenkedett mikor belegabalyodott egy ledöntött drótkerítés maradványába.

Mi a fene ez a hely?

Négy barátjával érkezett ide, két órával ezelőtt. A szép, napsütéses időt hirtelen váltotta fel a hömpölygő köd, majd a hideg. Ezután következett a baleset. Bár senki nem sérült meg, szétszéledtek a Városban, hogy találjanak valami segítséget, ugyanis a kocsik jobb első kereke kitört. Mindannyian eltűntek a ködben. Telefonjaik nem működtek, egymást kereső kiáltásaik elvesztek.

Majd a pernyétől gazdag levegőben egyszeriben fültépő légiriadó szirénák hangzottak fel. *Mi volt az?* Greg nem tudta. Éppen egy szétvert üzletben kutakodott valamiféle emelő után. Két autót is látott az épület előtt, ajtajuk nyitva állt, meg is próbálta őket beindítani

előzőleg, de kevés sikerrel. Majd a szirénák bömbölését követően, mikor épp egy hátsó szobában tartózkodott, és kirohant, az üzlet már nem volt ott többé. Helyette valami rémálomszerű, vérben tocsogó hentesboltot látott: az alkatrészek helyén, mintha csak megvásárolni lehetne, különféle testrészeket tűztek a falakra, alattuk még árcédulát is látott, de a pénzegység kijelzését nem. Nem hitt a szemének.

Majd a hátsó szobából velőtrázó üvöltés csapta meg fülét, ami nemcsak embertől, de még semmiféle ismert állattól sem származhatott. Menekülnie kellett. Minél messzebb innen.

Ekkor kilépett az utcára. Öt perce se lehetett annak, hogy ide bejött, és akkor még nap-pali fény próbált utat törni a hömpölygő ködön át. De most alig látott el pár méterre a sötétben. Lépett egyet és ekkor lába megcsúszott az aszfaltot felváltó, gallonnyi vérrel fellecsolt vasrácson. Lentről, a koromfekete mélységből gépek zúgása hallatszott. *Milyen gép működhet egy ilyen helyen? Na meg hova tűnt az aszfalt?*

Maga sem tudta miért, de nekiindult, hogy visszajusson a kocsihoz. A barátai már biztosan ott vannak és várják. *Merre is lehet az autó? Nincs egész száz méterre, kissé bal kéz felé. Igen, ott, az a kocsi lámpája. De mikor ide behajtottunk, nem égtek a fényszórók. Akkor ezek szerint valamelyikünk már ott van és bekapcsolta a lámpát.*

A bizonytalan lépéseket követően futásnak eredt. Léptei kopogtak a vasrácson. A mögötte lévő üzletből pedig újra felharsant a bömbölés.

Elérte a kocsit. Egyik barátja pedig ott állt. *Na végre. Ám mikor az alak közelébe ért az hirtelen megfordult...*

A kampók feléje lendültek, centiméterekre vétve el arcát. Greg menekült. Nem tudta hová, csak be, a sötétbe. Minél messzebb innen.

A mögötte lévő valami azonban nem kezdte üldözni, csak elijesztette, mintha azt mondaná, hogy ezzel a kocsival sehová nem mész.

Greg újra fényeket látott egy helységből. Szédelegve bemenekült. Ez egykor talán étterem lehetett. Bár a lény nem üldözte, ezt nem tudta, így a felborított asztalok közt a konyhába menekült, ahol talán nagyobb biztonságban lehet.

Amint megérkezett, borzalmas bűz csapta meg orrát, és azon nyomban elhányta magát. A tűzhelyek égtek, fullasztó hősséggé változtatták a helyiség hőmérsékletét, és a szagot a végletekig fokozták. Greg újra hányt, gyomrába késként hasított a fájdalom, ahogy egyre csak összerándult, de tartalma már távozott a nyelőcsövön át, maró érzést és kellemetlen szájízt hagyva maga után.

A konyha után pedig – már nem emlékezett hogyan, de – ezen a folyosón találta magát, ahol éppen a vascsővel verte szét azt a... *Honnan is szereztem a csövet? És mikor?*

Újra megszédült. *Mi folyik itt?* Eddig életöztöntől hajtva futott a hangok elől és összehalálkozott a kocsinál egy ilyen... most pedig egyet agyon is vert. A harcra sem emlékezett, csak arra, hogy minden tagja ég és sajog. Minden zavaros volt álmában...

Majd hirtelen visszatért a valóságba...

...mert a huppanás a kocsi felébresztette.

A jobb első ülésen ült, intenzív álma miatt szinte kapkodta a levegőt.

Mellette Susan, a barátnője vezetett. A harmincas éveiben járó nő szőke haja az álláig ért, zöld szemei meglehetősen mérgesen tudtak villanni akárkire. Egyszerű farmernadrágot, zöld pulóvert és mellényt viselt.

Hátul ült a nő egy régi barátnője, Carol, és annak vőlegénye, Kevin. Carol nemrég ünnepelte harmincadik születésnapját, hosszú barna haját copfba kötötte és egy kék baseballsapka alól lógatta hátra. A nő a kora nyári időben szűk fekete nadrágot hordott, kék felsőt, rajta egy szürke vászonkabáttal.

Vőlegénye, Kevin a harmincas éveinek végéhez közeledett. Kopasz fején japán írásjelekkel díszített fehér fejkendőt húzott feszesre. Fekete bőrnadrágja és kabátja alatt egy egyszerű fehér pólót viselt.

Hátul ült még mindannyiuk közös ismerőse, Ben. A férfi a harmincötödik születésnapjához közeledett. Zakót viselt, rövid barna haját épp tegnap vágatta le, arcát frissen borotválta, néhány órája mindössze, hogy két hete nem látott barátnőjének újra úgy imponáljon, mint együttlétük legelső éveiben. Az ő kedveséhez, Janehez mentek látogatóba és épp át akartak vágni az utolsó előtti kisvároson.

Azonban mikor Greg az álomból ébredve és levegőért kapkodva meglátta az üdvözlő táblát, ijedtében rákiabált Susanra, ezután a kormányhoz kapott és félrerántotta.

A kocsi belecsapódott a szalagkorlátba...

Senki nem sérült meg. Ezután a társaság minden egyes tagja szidta a férfit, majd a kedélyek lecsillapodását követően érdeklődni kezdtek az iránt, hogy ezt miért tette. De Greg nem tudott választ adni erről. Elmesélte az álmát, annak intenzitását. És hozzátette, hogy itt valami nem stimmel. Ám a többiek ezt nem fogadták el bocsánatkérésnek, így újra szavakkal estek a torkának.

Eközben nyirkos köd hömpölygött körülöttük, és a két perces szóváltást követően sűrűbbé is vált, a látótávolságot mindössze néhány méterre korlátozva.

- Megyek megnézem mekkora a kár - Susan megvetően pillantott barátjára, bár hanghordozása a történések ellenére nyugodt volt. Leállította a motort, majd kiszállt.

Carol és Kevin nem szóltak egy szót sem, csak némán bámulták a férfit.

Greg ismét el akarta magyarázni, hogy erről a városról álmodott, de már nem érzett ehhez energiát. Ehelyett megkövülten ült és ijedten nézett maga elé. Ez az álom annyira intenzíven hatott, mint még soha semmi eddigi életében. Olyannyira, hogy meg is nézte azokat a helyeket a testén, ahol - az álmában - megsérült. De semmi. Minden rendben.

Susan elsétált a kocsi előtt és a jobb első kerékhez lépett, majd leguggolt, hogy jobban megvizsgálhassa. Hát ennek annyi. Vontatóra lesz szükség. A nő felállt, majd a szélvédőn keresztül fenyegetően barátja arcába mutatott.

Eközben Carol és Kevin is kiszálltak és a sérült kerékhez sétáltak, majd rágyújtottak.

- Azt hiszem, Ben, kicsi-Jane most megtapasztalja, milyen az mikor a várt személy késik egy pár órát - fújta ki a füstöt Kevin.

- Nyugi, máris hívom a vontatót - sóhajtott Ben, majd tárcsázni kezdte a segélykérő vonalat. - Vagyis hívnám - hitetlenül a „Nincs szolgáltatás” feliratot figyelve telefonján elhúzta a száját.

- Amúgy hol vagyunk? Melyik város ez? - Kevin körbemutatott és mintha eddig észre sem vették volna, most egy emberként tekintettek a hömpölygő ködre, ami úgy hullámzott nagy pamacsokban előttük, mögöttük és feléjük, mintha élne és szó szerint dolgát végezve közlekedne, tudomást sem véve az újonnan érkezettekről.

A levegő a kora nyári hőmérséklethez képest szinte dermesztően hideggé vált, mint őszi, borongós hajnalon. Hét, nyolc méter nem sok, de addig sem láttak. És mintha havaz-

na: pernye szállt mindenfelé, mint hamu egy óriási tábortűz során. Ijesztő hangok – csattanások, zúgások, nyikorgások – érkeztek mindenfelől.

- Sikerült lerobbanni egy elég kísérteties helyen – bámult a fehér felhőkbe Carol.

- Ez csak egy magaslaton lévő város. Benne vagyunk egy felhőben. – Közölte Ben, aki egyfolytában próbálta hívni a mentőszolgálatot, de vajmi kevés sikerrel.

Greg eközben még mindig bénultan ült a vezető melletti ülésben és még ültében is szédelegve bámult kifelé a ködbe. *Erről álmodtam, hogy ide behajtunk. Majd aztán arról, hogy szétszéledünk és bemegyünk.*

- Na jól van, srácok – rúgott bele Susan a kerékbe. Benre nézett, aki egy fejrázással hozta tudomására, hogy nincs térerő. – Bemegyünk és megkérjük az első házban lévőket, hogy vezetőkesről intézzenek hívást. Aztán jön az autómentő és mi közben felszállunk egy buszra, vagy vonatra, és így megyünk tovább. Köszö, Greg.

Kevin és Carol csatlakozott a nőhöz, és kintről nézték Greget először megvetően, majd kérdően. Mi történhetett vele? Miért tette ezt?

A hátul ülő Ben a telefonjával próbált csodát művelni. A készüléket a füléhez tette és kinézett a szélvédőn a kérdő tekintetű trióra, akik kérdésére ő maga is szeretett volna választ kapni. Ha Greg nem nyúlt volna a kormányhoz, már a Város másik felén lennének és utána csak pár óra és újra simogathatná kedvesének szép fekete haját. *Jane drága, alig várom, hogy lássalak.*

Ám Ben is lemerevedett, kezéből kicsúszott a telefon.

A többiek csak ekkor vették észre, hogy már Ben is lezsibbadt odabent. Mi van ezekkel? Ittak valamit?

Ám Ben összeszedte minden erejét és rájuk mutatott... pontosabban... mögéjük.

Hideg futott végig a kint állók hátán. Kikerekedett szemekkel fordultak meg és...

Susan sikolya késként hasított dobhártyájukba. A sötét árny nagyon gyorsan mozgott...

Még egy morgást is hallottak cuppanó léptek hangjával együtt. Majd ez a valami eltűnt a ködben... Magával hurcolva a nőt úgy, mint valami rongybabát.

Kevin és Carol felüvöltöttek, és pánikszerűen elfutottak, vissza arra, amerről jöttek...

Ben és Greg még a kocsiban ülve továbbra sem tudtak megmozdulni, de valójában nem mertek, ugyanis az ülés alól olyan hangok érkeztek, mintha egy láthatatlan felbőszült rém akarna onnan kiszabadulni.

Percek teltek el, a hideg futkosott hátukon. Szívük hatalmas üstdobokként mellkasukban, torkukban, fejükben döngött.

A kocsi nyikorogva mozgásba lendült... méghozzá felfelé. Majd visszaesett a földre.

Gregnek és Bennek több se kellett. Kiugrottak. Majd arra menekültek, amerre a jegyescsapat...

Teljes erejükből futottak, közben félve hátrapillantottak: a kocsit már eltakarta a köd. Kifelé rohantak, vissza az úton, ahol még volt napsütés. Ahol még kellemes érzések öntöttek el Bent a találkozásra gondolva.

Greg nem fogta fel teljesen, mi történt barátnőjével. Mintha maga a köd állt volna össze valami lénné. És ezután jött Susan sikolya, mely a férfi fejében újra és újra felhangzott. Már hallott ilyet. Hol is? Ó te jó ég. Ilyet régi dokumentumfilmekben látott. A villamosszékbe ültetett bűnöző utolsó halálsikolyához hasonlított...

Nem tudta, hogy ő is kiáltson, vagy sírjon. Nem tudott gondolkodni, csak futott. Ben után. Minél messzebb, el a kocsitól.

Az öltönyös férfi hirtelen megtorpant és egyensúlyozni kezdett: nem vette észre a hatalmas szakadékot, ami a lába előtt tátongott, ahonnan a köd, mint élőlény felfelé tört és mintha már egy nyögést is hallatott volna.

Ben nem bírt már egyensúlyozni és lezuhant, ám még utolsó erejéből valahogy hátrafelé kapott. Sikerült elmarni az aszfaltból kiálló vaskos elemet és megtartani magát rajta.

A szakadék...

Hatalmas bombakráter, melynek nem látták az alját, de még a szélét sem. Talán valami taktikai atomtöltet okozta? És mikor? Pár perce itt hajtottak át a kocsival és minden rendben volt. Akkor meg hova tűnt az út?

Ben üvölni kezdett, a keze csúszni kezdett lefelé a vaskos fémdarabról.

Greg érkezett a peremhez és letérdelt. Majd lehasalt és kezeit nyújtotta Bennek.

Az öltönyös férfi az életéért küzdött. Ha itt leesik, egész biztosan felnyársalódik az alatta kiálló éles elemeken. Hirtelen úgy érezte, hogy valamivel könnyebb magát megtartani: Greg már megmarkolta a zakóját és segített.

Ben feljebb kapaszkodott, addig hogy barátja elérje a kezét. Majd Greg húzni kezdte felfelé a férfit. Mikor karjai elérték a perem magasságát, Kevin és Carol ugrottak melléjük, szinte a semmiből, és ők is segédkeztek a férfi felsegítésében.

Ben elterült a földön, szíve úgy kalapált, hogy mellkasa, hasa szinte ugrált, mintha lenne alatta valami, ami külön életet él. Köhögni kezdett. Oldalára gördült, úgy fújtatott tovább.

Kevin felállt a földről, és lenézett a mélységbe. Ők ketten szintén rohantak egy perccel ezelőtt, így a férfi is lihegett. – Mi... mi folyik itt? – tette fel azt a kérdést, amire senki nem tudta a választ.

– Susan... – nyögte Greg elhaló hangon. Tudatáig csak ekkor jutott el a felismerés, hogy barátnőjét valami elragadta. – Meg kell keresnünk!

– Greg – zihálta Ben a földön fekvő. – Mi történik itt?

– Fogalmam sincs.

– Dehogynem van fogalmad, valamiért csak félrerántottad azt a kormányt – förmedt rá dühödt. – Na és...

Ekkor a hasadék mélyéről olyan bömbölés hasította szét dobhártyájukat, hogy a további kérdezősködésről teljesen elfeledkeztek. Könnyen elképzelték azt a nagy fekete valamit, ami éppen felfelé mászik. Kevin és Carol már rohant visszafelé, Greg követte őket, majd Ben is utánuk eredt. Tagjaikba hihetetlen erő költözött ahogy távolodni akartak a hang forrásától. Nemcsak, hogy nem voltak kíváncsiak rá mi okozta, de még arról is elfeledkeztek, hogy meg kéne beszélni Susan keresését.

Futottak. Befelé, a Városba. Ahogy csak a lábuk bírta. A köd mintha csak akadályozni akarná őket, zúgva állt össze sűrű pamacsokba és egyenesen arcuk felé gomolygott. Olyan gyorsan, hogy még elugorni sem tudtak előle. Azt nem tudták, hogy ez nem okozhat gondot nekik. Vagy pedig abból indultak ki, ami az előbb Susannal történt? Akárhogy is, csak rohantak.

Már csak azt nem sejtették, hová...

Hallották a hátuk mögül a bömbölést. Sőt, mintha futó léptek hangja is megcsapta vol-

na fülüket.

Vagyis ez az akármilyen most üldözi őket...

Te jó isten...

Greg szinte önkívületi állapotban tért magához egy keresztvezetéses közepén. Ré-
mülten pillantott hátrafelé. A köd időnként lecsapott, meg nem állt, a férfi ide-oda rángat-
ta fejét előre, egyszer még el is ugrott, mintha bármiféle bántódása eshetne.

Zihált. Tüdeje égett a hosszú rohanástól. Köpnie kellett. Lábai remegni kezdtek. A der-
mesztő hideget most egyáltalán nem érezte, mert patakokban folyt róla az izzadság.

A bömbölés abbamaradt. Már nem üldözte senki... pontosabban semmi. De mi is tette
ezt mindez ideig?

A keresztvezetéses közepén útburkolati jelekkel választották el a közlekedősávokat. A
sarkokon, a keskeny járda betonjából magasra nyúlva villanyoszlopok fogták közre a kis
teret. Négy irányban angol stílusú, fehérre és barnára festett egyemeletes sorházak húzó-
tak, de csak az első néhányat tudta kivenni.

Hol vagyunk?

Rémülten nézett körül...

Egyedül állt a keresztvezetéses közepén...

Carol lihegve húzódott be két épület fala közé. Mellette egy szemetesekuka állt, benne a
zsákokat mintha csak egy órája tették volna bele.

Az út közepéig látott, ott a sebességhatár betartására figyelmeztető jelet is ki tudta ven-
ni, de itt ki is merült a felfedezések sora. A dörgő bömbölés elhallgatott. A dermesztő hi-
deg bekúszott ruhája alá és még a verejtékezés közepette is fázni kezdett. A ködpamacsok
többször szálltak el előtte összesűrűsödve, mintha csak keresnének őt.

Majd ő is csak ekkor ismerte fel, hogy egyedül van...

Kevin... Sikoltotta barátjának nevét belül. Ám válasz nem érkezett.

Greg... Ben... Hol vagytok? Susan... mi történt veled?

Ben egy kétszárnyas ajtó előtt állva lenyomta a jobb oldali kilincset és berontott a virág-
üzletbe. Gyorsan megfordult és magára húzta a súlyos ajtót.

Körbe sem nézett, azonnal kapcsolt, hogy barátai talán éppen utána futnak és miatta
nem tudnak ide bemenekülni.

Résnyire nyitotta az ajtót és kilesett. Zúgó, forgó ködcsáp suhant el arca előtt, majd
mintha elhaló nyögést hallatna, szertefoszlott, hogy pár méterrel odébb újjászülessen.

A többiek nem jöttek utána. Zihálva nyelt egyet, majd visszahúzta az ajtót és úgy dön-
tött, az üvegen keresztül folytatja kémlelését kifelé.

Egy pillanatra hátranézett, hogy megállapítsa, itt tényleg biztonságban van-e. Az illat
már akkor megcsapta orrát, mikor belépett: különféle virágok álltak cserépben, állványza-
ton, lógtak a falra kötözve, vagy koszorúba kötve; várták, hogy valakik elvigyék őket. De
ez nem történt meg.

Valami hirtelen azt sugallta, hogy valaki áll mögötte. Megpördült... Semmi.

Majd meg mert volna esküdni arra, hogy közvetlenül az ajtó túloldalán ácsorog
valaki...

De ott se...

Míg fejét előre, majd hátra kapkodta, sok idejébe telt észrevenni, hogy a virágüzletben valaki járt nemrég, és valamiféle üzenetet is hagyott. Méghozzá neki:

HELLÓ BEN! HIÁBA KERESSED. NE FÁRADJ! MAJD Ő MEGTALÁL...

Az üzenetet a pult fölé növesztették, futónövények alkották a betűket.

Ez azt jelentette, hogy...

Valaki tudja, hogy ide érkeztek...

Kevin elpuhult testébe az adrenalin hatalmas erőt kölcsönzött, és ezt a körülbelül egy kilométeres távot egy kisebb agyvérzés veszélyével egyetemben tette meg.

Befutott a ruhás üzletbe, majd a bejárati ajtót magára zárta, háttal nekidőlt és kapkodta a levegőt. Kopasz fejről leszedte a fejkendőt, majd megtörölte vele izzadt arcát. Majd hirtelen belé hasított a felismerés: *Carol, drágám, hol vagy? És a többiek? Greg? Ben? Susan...*

A kendőt sebtében visszakötötte, gyakorlott mozdulatokkal. Megfordult és az ajtó kilincsét lenyomva kilesett. Éppen egy ködcsóva suhant el arca előtt, majd szertefoszlott a levegőben.

A többiek sehol...

Visszazárta az ajtót és gyorsan körbe akart nézni, de ebből hosszas, döbönt bámészkodás lett: a ruhás bolt kirakat bábu szíven felöltöztetve, a legdivatosabb ruhákban – az egyiket éppen tegnap látta valami újságban –, félkörbe állítva pózoltak előtte és úgy érezte, mintha arcukba süllyedő szemeikkel őt néznének. Az ablakokon át beszűrődő szürkés színek a lekapcsolt világításban furán jelenítették meg a babákat, mintha el akarnának takarni valamit előle.

Kevin még lihegett. A próbababák kísérteties mozdulatlanságára ő maga is hasonló dermedtséggel reagált. *Ha megmozdulok, rám ugranak? Hogy a fenébe gondolkodok ilyen marhaságon?*

Percek teltek el, a férfi tudat alatt valóban úgy érezte, a babák rá fognak ugrani. Kezét a kilincsen tartotta és készen állt arra, hogy ha valóban ez történik, akkor sebesen hagyja el a helyiséget.

Ám semmi nem történt. A bábuk csak mozdulatlanul bámultak rá érzelemmentes, színtelen szemeikkel.

Kevin légzése a normál ütemre süllyedt és úgy érezte, higgadtan tud már gondolkodni. *Oké, akkor kezdjük el összeszedni magunkat: mi a fészkes fene történik itt?*

Agyában ez a kérdés keringett és választ nem kapva egyre csak róta a köröket odabent, közben pedig lendületével elsöpörte az értelmes gondolatokat.

Percekig tartott, mire ez a kérdés lelassult, és nem kezdett újabb körbe. Majd jött a következő: hol vannak a többiek?

Kis idő elteltével a férfi megemberelte magát és nekiállt felfedezni azt, hogy a babák mit akarnak eltakarni előle...

A döbbenet újra indította a gondolatok körhintáját, melyből nem volt kiszállás. A látotakra már esett példa, nem is kevészer, és valaki mintha csak fel akarná éleszteni benne ezt az érzést: a féltékenységet, ugyanis barátnője, a Carol formájú és öltözetű bábu félreértetlen pózban feküdt Greg bábja alatt és éppen azt imitálták, aminek tényét a férfi sosem

akarta látni: szeretkeztek.

Szédelgett. A babák mintha mosolyogtak volna rá. Igen, ez egyértelmű mosoly, de a mozdulatlan tartás megmaradt.

A látvány olyan indulatokat ébresztett benne, hogy egy pillanatra azt is elfelejtette, mi is történik vele, vagyis velük. Majd észhez tért. *Tehát, térjünk vissza az első kérdésre: mi a fészkes fene történik itt?*

Választ nem kapva megvárta, míg az újra mozgásba lendülő gondolatok megállnak és feltette a következő kérdést, közben behunyta szemeit, hogy lelassítsa a várható nagy forgási sebességet: hol vannak a többiek?

Itt vagyunk!

Ez Greg és Carol egyértelmű hangjának hangzott. Kinyitotta a szemét és mindkét bábu szeretkezési pózt váltott, és már így mosolyogtak a férfire, megint csak mozdulatlanul.

Kevin nem bírta tovább, sem a féltékenység érzését, sem az újra mozgásba lendülő két kérdés centrifugális erejét, sem azt, hogy ezt a két babát egyetlen másodperc alatt valaki átmozgatta, míg szemét behunyva tartotta.

Vagy pedig... talán a babák mozogtak?

Greg a kereszteződés közepén állva szédelgett. *Mi folyik itt? Mi volt ez? Susan... Hol vagy, édesem?*

Itt! Hallatszott barátnője hangja. Inkább a fejében, semmint hallójárataiban.

A hang irányába akart nézni, de fogalma sem volt, az honnan érkezett. Talán jobbról? Vagy balról? Elölről? Hátulról?

Hirtelen valami arcon ütötte...

Fentről érkezett. Felnézett.

Két láb. Rajta cipő. Susan cipője...

Felakasztott barátnőjének látványára kitört belőle az üvöltés...

2. RÉSZ Kicsi-Jane

Carol félve lesett ki a kis beugróból. El kéne indulni valamerre, gondolta. De hova? Honnan érkezett ide? Jobbról? Vagy balról? Fogalma sem volt az irányokról.

Na, de lépésről lépésre. Egy utcán állok, igaz? Egy város utcáján. Namármost ha ez város, akkor kéne itt lenni embereknek. De hol vannak ezek? Eddig senkit nem látott, bár be kellett vallania magának, hogy még a környezetét sem látta, annyira elvette eszét a pánik. Oké, akkor sorjában. Kevin! Hol vagy, te mamlasz?

És a többiek? Megint eszébe jutott Greg barátnője, akinek sikolya nem ment ki a fejéből. Na meg mi a jóságos ég ragadta el?

Most mit tegyek? Kezdek el kiabálni? Akkor magamra hívom a figyelmét megint valaminek, ami...

Gondolatait szétoszlatta a hang. Mély, bűgő tónussal kezdődött, elnyújtottan és ahogy erősödött, úgy rágta bele magát egyre mélyebbre az agyába. Fülére tapasztotta kezét, mert a sziréna – légiriadó, filmekben hallotta már, de élőben sose – olyan erővel bömbölt, hogy belefájdult a feje. Mintha kést szúrtak volna a fülébe, amit meg is pörgetnek, a hegye pedig végigkaristolja a koponyáját belülről.

Már szemét is behunyta, mert azt hitte, kiugrik a helyéről. De mi köze ennek a hanghoz? Nem értette. Az orra is vérezni kezdett. A sziréna pedig csak szólt. Megállás nélkül.

Kinyitotta a szemét, félve, nehogy az véletlenül a nyirkos aszfalra buggyanjon.

Már rendben érezte... Addig, míg nem érzékelte vele, hogy mi történik a környezetével...

Az aszfalt, a mellette lévő falak, oszlopok, utcatáblák úgy kezdtek lángok nélkül végigperzselődni, mintha papírborítással lennének bevonva, izzó pernyévé válva pedig megmutatták, ami alatta rejtőzik. Az egyre csökkenő fényben pedig látni vélte, hogy...

Te jó isten, ez nem lehet igaz...

A sziréna vijjogása tovább rombolta agyszöveteit. Már sikoltott.

Az izzás végigszaladt mindenütt. Vagy inkább talán látványos, sebes rothadásnak kéne nevezni? Évtizedes öregedésnek másodpercek alatt? Minden elkorhadt, elrohadt, szétfolyt.

Az előtűnő dolgok látványa pedig az agyába mély barázdákat vésett: az aszfalt vasráccsá változott, a nyirkos falakat vérfoltok borították, az oszlopokon pedig ... karóba húzott emberi testek jelentek meg. Kezüik hátrakötve, a szájukból kiálló hegyes fémrúd úgy fordította fejüket, mintha mind az ég felé kiáltanának kegyetlen fájdalomukban.

Carol újult erővel sikoltott fel.

Rohanni kezdett, befelé a sötétbe, maga sem tudta hova tartva...

A sziréna hangja Greg hevesen dörömbölő szívét fogás nélküli, ide-oda vergődő légkialapáccsá változtatta. Füléből folyadékot érzett kifolyni, tenyerét odatette és véres foltok borították be. Felüvöltött.

A kereszteződés közepén, az aszfalton láthatatlan tűz szaladt végig, ahogy felperzsel minden felületet. Az oszlopokról lebegve szállt tovább a hamu.

A szirénák halkulni kezdtek, közben pedig a nap lenyugodott és leereszkedett a sötétség. Még hozzá fél perc alatt.

Greg eddig üvöltött, igyekezve túlkiabálni a harsogó szirénákat. Ám saját hangját egyre hangosabban hallotta. A szirénák teljesen elhallgattak.

Kezeit elvette fülétől és kimeredt szemekkel nézte a véres foltokat rajta.

Felnézett és halk imát mormolt: Susan...

Csak most jutott el tudatáig, hogy kedvesének felakasztott hullája eltűnt.

Te jó isten. Meghalt? Vagy képzelődöm? Ez nem lehet igaz.

Zúgó hang kezdődött. A férfi – maga sem tudta hogyan, de – semmiféle fényforrást nem látott, valahogy mégis érzékelte azt, ami a környezetében van. Rozsdás vasrácson térdelt. Körülötte szinte tapintható sötétség, melyben mégis ki tudta venni a dolgok körvonalait. Látta az oszlopok helyén megjelenő rozsdás karókat, amiken emberek nyöszörögtek... ugyanis még éltek...

A legközelebbi már erőteljesebben nyögdecsejt... sőt még vergődni is kezdett szabad karjaival...

Greg futásnak eredt...

Ben a virágüzletben hallotta meg a bömbölő szirénákat.

A kinti szürke, hömpölygő ködfelhők megszűntek, a sötétség körbeölelte az épületet. Ben kifelé bámult az ablakon és látta, amint mindenben futótűz szalad végig; könnyed, izzó hamu szállt az ég felé, de szertefoszlott a szemei előtt.

Ám hirtelen hangot hallott magából az üzletből is. Torkában dobogó szívvel fordult meg és ugyanazt a jelenséget látta, amint évtizedes enyészet lesz úrrá minden felületen. A falra kötött virágok másodpercek alatt elhervadtak, elrohadtak, majd a földre hullottak. Az üzenet megmaradt, ám egy nyirkos, rozsdás fémlemezen jelent meg, és mintha belőtt szegecsekkel írták volna ki; minden egyes betű tíz-tizenöt vasgömbből állt. Majd a lemez hirtelen – akár valami emberi bőr, melybe tüket szúrtak – vérezni kezdett.

Ben felüvöltött, kirontott az üzletből, és befutott a sötétségbe...

Kevin feje fájni kezdett mikor a szirénák megszólaltak. Kergetőző gondolatai is megálltak fejében, mikor kipillantva látta szétégtő környezetét, a rohamosan ereszkedő sötétséget.

Majd hangot hallott a háta mögül...

A babák...

A Greget és Carolt ábrázoló bábuk eltűntek, helyettük két förtelmes lény nyögése hallatszott, mi több, arcuk véres szemüreggel pontosan úgy nézett ki, mint ők ketten.

Lemásztak egymásról és mosolygó szájjal, ide-oda rángatózó fejjel álltak meg egymás mellett és Kevinre bámultak. Aki földbe gyökerezett lábakkal nézte a két torz valamit. Közben a szirénák elhalkultak, helyettük egy folyamatosan zúgó, hatalmas gép hangja hallatszott, ami néha hatalmasakat döngött.

A két alak feje egyfolytában remegett, természetellenes sebességgel. Egy rendes ember nyaka már rég eltört volna ha így tudná mozgatni.

Elindultak felé...

Kevin felüvöltött és kirohant az üzletből, be a sötétbe, nem számított hova, nem számított milyen messze, csak innen el...

Jane egy rozsdás öntöttvas kádban ébredt. Teljesen betakarta a folyadék, de meglepődve tapasztalta, hogy tud lélegezni.

Felült. A vörös folyadék visszaömlött a testéről, fekete haja hátrasimult. Kinyitotta kék szemeit. Megmarkolta a kád peremét és felállt. Meztelen volt. Testét mintha vörös kenőanyaggal vonták volna be, csillogtak rajta a mennyezetről érkező sárga fények.

Ez azonban nem zavarta túlságosan, hiszen nem tudta, hogyan fest az igazi bőrszín. Még nem látott senkit, akihez hasonlíthatta volna magát.

Gondolkodott volna, hogy miért is van itt, de ezt megelőzte egy fontosabb kérdés...

Ki vagyok?

Agyába egy barna hajú férfi képe vésődött be. Neve is lett: Ben.

- *És te vagy a barátnője* - mondta egy hang a fejében.

- *Én?* - motyogta maga elé. - *Barátnő? Ki ez a férfi?*

- *Megtudod, figyelj csak!*

Újabb képek villantak. Ezek már hosszabban tartottak és feltöltötték agyát emlékekkel.

Egyszeriben mindent megértett.

Elmosolyodott. Kilépett a kádból. A fürdőszoba többi elemét csak ekkor vette észre: a mosdócsapból egyfolytában folyt a... vér. A kagylót már teljesen feltöltötte, most kifelé bugyogott, nem bírt lefolyni. Egy tükör lógott féloldalasan felette a falon, több helyen be-repedt felületén meg tudta nézni magát. Vörös színű bőréből kék szemei csak úgy világítottak kifelé. Elforgatta arcát és elmosolyodott.

- *Na, milyen lettél?* - kérdezte a hang.

- *Túrhető.* Bár úgy érzem, ez még nem a végleges kinézetem - hangosan szólt, mintha lenne mellette valaki.

- *Jól gondolod. Te vagy a második kísérletem.*

- *Ki volt az első?*

- *Ez most nem érdekes. Most koncentrálj!*

- *Jó... De mire?*

- *Hát Benre. És a barátaira. Te akartál érezni megint mindent. Ez volt a kívánságod. Most érzél, de másik szemszögből.*

- *Másik szemszög?!*

- *Igen. Meg kell találnod Ben előtt a többieket, és meg kell szerezned tőlük egy-egy érzékszervet. Aztán majd megérted.*

- *Milyen többieket?*

- *A barátaidat.*

- *Hm. Hát jó. Mit kell tennem először?*

- *Juss ki innen!*

Jane sóhajtott. Melléről lesöpörte a vért, de inkább csak elkente.

A tükör mellé állt, a rozsdabarna, penészes fal elé. Kezeit előrenyújtotta, egyenesen egy nagy, sötétebb folt közepébe. Lévén ajtót nem látott, de innen mégis ki kellett jutnia, ezért egyszerűen besétált a falba, majd a másik oldalon bukkant elő.

Egy folyosóra érkezett. Zúgások, nyöszörgések csapták meg fülét. Tőle jobbra és balra a járat a sötétbe vezetett. Lábai alatt vértől sikamlós fémpadló terült el, feje felett cseppkövek gyanánt emberi szerv darabok lógtak.

Balról kétségbeesett üvöltést hallott. Egy férfi. A falnak támaszkodott és lihegett. Ezután észrevette a nőt...

Jane-nek bevillant – mint emlék – a férfi neve: Kevin. Ő az egyik barát.
Eléje lépett...

Kevin üvöltve ismerte fel ezt a nő formájú, szörnyűséges alakot. Majd félve tette fel a kérdést.

– Te jó ég... Jane?!

– Hogy ki? – pislogott a nő értetlenül. Majd bevillant neki, hogy ki is ő valójában – Ó... igen... igen, az vagyok – mosolygott ezúttal kedvesen. – Szia Kevin!

– Ve... veled meg mi történt?

– Eltévedtem.

– De ho... hogy nézel ki?

– Miért, hogy nézek ki?

– Mint egy... – Kevin keze remegett, mint a nyárfalevél.

– Tudom, nem a legjobb formámban vagyok... – a félhomályban újra elmosolyodott, majd groteszk bájjal döntötte oldalra fejét.

– Mi történt veled? – kérdezte újra. – Miért nézel ki így?

– Nem érdekes.

– Mi történik itt?

– Ez sem érdekes, ráadásul ez még elég hosszú történet is lenne. – Ingatta a fejét a nő. – Már ha egyáltalán ismerném.

Kevin szava elakadt egy pillanatra. Már jó egy órája annak, hogy megérkeztek ebbe a rémálomba, azóta pedig agya kellően megküzdött a látottakkal, hallottakkal.

Nyelt egy nagyot, összeszedte magát. – Te... tényleg Jane vagy? – Hitt a szemének, de dörömbölő szíve mélyén remélt egy negatív választ.

– Igen, tényleg Jane vagyok. Ben barátnője. Csak éppen...

A rohadt életbe, gondolta a férfi. Ez tényleg ő! De ez nem lehet.

– Na figyelj, Kevin! – A nő közelebb lépett, mozgása csábosan hatott, groteszk külsejének látványa csak egy pillanatra oszlatta szét ezt, mert Kevin pár lépés után abbahagyta a hátrálást. Így a nő pedig közel tudott kerülni hozzá. Egészen közel...

Kevin maga sem tudta miért, de hagyta magát. Pár másodperc múlva azonban rádöb-bent, hogy inkább elhagyta az ereje. Elfáradt már és Jane közelsége – bár szörnyűnek nézett ki – valahogy mégis megnyugtatóan hatott. Megfogta a férfi nyakát hátul és magához húzta.

Arcuk összeért. Kevin levegőért kapkodott, mert Jane marka olyan erősen szorította tarkóját, hogy félt, összeroppantja gerincének tövét.

– Ne ficáncolj! – szólt rá kedvesen. Kevin engedelmeskedett.

Ezután ledöb-bent: Jane megcsókolta. Véres nyelve becsúszott a férfi száján, ajkuk egymásba forrt.

Kevin az első pillanatban azt hitte, elhányja magát, de ez megváltozott, mikor érezte, hogy a nő csókja a legédesebb, amit valaha átélt. Agyán átvillant barátnője, Carol, aki ha most látná egy másik nővel, főleg egy ilyennel, és főleg VELE, egészen biztosan az örület szélére kerülne a féltékenységtől, az émelygéstől és a tébolytól.

A csók folytatódott, Kevin már behunyta a szemét, mert... ilyen jól még sosem érezte magát egy csók közben.

Jane abbahagyta. Száját elválasztotta a zsibbadt férfiétől és még arcába nézett közvetlen közletről, mosolyogva. Végigcsókolta az arcát, majd orrát, szemét.

Végül megfogta a vállát és eltolta magától. Hátr lépett néhányat.

Kevin még érezte a csók édes ízét szájában, a szörnyűség keveredett a legédesebb dologgal, amit valaha tapasztalt. Elindult a távolodó nő felé.

Jane pedig hátrált. – Köszönöm! – mondta mosolyogva.

– Tessék? – Kevin azonban nem hallotta.

– Ó, persze. – Jane felkacagott. Majd újra mondta, úgy hogy szájáról könnyen le lehessen olvasni: – Kö-szö-nöm!

Kevin nem hallott egy szót sem, de le tudta olvasni a köszönetet.

– Nem is tudom, mit mondjak – nyögte ki a férfi, de saját hangja furán hatott. Mintha csak a fejében zúgott volna, ahogy a kiáramló levegő megrezegteti a hangszálait, de a fülébe nem jutott be. Sőt, az eddigi csattanó, döngő zajok sem.

Kevin ijedten körbenézett, majd fülére tette kezeit, mintha csak ellenőrizni akarná, hogy megvannak-e még. Igen, mindent rendben talált.

Szeme sarkából látta, hogy Jane megint mondott valamit, de nem hallotta. Nem volt ereje visszakérdezni, hogy mit is közölt, ugyanis belé hasított a felismerés...

Megsüketült...

Felüvöltött, érezte, hogy hangszálai úgy rezegnek, hogy toroka bevézrik. Ám hang nem érte fülét.

Jane pedig újra hallotta az üvöltést. El tudta lopni a csókkal Kevin hallását, így már végre megvan az igazi emberi hallás is, nemcsak a vele született.

A tapintásra már előzőleg sikerült szert tennie, mikor azt a Susan nevű nőt feltrancsírozták. Bár nem látta hogyan.

Még hátra van az ízlelés, a szaglás és a látás.

Három név villant be agyába: Greg, Carol és... Ben.

Melyikük melyiket fogja adni neki?

És hol találja meg őket?

Kevin sikolya kétségbeesett színezetet öltött, ahogy egyre csak tapogatta saját fülét, mintha a mozdulat segítene hallásának visszaszerzésében. De persze nem így történt.

Nem értette hogyan, de teljes mértékig bizonyos volt benne, hogy Jane ellopta a hallását. Igen, ő tette. Hirtelen dühödt lett.

Elindult a nő felé, hogy valamiféle elégtételt vehessen rajta, vagy csak simán elverje. Bár nem tudta, hogy ettől visszakapja-e hallását.

Jane hátrált, mosolyogva, a férfi pedig egyfolytában le tudta olvasni a szájáról, hogy azt mondogatja: *Köszönöm! Hálás vagyok!*

Hirtelen falba ütközött. Egy üvegfalba.

Tapogatni kezdte, a felület pedig repedezni kezdett szemei előtt. Jane a másik oldalon megállt a hátrálásban, majd fejét bájosan oldalra billentve nézte őt. És mosolygott.

Kevin ütlegelni kezdte az üvegfalat, amin egyre több repedés született, de áttörni nem tudta, ugyanis ahol egy pillanattal ezelőtt berepedt, ott újra összeállt.

Jane elfordult és elsétált, majd eltűnt egy sarok mögött. Még utolsó szavait is le tudta

olvasni a férfi: *Ég veled!*

Kevin őrjöngött. Az üveg felületén tükröződve azonban látta, hogy mögötte a folyosó... átalakul. Járatok nyíltak a falban, a másik vége pedig lezárult. Úgy érezte magát, mint egy egér a labirintusban, ami – elvileg – előbb-utóbb megtalálja a kaja felé vezető utat.

Más úton akarta elkapni a nőt. Megfordult és dühödten berohant egy megnyíló, keskeny sötét folyosóba. Nyirkos, rozsdás falait érezte tenyerével, és látta másik végén a sárgás, tompa fényeket. Elindult feléje.

Egy kereszteződésbe ért. Hasonló folyosók húzódtak több irányba, némelyik szélesebbnek, egyik-másik ugyanilyen keskenynek tűnt.

Órák óta bolyongott már. Nem találta a kifelé vezető utat. A labirintus falai egyre csak változtak, hol megnyíltak a falak, hol lezárultak.

Éhes lett. Ideges. Többször is üvöltött tehetetlen dühében, de toroka már pokolian fáj.

Igyekezett megjelölni az utat, hátha megtalálja a kijáratot innen, de mindhiába, mert nem elveszett idebent, hanem maguk a falak nem engedték kijutni, mintha csak egy lökdősődő játékot játszanának vele, ide-oda terelve őt, egyre jobban hajszolva bele a tébolyba.

A bolyongás már hosszú órák óta tartott. Janet már nem látta sehol. Sem senki mást. Csak a rozsdás, csupasz falakat, amik helyenként mint valami élőlény, vörös folyadékot izzadtak a fémlemezek szegecselésének helyén.

A labirintusban pedig oly sokáig bolyongott, hogy egy idő után elvesztette erejét, majd szép lassan józan eszét is.

Kimerülten leroskadott többször is a falak tövébe...

És ekkor egy hang szólt hozzá finoman, mondva hogy merre menjen... csak épp nem hallotta...

Jane egy tükör előtt állt. Saját magát nézte benne. Fejét úgy fordította oldalra, mintha csak új sminket tett volna fel és ellenőrizné a minőségét.

Az embernagyságú felületben láthatta a mögötte húzódo folyosót és annak két oldalán nyíló kicsiny cellákat, amikbe embereket zártak... jó pár hónapja. A testek már oszlásnak indultak, kezük még mozdulatlanáguk közepette is kifelé nyúlt, még utolsó pillanataikban is a szabadulás felé nyújtózkodva.

Jane szaglása még nem volt emberi, így a levegőt illatosnak érezte. De tapintása már emberi volt – köszönhetően Susan elvett érzékelésének –, így érezte a szerves anyagok bomlásakor keletkező meleget és nagyon magas páratartalmat.

A fémfalakon áttetsző folyadék állt össze cseppekbe, foltokba, majd mikor elég nagygyá terebélyesedett, engedett a gravitációnak és a padló felé folyt, majd eltűnt a rácsok közt és a sötét mélységbe hullott. A lent forgó, szélmalom szerű szerkezet óriási lapátjain ezek a cseppek szétfreccsentek, bár ebből Jane már semmit nem látott.

Úgy gondolta, véres bőre megfelelően néz ki egy újabb találkozáshoz. A következő Carol lesz. Már itt bóklászik valahol. *Itt az ideje szembenézni vele is. Hogy aztán haladjunk tovább Gregre... és végül Benre...*

Carol kétségbeesetten menekült az őt üldöző humanoid lény elől, ami hihetetlen gyorsan futott, egyfolytában üvöltött, ahogy a nő is a kétségbeeséstől és pániktól. Egy ajtó mel-

lett rohant el, majd reflexből megfogta a szélét és rávágta a hólyag fejű emberutánzatra, aminek karjai még befelé nyúltak, hogy elkapják. A végtag a könyöknél fura szögben fordult el, és elkapta Carol fejét, pontosabban baseball sapkáját. A nő nem foglalkozott ezzel, hagyta, hogy fejfedője a földre hulljon, haja is kibomlott és kócosan zuhant arcába, ahogy minden erejét megfeszítve egyre csak tartotta az ajtót, nehogy ez a fürtelem bejöjjön. Közben torka szakadtából üvöltött, a ruhája már mindenhol a testére tapadt az izzadtságtól.

Újabb nyomás és azt remélte, hogy a kar majd visszahúzódik, ennek ellenére az kitámasztotta magát és a nyomás ellenére befelé kezdte tolni az ajtót.

Carol nem bírta már tartani, így hirtelen elengedte és rohant tovább. Már nem sikoltott, de csak azért, mert minden hangszála égett.

A lény kivágta az ajtót és utána iramodott. Gyorsabban, mint a kimerült nő.

Carol befordult egy sarkon. A piszkos sárga megvilágítású folyosó kiszélesedett, két oldalt a falban – mint valami börtönben – vaskos, bezárt cellaajtók álltak, felettük számokkal, elcsúsztatható kémlelőablakkal. Amint betoppant ide, döndüléseket hallott, mintha valami elemi erővel akarna kiszabadulni mögülük. A hatalmas erő forrásaként munkagépet tudott elképzelni, de hogy ezt valami élő dolog tette – hiszen üvöltött – csak még tovább emelte már orrvérzést is megindító adrenalin szintjét.

Üldözője közeledett. Carol úgy érezte, tüdeje apró cseppekben távozik száján át, a lihegés már egy ideje hörgéssé erősödött és minden molekuláért kétségbeesett harcot vívott.

Futott az ajtók közt, tovább a folyosón. A padlón véres foltok díszelegtek, akárcsak magukon a cellaajtókon. Az egyiknek a kémlelőnyílása körül hatalmas mennyiségű vörös elszíneződést látott, és egy pillanatra az jutott eszébe, mintha ezen át húztak volna be valakit. Nem is sejtette, hogy milyen igaz ez a gondolat.

Egy félig leszakadt cellaajtó nyitva állt, alsó zsanérja még fogta, hogy ne hulljon a padlóra. Carol bepillantott és azonnal megtorpant. Majd bevetődött a cellába.

Megfogta a hatalmas tűzoltóbaltát; egy rohadt tetem mellkasából állt ki, melynek feje már sehol, mert... lerágták.

Az öklendezés közepette elég erőt gyűjtött hogy a fegyver nyelét erősen megmarkolja és kirántsa a testből, majd mivel hallotta a közeledő lépteket, hirtelen megfordult és egy üvöltés kíséretében lesújtott vele.

A balta recsegve szakította át a lény mellkasát és mélyen a sötétszürke bőr alá süllyedt. Carol arcára bűzös vér fröccsent, aminek párolgó molekulái versenyezve egymással száguldottak be orrán, száján, majd az öklendezés hányássá fajult, és saját kezére eresztette a meleg, enyhén savas gyomortartalmat. Majd a baltát kirántotta a mellkasból, egyet hátralépett és miközben sugárban tört elő szájából az újabb áradat, most oldalról vágta bele a bordákba.

Az eddigi bömböléssel szemben most cincogó hangok hagyták el a lény fején lévő egyetlen felismerhető szervet, a száját.

Carol kirántotta a baltát a bordák feltételezett helyéről és újra lesújtani készült, de a lény hátradőlt. Egy nagy döndüléssel terült el a padlón, majd végtagjai remegni kezdtek. A nő pedig odalépett és a piros színű balta súlyos fejét belevágta újra... és újra... és megint...

...Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, de egyszeriben magához tért. A cellában ült, a priccsen, előtte feküdt a kivégzett lény mozdulatlan teteme. Kintről, a nyitott ajtón át

beszűrődött a sárga fény valamint a döngések és üvöltések is, ahogy a többi, bezárt ajtó mögül ki akartak szabadulni a „rabok”.

Felemelte a baltát, aminek fejről csöpögött le a vér. Azon kapta magát, hogy nem kapkodja a levegőt. Nyoma sem volt bűznek, csak a vörös testnedvek szagának. Szerencsére ez nem indított el újabb, mélyről jövő hányingert.

Carol úgy érezte, valaki figyeli.

Szívverése felgyorsult, amint az ajtó felé fordította fejét. Készült arra, hogy ugrania kell. Menekülni.

Az ajtóban egy női alak körvonalait látta, ami elállta a kijáratot. Nem fog tudni kifutni mellette. Megszorította a súlyos baltát és felpattant a priccsról. Harci helyzetbe állt, bár fogalma sem volt ezt hol tanulta, sőt mi több, hogyan sikerült szinte tökéletesen helyezkednie. Ha bárhogy támad ez a női alak, csak lesújt a baltával és kész. Ám az megszólalt:

- Helló, Carol!

Carol nem hitt a fülének. - Ja... Jane?! - leengedte a baltát és szemeit rámeresztette, de nem tudta rendesen kivenni arcát.

- Igen, én vagyok. - Majd kissé oldalt lépett, hogy a folyosóról érkező fény megvilágítsa testét. Bőre sötétvörös volt, fogai és kék szemei szinte világítottak. Vidáman, kissé esze-lősen mosolygott.

Carol a látottak hatására újra felkapta a baltát, és a mellkas felé csapott.

Jane kényelmesen félrelépett, a fegyver súlya pedig kibillentette Carolt az egyensúlyából. Már is megértette, hogy az előzőleg felvett alapállásnál több tapasztalatot egyáltalán nem ismert. Kiesett a folyosóra.

Megvetette a lábát és újra csapásra emelte a baltát. Meglepetésére a véres alak közel ugrott, elkapta a csuklóját és fájdalmas csavarással kiszedte belőle a fegyvert. Most már Jane suhogtatta a keze ügyében, oly könnyedén, mintha csak egy műanyagpálca lenne. Majd finoman a fal tövébe támasztotta, nehogy elérhesse a másik nő.

- Carol, beszélünk kell! - Jane arca szigorúvá változott.

- Miről kell beszélünk? - Carol hangja elcsuklott. *Ez nem lehet igaz, Jane nem állhat itt, mert...* - Hogy kerülsz ide? - préselte ki magából, ajkai pedig remegni kezdtek az idegességtől, vállai, karjába a mellkasából szűrő fájdalom érkezett. A nő tudott erről az érzésről, hiszen apja ebbe halt bele: szívinfarktus.

- Eltévedtem - tárta szét Jane a kezeit és elmosolyodott. Mintha csak keblére akarná ölelni a másik nőt.

Carol fújtatott. - Te nem lehetsz itt. Képtelenség.

- Miért? - Janeben körvonalazódni kezdett a „ki vagyok?” kérdésre a válaszok egy újabb része.

- Mert... - Carol hangja elcsuklott.

- Nos, nekem úgy tűnik, mégis itt vagyok - felsóhajtott, majd tett egy lépést Carol felé.

Amaz sikoltva hátraugrott, de nem szaladt el. Csak megtartotta a köztük lévő távolságot.

Jane szóra nyitotta száját, majd felharsantak újra a cellákból az üvöltések, döngések, olyan elemi erővel, mintha egy tehervonat akarná kitörni az ajtókat. A nő félvállról kiabált oda. - Hagyjátok már abba, beszélgetni szeretnék!

Carol újra ledöbbsent, mert a hangok - épp, ahogy Jane parancsolta - egyszeriben abba-

maradtak. A fájdalom a mellkasában kissé alábbhagyott, a szívinfarktus láthatólag megkímélte. Ám ép esze már nem menekült... mert ez bizony Jane, aki itt állt előtte.

- Sajnálom, hogy megijesztettelek - mondta kellemes hangon.

Carol hosszasan, nagyokat pislogott. *Hát ez miről beszél? Megijesztett? Az elég enyhe kifejezés.*

- Ó, semmiség - kacagott fel tébolyultan.

Jane megnézte magának őt. Emlékei sorokba rendeződtek, összeálltak mozgó képekké, melyek megmutatták Carol valódi énjét... Ennek az emléksorozatnak egy másik része már a Kevinnel való találkozáskor is bevésődött.

- Carol, tudod, hogy miért vagy itt? - Jane ártatlan, érdeklődő pillantással kérdezte, mintha csak a hogyléte felől érdeklődne.

- Nem - rázta a fejét a nő és mintha megenyhült volna egy kicsit. *Tehát Jane jól van, hál istennek. Akkor mégse tettünk semmi szörnyűt, gondolta.*

- De tettetek - suttogta Jane, mintha olvasna Carol agyában.

A nő idegesen nyelt egyet. - Honnan tudod?

- Tudom és kész.

- És azt is, hogy miféle hely ez?

- A legelátkozottabb hely a világon.

- És miért nézel ki így? Talán megöltél valakit?

- Ó nem. Mondtam, hogy Jane nem itt van. Ez nem az a kicsi-Jane, akit ismersz. Ám én ismerlek jól.

- És mit tudsz rólam? - Carol kissé kötekedően tette fel a kérdést.

- Mindent. Tudom, hogy...

- Jó, inkább ne is mond. Sajnálom, amit tettünk - bűnbánóan hajtotta le fejét.

- Szóval sajnálod - Jane gúnyos arccal bólogatott. - Ez ám a bocsánatkérés.

- Nem tehetek többet.

- De még jóvá teheted.

- Hogyan?

- Ha adsz egy csókot.

- Mi van?

- Ne félj. Nem fog fájni. Csak egy kis csók.

- De... miért csókoljalak meg? Ráadásul egy másik nőt? - Carol arcára mély undor ült ki. - Főleg egy... ilyet?

- Hogyaza... - Jane ijedten fordult a fal felé, pánikszerűen keresve valami tükröződő felületet, ahol megnézheti groteszk sminkjét. - Tudtam, hogy nem tökéletes.

Carol lábai a földre gyökereztek ettől a jelenettől. Jane úgy viselkedett, mintha csak a fürdőszobából jött volna ki. Mintha csak egy fürdőlepedő lenne rátekerve és frissen mosdott bőrével és illatával próbálná elcsábítani saját nemének egy másik egyedét.

- Akkor adsz egy csókot? - fordult feléje Jane.

- Azt azért nem - Carol a hajába túrt, véres keze foltokat hagyott homlokán és vörös tincseket a hajában.

- Kérlek - Jane közelebb lépett, bájos mozdulattal. - Ha adsz egy csókot, megbocsátok.

Carol remegve sóhajtott egyet. Másodpercről másodpercre csökkent a visszataszító érzés a másik nő irányába. De miért? Mi játszódik le benne? Mintha valami belső ösztön

győzködné, hogy *tedd meg, vigasztald meg és minden rendben lesz.*

- Hát... na jó, rendben - egyezett bele Carol. Ám ezen a kijelentésen józan esze és érzései kellőképpen összevesztek. Egyik azt mondta, minek, a másik azt, hogy essünk túl rajta, nem is lesz az rossz.

- Ó - Jane megilletődött és hosszú hajának végét előrerakta a mellkasára, hogy finoman takarják csupasz kebleit. Előrelépett Carol felé egyet, finoman, erotikusan.

Carol tovább vitatkozott magával. *Mi bajod lehet?* Mondták újra ösztönei. *Ne, ne tedd, fuss!* Sikoltotta józan esze, bár ennek hangja pillanatról pillanatra halkult.

Carol zavarodottan állt csípőre tett kézzel, mint tinédzser az első randi alatt, aki alig várja, hogy első fiú barátja levegye a lábáról. Ám most ezt az érzést egy másik nő érte el, méghozzá elég gyorsan. Vagy saját maga egyezett bele ebbe?

Jane eléje lépett, arcukat centiméterek választották el egymástól. Óvatosan átfogta Carol derekát és finoman magához húzta. - Ne félj! - suttogta.

A búgó hangtól Carol tarkóján kellemes érzés futott át, a nő még szemét is behunyta. Meglepődött magán, hogy milyen jól esik hallani egy másik nőt így beszélni. El fog gondolkodni ezen hosszabban, mihelyst ennek a rémálomnak vége lesz.

Ha vége lesz...

Jane cirógatni kezdte Carol tarkóját.

A másik nő pedig először félve, de végül felbátorodva kulcsolta át Jane derekát. Kissé fura illata volt bőrének. Nem bűdös, csak olyan... vérszagú.

Jane finoman oldalra döntötte fejét és először csak odaérintette ajkát Caroléhoz, akiben életének egyik legkellemesebb érzése áradt szét. *Ó te jó ég. Ezután akkor ideje más lányokat is megpróbálni, mert ez fantasztikus. Nem gondoltam volna, hogy...*

Jane rátapasztotta ajkát a másik nőére, nyelvét becsúsztatta szájába. Carol érezte a vért, ami nem tűnt undorítósnak, csak olyan... furának. Kellemesen érdekesnek.

Jane szorosabban ölelte magához, majd tett egy lépést hátrafelé és Carolt a falnak nyomta, hogy így nyomatékosítsa érzéseit. Carol nyögött, hiszen a véres csók a vártnál jobban felizgatta. Annyira, hogy már ő falta Jane száját. Fejük ide-oda mozgott, nyelvük táncolt egymás szájában.

Carol pedig hirtelen nem érezte már a vér szagát. Jane a kezeit a falnak nyomta és szinte megerőszkolta. A nyakát is csókolgatni kezdte, Carol pedig csak nyögött a kellemes érzés eluralkodása közepette.

Jane hirtelen abbahagyta a csókolózást, ellépett, de Carol továbbra sem tudta elvenni kezeit a faltól.

Jane még egy lépést távolodott. Carol behunyt szemmel nyújtogatta előre nyakát, hogy még érezhesse az ízletes nyelvet a szájában.

Majd kinyitotta szemét, és nyomban pánik uralkodott el rajta, amikor látta, hogy Jane, veszedelmes mosollyal arcán, legalább három lépésnyit távolodott, ennek ellenére a karjait még mindig úgy érezte, mintha nekinyomná a falnak. Ijedten nézett rájuk és...

Felsikoltott...

Az eddigi kellemes érzések szertefoszlottak, amint a nő a csuklóit a falba süllyedve látta. Majd fogást érzett bokáján is: újabb kitüremkedő kezek húzták be ezeket is.

Újra sikoltott.

Jane pedig önelégülten mosolygott. Carol érzékelését is elvette, a szaglást. Hirtelen

érezte a bűzt. *Ó, igen, végre szereztem egy újabb emberi érzéket. De... szent ég, mi ez az iszonyatos bűz? Ahh. Na mindegy, túlélem, legalább még egy kicsit emberré váltam.*

Carol abbahagyta a sikoltozást és könyörgő arccal nézett Janere. – Se... segíts!

– Nem – rázta a fejét határozottan.

– Kérlek! Ez fáj... – arca grimaszba torzult, ahogy csuklójába és bokájába fájdalom hasított, mintha a falban valaki rácsapna párat egy hatalmas kalapáccsal.

– Tudom jól, hogy fáj. – Jane a szemközti falnak döntötte hátát, karba tette kezeit és elégedett mosollyal arcán nézte a másik nő arcán egyre jobban eluralkodó pánikot. – Megérdemled.

– Ne! – üvöltött Carol – Ááá, ez fáj, ááá!!

– Tartalékkold az energiád a fájdalomüvöltésre, mert ez még csak a kezdet – nevetett fel könnyedén Jane. Ezután körmeit kezdte vizsgálgatni majd ujjai hegyével dörzsölgetni. *Nemsokára késznek kell lennem, ezért erre is ráférne egy kis ápolás.*

Carol újra felsikoltott, ahogy a falba már térde is belesüllyedt. Újabb csapásokat érzett lábszárán, térdkalácsán, mintha medvecsapdába lépne. Feje rángatózott, szemei ijedten villantak mindenfelé.

Következett a könyök. Megint súlyos szerszámok landoltak rajta, porrá törve a csontokat. Carol száját bő nyál töltötte meg a fájdalomküszöbét meghaladó érzéstől. Rángatta sérült tagjait, de olyan erők tartották, hogy szabadulása teljesen reménytelenné vált.

Behúzódott a csípője is. Csapás a medencecsontra, recsegő hang a fülébe. Fájdalom a testén felfelé.

Jane a folyosó két vége felé nézett, gondolkodva merre induljon. Még mutogatott is, számolgatott, és mikor Carol fájdalmasakat üvöltött, szemeit kellemes érzésekkel eltelve hunyta be. *Ó, de szépen sikolt. Még ezt is jól csinálja. Csókban sem volt utolsó. De ebben még jobb.*

Carol vállai következtek, csavarás, ütés, recsegés. Már félig ájultan tűrte a záporozó csapásokat. Majd felsőteste is beszívódott. Zúzás, nyomás; a bordák eltörtek és a tüdejébe csúsztak. Vért köpött a padlóra. Már csak a feje lógott ki, de szinte öntudatlanul.

Jane pedig hirtelen eldöntötte, merre indul, így még utoljára odaugrott Carolhoz.

– Bocsi, most mennem kell – megcsókolta. Majd a vérrel játszadozott szájában és lenyelte. Még egy utolsót szippantott a kellemes barna haj illatából, majd elfordult és elsétált.

Carol pedig elvesztette az eszméletét és mielőtt meghalt, már nem érezte, ahogy arca is beroppan, és a fal teljesen magába szippantja, majd péppé zúzza mindenét...

Nem sokkal később Jane találkozott Greggel.

A férfi éppen kiejtette kezéből a vascsövet, amivel egy bájos lényt vert agyon. A mögötte lévő ventilátor egyre csak tolt befelé a bűzös levegőt, amit már Jane is érzett, köszönhetően Carolnak és ellopott érzékelésének.

Greg szédelgett, láthatóan azt próbálta felfogni, hogy pontosan azon a helyen van, amit álmában látott, mielőtt félrerántotta volna a kormányt.

Leroskadtt a földre, lihegett, kezei remegtek. Fejét fogta, belül hatalmas harcot vívott az eluralkodó téboly ellen.

A folyosót, ahol a férfi küszködött, rozsdás fémlapokkal borították, itt-ott rácsos felü-

lettel, azon keresztül csak a feneketlen mélységű sötétséget lehetett látni. A plafonról egy mocskos, villogó sárga neoncső világította meg a vérmocskos járatot, melynek mindkét vége a sötétbe veszett, a lihegő férfi pedig nem is foglalkozott azzal, hogy valami esetleg közeledhet feléje.

Jane pedig közeledett, de most megállt a sötétben – éppúgy, mint az álomban –, és innen figyelte Greget. *Nahát, gondolta. Mit is kell róla tudnom?*

Megindultak az emlékek: Greg is részese volt annak, amiért ez az egész kirobbant.

De mi is volt ez? Az utolsó előtti áldozatának becserkészésén gondolkodva Jane agyában összeállt minden, amit tudnia kellett saját magáról, és a kocsiban balesetet szenvedő ötfős csapatról, valamint barátjáról, Benről.

„*Kezdjük az elején!*”, vetítődött ki a fényes felirat az agyában, mintha csak egy filmet nézne.

Jane egy átlagos, harmincas éveiehez közel járó nő, aki könyveléssel foglalkozik. Két éve jár Bennel, aki ügyvéd. Közös jövőt terveztek, közös családot, minden szépnek és jónak ígérkezett.

Ám egy napon, mikor Jane Ben kérésére pár gyanús számlát vizsgálgatott, rájött, hogy Ben barátai – ezzel együtt az övéi is – valamiféle pénzmosásban vannak benne. A tetemes összeg egy régi rablásból származott, amit ők négyen vittek véghez, Kevin, Carol, Greg és Susan.

Rájöttek arra, hogy Jane tudja ezt, így kénytelenek lettek eltenni láb alól. Jane hívására Ben elindult, ám Gregék felajánlották neki, hogy elviszik és ők is meglátogatják. Ám a nőt már előzőleg meglátogatták és elrabolták. Ben nem sejtett ebből semmit, Gregék pedig, hogy biztosra menjenek, a nőt elkábították és a kocsi csomagtartójába zárták, hogy majd ha átérnek a Városra, és megérkeznek a nő lakásába, ott zsarolják meg mindkettejüket, szükség esetén megölve őket.

Ám valamire nem számítottak: a csomagtartóban fekvő, bekábítószerezett és gúzsba kötött nő – akinek barátja tőle fél méterre ült a kocsiban és nem sejtett semmit – azt kívánta, hogy bár láthatna, hiszen szeme bekötve, bár hallhatna, hiszen fülébe műanyag kúpokat nyomtak, bár szagolhatna, hiszen a szája elé kötött rongyból egyfolytában áradt a bódító illat, bár ízlelhetne, hiszen az elrablásakor kapott pofonoktól szinte átharapta nyelvét és szája felrepedt, és bár tapinthatna bármit is, hiszen kezeiből és lábaiból már régen kiszökött a vér és hiába mocorgott, semmit nem érzett.

Amint átlépték a Város határát, a kívánságok teljesítődtek: Greg agyára rémálmot zúdítottak, amitől a férfi úgy megrémült, hogy félrekapta a kormányt és nem jutottak már sehová.

Majd jött Susan elrablása és amint a nőt karóba húzták – és talán még most is azon vergődik kegyetlen kínok közt –, a másik Jane életre kelt, azért, hogy begyűjtsön mindent, amit a csomagtartóban lévő nő kívánt.

Egy dologgal azonban nem számolt: Gregtől fogja megkapni a normális látást, utána fog csak kiszabadulni az alternatív világból. Utána már csak Ben marad, majd ki kell szabadítani igazi testét és akkor...

És akkor mi lesz? Két Jane fog bóklászni a világon? Vagy egyiknek meg kell halnia, hogy a másik élhessen?

Jane úgy döntött, ezzel a kérdéssel később foglalkozik, mert most be kell gyűjtenie a lá-

tást. Érzékelt ugyan szemével mindent – ahogy eddig is szagolt, tapintott, hallott –, de mégsem emberként.

Greg a földön lihegve sírógörcsrel küszködött. A tapasztaltak fájdalmasan vésték bele magukat agykérgébe, az érzés egy roppant erőteljes fejfájáshoz hasonlított.

Jane közelebb lépett, meztelen, véres testén a villogó sárga neonlámpa fénye furán tört meg. Ismét megállt néhány lépésre, kezeit karba tette, lábait keresztbe és lazán a falnak támaszkodva, fejét félredöntve figyelte a férfit...

...aki hirtelen észrevette őt, felüvöltött és felpattant, hogy az előzőleg kezéből kihullott vascsőért nyúljon. Érezte a nyirkos fémet tenyerében és ez adott neki némi biztonságérzetet. Felemelte a súlyos fegyvert, és mint egy középkorban játszódó film hőse, harci állást vett fel.

– Nem azért jöttem, hogy bántsalak, Greg – szólalt meg Jane, ki sem mozdulva a laza támaszkodásból.

Gregnek eltartott egy ideig, míg felfogta ki szólt hozzá. Hosszasan pislogott, miközben a cső kicsúszott a kezéből.

– Tudom, tudom, néztem már ki jobban is – simogatta meg a nő a saját arcát finoman.

– Jane?! – Gregtől csak ennyire futotta, tátott szájából szinte folyt kifelé a nyál.

– Aha, azt hiszem, az vagyok. Bár nem egészen. És mégis – bájosan elmosolyodott.

Greg a földre roskadt, Jane pedig ellökte magát a faltól és tett pár kecses lépést a férfi felé, aki érdekes módon nem akart elmenekülni.

– Ne félj, Greg! Jane vagyok. Tudod, ismersz – már teljesen közel ért és finoman előre-hajolva szinte suttogta nyugtatóan az arcába.

Greg ráemelte tekintetét, és hatalmas belső harcok jelei ültek ki arcára.

– Ismerlek! – Bólogatott megadóan. – De neked nem itt kéne lenned. Hogy kerülsz ide? És... Jézusom, hogy nézel ki?

– Hát bizony, valóban nem itt kéne lennem. Hogy hogy kerültem ide? Köszönd a Városnak. Egy gúzsba kötött nő kívánságát teljesítette. És hogy hogy nézek ki? Szerintem a körülményekhez képest fantasztikusan. Ne mond hogy nem. Egy nővel nem illik ilyet közölni.

Greg a beszélgetés természetes hanghordozásától szinte sírva kacagott fel. Kezdett megőrülni.

– Gyere, állj fel! – Jane a kezét nyújtotta a férfi felé, aki megfogta a hűvös tapintású végtagot és hirtelen kirántotta belőle sajátját. Majd tett egy újabb félénk mozdulatot, mire Jane szorosán megmarkolta a kezét és talpra rántotta. – Na, így jobb!

Most szemtől szemben álltak egymással.

– Rövidre fogom – mondta a nő határozottan, megböködve a férfi mellkasát. – Elmehetsz innen, de előbb meg kell, hogy csókolj.

Greg sírni kezdett. Jane látta rajta, hogy mintha bánná azt, amit tett. Mintha így akarna bocsánatot kérni.

– Nem fog fájni. Ígérem – mondta Jane nyugtatóan. Kezeibe fogta a férfi arcát, akinek vállig érő haja véres tincsekbe állt össze. Jane igazgatni kezdte ezeket. – Azért figyelhetnél arra, hogyan nézel ki. Így egy nő sem áll majd szóba veled. Na és nézzenek oda! A ruháid. Mi tör...

– Hol van Susan? – Greg hirtelen eltolta magától a véres nőt.

- Büntiben: karóba húzták. Csak azt kapta, amit megérdemelt. Még él, de ha leszeded, azonnal meghal. Vicces, nem? – elmosolyodott.

- Te jó isten – Greg a halántékához nyúlt és úgy szorította, mintha agya ki akarna robbanni ezen keresztül, eközben furán vinnyogó hangot adott ki magából.

- Ó, te nem is tudtad, hogy őt már feltrancsírozták? Ő volt az első, tudod?!

- Az első? – Greg szédelgett, barátnője sorsa megrémítette. Meg kell mentenie, meg kell találnia.

- Ne fáradj velem! – Jane lemondóan rázta a fejét, sötét arcából világító kék szemei ide-oda mozogtak. – Neki így-is úgy-is befellegzett. Carolnak is. Kevinnek is. Ben még él. És még te is.

- Meg fogsz ölni? – Greg tett egy lépést hátrafelé.

Jane elhúzta a száját. Hazudni kezdett. – Csak akkor, ha nem csókolysz meg.

A tinédzserlány típusú zsarolás kegyetlen hangzása új félelemhullámot indított el Gregben. Szemeivel a vascsövet kereste a földön. Megvan. Igen, egy lépés jobbra és meg is van.

Jane mondani akart valamit, de a férfi hirtelen elugrott előle, felkapta a vascsövet, és teljes erejéből meglendítette. Telitalálat. A csó Jane arcában landolt, a nő feje oldalra vágódott, a teste követte és a falnak csattant, száját elöntötte a vér. A nő köpött egyet, amiben újabb fehér darabokat vélt felfedezni. Fogakat. Legalább négy hagyta el száját. Ám a nő érezte, hogy máris nőnek vissza.

Greg újra támadott. Jane időben húzta le fejét és a csó a falon csattant hatalmasat döndülve. A nő gyorsan hasba csapta a férfit, de nem sikerült erőt belevinnie.

Greg újra támadott, ezúttal fentről lefelé csapott. A súlyos fémdarab elzúgott a nő feje mellett, és vállon taláta. Recsegés hallatszott, ahogy a kulcsont eltört, a fémcső a sérült csontokat betolta a húsba és izmokba, inszalagok szakadtak szét az erőteljes ütéstől.

Ez már kegyetlenül fáj, gondolta Jane. Ideje visszatámadni és lefegyverezni, máskülönben itt töri össze mindenemet.

Jane elgurult, az újabb csapás a padlón csattant. A csó másik vége majdnem kiszaladt Greg kezéből, de a férfi újra megmarkolta, és már valamiféle üvöltés keretében oldalról suhintotta meg.

Jane ezt sem tudta védeni: a vascső a bordáiban landolt. *Hú ez, nagyon fáj.* Két csont eltört, az ütés ereje még a falnak is lökte a nőt.

Ám mindkét sebe – a vállán ejtett és ez utóbbi is – már sebesen gyógyult.

Greg most hasba akarta szúrni a nőt, aki az utolsó pillanatban ugrott el. A fegyver csikordulva fordult le a vért izzadó falról. A férfi oldalasan lendítette a csövet és most lábon taláta a nőt.

Ez kinyír téged. Támadj, mert megöl.

Jane újra elugrott, és lábával kisöpörte a férfiét. Az nem számított erre a mozdulatra, így teljes súlyával az oldalára zuhant, kitámasztani se tudta magát, olyan gyorsan történt. A csó a teste alá temetődött, fájdalmasan nyomódott bele bordáiba.

Oldalra gördült, éppen időben, mert Jane majdnem összetaposta a fejét. Még egyet pördült, és kikerült a nő közvetlen közeléből. Felállt, majd rohamra indult.

Jane lehúzta a fejét, a vascső elzúgott felette és döngve csapódott a falnak. Greg zihálva emelte újra csapásra a fegyvert, de ekkor a nő megtalálta a védelem gyenge pontját és ne-

kilódult.

Elkapta a férfi torkát, nekipasszírozta a falnak, kezével pedig csuklóját kezdte el szorítani emberfeletti erővel. Greg üvöltött, majd kiejtette a fegyvert kezéből.

Pár másodpercig ebben a pozícióban maradtak, Jane arcát a düh rémisztővé tette, Greg pedig hevesen dobogó szíve miatt egyre csak fújtatott.

- Állj le! - villant Jane szeme dühödten. A férfi pedig még jobban vergődött, megmarkolta a törékenynek tűnő, satuként szorító markot és próbálta lefejtetni nyakáról. Kevés sikerrel.

Mikor Jane látta, hogy Greg feladja harci szándékát, enyhített a szorításon. A férfi a földre roskadt, köhögött, fújtatott, alig hitte el, hogy a nő karcsú keze ilyen erő kifejtésére is képes lesz.

Jane - mintha egy kisgyermeket kérdezne - Greg elé guggolt: - Jól vagy? Ne haragudj! - Fejét oldalra döntve vizsgálgatni kezdte a levegőért kapkodó férfi arcát.

- Rohadj meg! - Sziszegte.

- Ó, hát nem hiszem, hogy épp neked kéne itt mérgeledni valamiért is.

- Menj a francba!

- Jó, de előbb adj egy csókot - hirtelen elmosolyodott, kislányosan átkarolta térdét és finoman hintázott előre-hátra.

- Megvesztél? - Greg a nyakát masszírozta. - Ki a franc vagy?

- Jane vagyok. Tudod, akit...

- Ó nem lehet itt. Ott van a csomagtartóban.

- Ó, de szép ez a beismerés. Igen, ott vagyok még mindig. Meg itt is.

- De miért nézel ki így?

- Bocsi a smink miatt, igyekeztem jól kinézni.

- Cseszd meg a sminkedet, a bőrödről beszélek. Miért nézel ki így?

- Nem tudom, de tuti nem lehetek a szemedben modellgyanús.

Greg még egy ideig ülve maradt, nyakán az utolsó masszírozó mozdulatokat tette meg, majd a falat tapogatva szép lassan felállt. Nekidőlt a hideg fémlapnak, amin enyhe remegést érzett, mintha a közelben valami nagy gép működne. Eközben vállára izzadság folyt a falakból, vagyis vér öntötte el és színezte át pólóját, mintha csak hideg zuhany alá állna ruhástul. Ellökte magát a faltól és kezeit maga mellett lógatva állt a nő előtt, készen arra, hogy el-, vagy ráugorjon, ha kell.

Jane keresztezett lábakkal, karba tett kézzel, zárkózottan állt, féloldalas elhelyezkedésben.

- Hogy a francba kerültél ide? - kérdezte újra a férfi, bár még mindig nem fogta fel a tényeket. *Nem, ez nem lehet Jane. Képtelenség.*

- Igazából egy másik Jane vagyok.

- Másik Jane... - kérdezett vissza hitetlenül.

- Aham. - Bólogatott kislányos gesztusban. - Köszönd ennek a Városnak.

- Mi ez a Város?

- A legelátkozottabb hely a világon.

- De miért? Hogyan?

- Nem érdekes. Adj egy csókot! - Ezzel kimozdult zárkózott tartásából és tett egy lépést a férfi felé.

Greg félreugrott és sikerült a cső közelébe érkeznie. Lehajolt érte és harciasan meglegette a nő előtt.

- Ne kezdjük újra, kérlek - Jane ezt úgy mondta, mintha csak egy hétköznapi vitát szeretne elkerülni, nem pedig egy újabb élet-halál harcot.

- Pedig azt hiszem muszáj lesz. - Ezzel Greg támadott.

Fentről sújtott a nő felé. Jane pedig el sem mozdult, feltartotta kezeit, majd elkapta a feje felé zúduló csövet és egy újabb hirtelen mozdulattal kicsavarta támadója kezéből.

- Na, most fordult a helyzet. - Mosolyodott el Jane. - De azt hiszem, kezdem unni a győzködést. Bennel és magammal még lesz egy hosszas vitám, és nem akarom veled vesztegetni az időmet. Adj egy csókot!

- Menj a francba! - Sziszegte Greg.

- Hát jó! - Sóhajtott fel Jane.

Hirtelen támadott, méghozzá olyan erővel, hogy a férfinak nem sok esélye maradt: a cső a térdének külső felén landolt és kimozdította az ízületeket a helyéről.

Greg felüvöltött a fájdalomtól, majd a cső megint lendült: most szemből találta el másik lábán a térdkalácsot és porrá törte. A férfi üvöltve vágódott el a mocskos földön.

Jane közelebb lépett és mint aki biztosra akar menni, újra lesújtott a fegyverrel. Greg vergődött, próbálta elkapni a cikázó fémdarabot, de nem sikerült. A nő nemcsak a térdét, de a bokáját, sípcsontját is szilánkosra törte.

Greg kínok közt fetrengett a véres földön. Jane pedig a csövet a vállaira fektette tarkója mögött és kezeit rajta lógatta. - Pedig csak egy csókot kértem - csóválta a fejét, majd még bele is rúgott az üvöltő férfi lábaiba.

Újabb agónia következett. Greg testén a padlón elterülve remegés futott át. Kezeit szétárta, tehetetlenül meredt a plafonra. A fájdalom annyira intenzíven mart agyába, hogy nem is érzékelte, amint Jane finoman a falnak támasztja a csövet, majd letérdel és mintha csak szeretkeznének, lovagló pozícióban ül rá.

A fájdalom új hulláma söpört végig Greg égő lábain. Jane pedig a férfi fölé hajolt és vállait a padlóhoz szorította.

- Csak egy csók - mondta bűgő hangon. - Utána elengedlek és jobban is leszel.

Greg vergődött, erőtlenül próbálta lefejtetni a vaskos markokat válláról, de kevés sikerrel. Megadta magát.

Jane fokozta a hatást, csípőjét finoman, erotikusan mozgatta, de ez csak újabb kegyetlen impulzusokat indított el a férfi testében.

- Ígérem gyors lesz, ízletes - a nő megcsókolta a férfi nyakát.

A férfi fájdalma enyhült ahogy testében egyre erőteljesebben száguldott át az erotika örülten kellemes érzése. Elmosolyodott, mintha liternyi morfium száguldana át testén.

- Ugye, hogy milyen jó? - suttogta a nő. Nemcsak hideg ajkainak érintése hatott kellemesen a férfi nyakánál, arcánál, de a hang is kényelmesen beköltözött a fejébe.

Jane megtalálta Greg mámorosan remegő ajkait és véres nyelvét finoman becsúsztatta a férfi szájába, majd ajkuk egymásra tapadt: elkezdődött a csók.

Greg behunyta a szemét. A porrá tört csontjaiból áradó fájdalmat nem érezte, csak a nő csókját: a két nyelv kellemes táncot járt, egyszer Jane szájában, utána Greg szájában, de a fantasztikus jelzöt a férfi nem tudta letagadni. Ez tényleg isteni. Szemeit hunyva tartva élvezte a hideg, édes nyálat, a finom nyögést. Sőt, még az ágyékánál is kellemesen bizsereg-

ni kezdett valami.

Percekig tartott. Istenien. Mennyeien.

Jane levette száját Gregéről és csípőjével szeretkező mozdulatokat téve halkán nyögött.

Újabb percek teltek el.

Greg kinyitotta a szemét.

Jane vértől lucskos haja kócosan állt, mintha virtuóz ágyjelenetet rendeztek volna. A nő rácsapott a férfi mellkasára, mintha csak egy baráti szeretkezést tettek volna. – Köszönöm. Jól éreztem magam. De legközelebb igazán szexelünk, nem csak imitáljuk. Már alig várom.

– Én is – mosolygott mámorosan Greg. Megmozdulni sem akart. De ekkor, mintha a csók morfiumként hatott volna és ez most elhagyta volna szervezetét, lábaiba visszaköltözött az irtózatossá váló kín.

Felszisszent... majd egy pillanat múlva már üvöltött is.

Jane felállt, haját bájos mozdulatokkal hátrasimította és saját ajkait nyaldosta, majd ujjjaival is simogatni kezdte őket.

Greg pedig újult erővel üvöltött, prüszkölt.

Jane fölötte állt és így meredt le rá. – Nézz rám!

Greg rápillantott. Szemeibe könnyek szöktek. Behunyta őket, szisszent, üvöltött, majd újra kinyitotta.

Kitágult pupillái azonban a plafonra meredtek.

– Mi... Mi van? – nyögte. – Nem... nem látok...

– Tudom, édes – mosolyodott el Jane. – Ki kell kúsznod most innen. Megtalálod a kijáratot, ha követed a nyilakat a falon.

– De... de nem látok semmit...

– Jaj, te szegény. – Jane már veszedelmesen mosolygott. – Kevin is így járt. – Megvonta a vállát. – Elég sokáig fog bolyongani. És azt hiszem te is.

– Várj... várj, én...

– Már késő ezért. Ég Veled Greg!

Jane sarkon fordult és besétált a sötétbe.

Greg még hallotta a távolodó lépéseket, a fájdalom pedig teljesen elvette eszét, megvakult, és az egyetlen innen kivezető utat jelző első nyíl megjelent a falon, mintegy cukkolva őt. „Erre kússzál, Greg!”

Kétségbeesett sikolya még utolérte Janet, aki boldogan elmosolyodott és meg sem állva távolodott...

3. RÉSZ

Önismeret

Már csak Ben maradt... És saját maga...

Vajon hol lehet Ben? Vajon merre bujkál? Vajon már rájött, hogy a csomagtartóban vagyok megkötözve? Tudja, hogy egy másik Jane is életre kelt?

Így vagy úgy, de ideje megkeresni Bent, mert akár rájött az igazságra, akár nem, vele is konfrontálódni kell. Ízlelés. Ez az, amit tőle kell elvennie.

Az eddigi csókok érdekesen hatottak, „át-érezte” a belőlük áradó kellemes bizsergést, de nem érezte a szájszagot, sem a hányás ízét mások szájában.

Miután Greg látását elvette és a férfi most összetört lábakkal kúszik mászik, míg még tud, addig Jane kijutott az alternatív dimenzióból és most egy kereszteződés kellős közepén állt. Köd hömpölygött minden irányban, zúgások, csattanások, időnként fura nyöszörgés, süvítés hallatszott. Tudta, hogy ezt most hátborzongatónak kéne éreznie, de ehelyett élvezte, ahogy kellemesen cirógatták hallójáratát belülről. Zene a füleknek. *Várjunk csak. Zene? Az meg mi?*

Az útkereszteződés közepén a forgalomirányító lámpák már mind kialudtak, a táblák rozsdásodtak a nyirkos időben. Az aszfalton itt-ott vércseppek díszeltek, mintegy tanúsítva, hogy itt valaki valakivel összezapott, de hogy ki és kivel vagy mivel, megmaradt rejtélyesnek. A négy irányba továbbvezető utakat egy- és kétemeletes, színesre festett lakóházak szegélyezték, földszinti bejáratuk az utcára nézett, egykor üzletek lehettek. Köztük sok esetben jelöletlen ajtók álltak, melyeken át a fenti szintekre, a lakóemeletre lehetett jutni. Rajtuk házszám, csengő, melyek már rég nem működtek.

A köd úgy hömpölygött a nő körül, mintha csak vizsgálgatná, majd aztán a sűrűbb pamacsok továbbszálltak. A ritkás részekben nem lehetett tovább látni tíz méternél, a sűrűbb még ennél is sokkal rosszabb volt.

- *Most merre?* - kérdezte a testetlen hangtól, de most nem fennhangon, hanem a fejében. Nem várt választ, de az mégis megérkezett, és most ez szólt hangosan.

- *Virágüzlet...*

- *Miért épp az?*

- *Csak menj be! Hagyj üzenetet neki!*

- *Hát jó.*

Jane elfordult. Még meztelen volt, bár már nem nézett ki szörnyűen, bőrét már nem borította véres külső réteg. Most már úgy nézett ki, mint egy valódi ember. *Köszönöm nektek, Susan, Kevin, Greg, Carol.* Közülük Susannak köszönhette azt, hogy újra érezte a hideg levegőt, ami libabőrt varázsolt egész testére.

Úgy döntött, a virágüzlet meglátogatása előtt valami ruhát kellene szerezni. Egy közeli kis butik elé lépett. Benézett a kirakatüvegen és bábokat látott. Félkörben állva, érzelemmentes szemekkel őt bámulták.

Ne nézzetek, tudom, fel kell öltöznöm először.

A bejáratához lépett, melyen a „zárva” tábla alatt a nyitva tartási idő másik cégére lógott. Benyitott. Csilingelő hang csapta meg fülét: aki régen itt dolgozhatott, biztosan sok időt töltött a hátsó részekben és emiatt felszerelte ezt a csengőt az ajtó fölé.

Jane körülnézett. *Nadrág, ing, cipő, más nem kell.*

Megtalálta a megfelelő méreteket: kék farmernadrágot húzott fel, rá fehér inget gombolt, alját kilógatta, lábára fekete bőrcipőt húzott, haját pedig copfba kötötte egy vörös szalaggal. A tükör elé állt, megnézte saját arcát. *Hú, de jól nézek ki. Szexisen. Ben nem fog ellenállni nekem azt hiszem.*

Ezt követően átment a szemben lévő virágüzletbe. A cégér itt is a záróráról szólt hosszú ódákat egyetlen szóval, a nőben pedig felmerült a kérdés, hogy mikor ez egy élő kisváros volt, vajon a tulajok kik lehettek?

Megvonta a vállát. *Fontos ez? Nem igazán.*

Belépett az üzletbe. A virágok fura módon a cserepekben lévő friss vízből szívták az életerőt, még mind éltek, lélegeztek, növekedtek, illatuk megcsapta a nő orrát.

- Itt hagyj üzenetet! - szólt a hang a plafon irányából.

- *Na jó, de mit?*

Egyszerű dolog jutott eszébe. Mivel tudta, hogy igazából ő keresi Bent és nem fordítva, hiszen a férfi elvileg semmit nem tudott arról, mi folyik itt, így a növényeket megfogva azok heves növekedésbe kezdtek és betükké álltak össze a falon.

HELLÓ BEN! HIÁBA KERESED. NE FÁRADJ! MAJD Ő MEGTALÁL.

Igen, ez jó lesz.

Elégedetten elmosolyodott. Ám ekkor eszébe jutott valami: *honnan tudom, hogy Ben ide fog jönni?*

Csend. Nem kapott választ ezúttal. Mit tegyen? Várjon itt? Vagy induljon el valamerre? Járjon elébe a dolgoknak?

- Indulj...

- *Jól van, akkor indulok.*

Kilépett a virágüzletből, újra ki a hűvös, ködös keresztződésbe.

- *Na, most merre?*

- Kövesd a vércseppeket!

- *Jól van, követem.*

A cseppek, minden méterben két három, egy irányba húzódtak. Már kisétált a keresztződésből és egy utcán haladt. A cseppek sokasodni kezdtek. Egyre több utalt egyértelműen arra, hogy valaki vagy valami vérzett. Megsebesült? Vagy valami más történt?

A cseppek már egyre nagyobb foltokba álltak össze. Sőt egybefüggő csíkokat alkottak. Újabb métereket követően pedig már vastag sávban festették be a hűvös aszfaltot, így jelezték, hogy itt valami szörnyűség történt. A vérfoltok pedig hirtelen megszűntek és nagy töcsákban gyűltek össze. Tovább pedig nem vezetett innen semmi.

Jane a földet nézte. *Hova tűnt az, ami itt elvérzett?* Mivel sehová nem vezettek a foltok már, így az egyetlen lehetséges irányba nézett: felfelé.

A hulla kivérezve lógott a nyakánál fogva, finoman himbálózott, bár szél egyáltalán nem fújt sehonnan. Arca már eltorzult, a már üzemképtelen közlekedési lámpa mellett lógott egy út fölé boruló fémszerkezeten. Meztelen testét feszesen tekerték körbe szögdróttal, a hegyes elemek belevájtak húsába, izmaiba, széttépték a csontok közti ínszalagokat, belekarcoltak magába a tartó vázba is. A szerencsétlen valaki férfinak tűnt, egy jó hónapja lóghatott így, ilyen „remek” állapotban.

Szegény pára. Bár ez nem szenvedett annyit, mint a többiek. Bizony lányok és fiúk,

nem kellett volna ezt tennetek velem, utána meg legfőképpen nem kellett volna ide jönni.

Jane elfordult a himbálózó hullától, ugyanis egy dörrenés csapta meg fülét. Ez egy fegyver. Lőfegyver. Talán pisztoly, de lehet, hogy valami erősebb. Talán sörétes.

Úgy döntött, elindul a hang irányába. Mást úgyse nagyon tudott tenni.

Átvágott az úton, a sűrűbb ködpamacsok követték, mintha ők is meg akarnának nézni, mi adta ki ezt a hangot. De amint a nő közelebb ért, a pamacsok meggondolták magukat és elrepültek messze.

Újra hallatszott a dörrenés, ezúttal már fülsüketítően.

Jane már látta a hosszú drótkerítés sziluettjét. Majd megint a vércseppeket. És hallotta az újabb dörrenést. Sőt mi több, ezúttal a ködből bezuhant valami a látóterébe.

Nem tűnt embernek, leszámítva a két kezet, lábakat és fejet. Itt ki is merült a hasonlóság. Sőt fejfel sem lehetett számolni, mert az darabokban hullott a tetem mellé az aszfaltra. A test még rángatózott párat, majd nem mozdult többet.

Most mit tegyek? Menjek közelebb?

Tett egy lépést a kerítés felé. Innen már látta egy másik emberi alak körvonalait. Furán mozgott, esetlenül. *Ez sem ember talán? Vagy mégis az és megsérült?*

Közelebb lépett. Majd még közelebb. Az alak a kezében valami csövet tartott. Egy... puskát.

Mechanikus szerkezet kattanása hallatszott, ahogy az alak csőre töltötte a keze ügyében tartott fegyvert, majd elmozdult, és közelebb lépett Jane felé.

Ki ez? Veszélyes? Inkább fussak el? Jaj, nem tudom, nem tudom.

- Ne mozdulj! - hangzott a felszólítás.

Jane lecövekelt. *A fegyverek megölhetnek. Igen, óvatosnak kell lenni.*

Az alak közelebb lépett. Sötét ruházatot viselt, mozgása és előbbi felszólalása alapján férfi.

Egy... Rendőr.

- Ne mozdulj! - mondta újra és még közelebb lépett. Már előzőleg is felismerte, hogy nem egy groteszk teremtmény áll vele szemben, hanem egy hús vér nő, ezért újabb felszólítást közölt. - Kezeket fel!

Jane engedelmeskedett. *Őt is meg kéne csókolni. Valamit el lehetne szedni tőle. De mit? Az erejét? Igen, talán azt.*

A férfi közelebb lépett. Negyvenes éveiben járt, barna, pár centis haja az égnek meredt. Fekete egyenruhája oldalánál és vállnál kiszakadt. Mellkasán rádiót hordott, aminek kijelzője villogott. Az oldalán lógó gumibot mocskosnak tűnt, másik oldalán a pisztoly a tokban pihent, kezében pedig a sörétes fegyverrel célzott Janere. Arca első pillantásra fiatalosnak tűnt, bár a ráncok és a bölcsen villogó tekintet elárulta igazi korát.

- Na végre, egy ember - sóhajtott fel és leeresztette a fegyvert.

Jane ártatlanul pislogott, kezét még a magasba tartotta.

- Leeresztheti a kezét! - közölte a férfi és közelebb lépett.

- Helló! - mosolygott Jane. Kezeit félnéken hátra rejtette.

- Ki maga?

- A nevem... Jane... Igen, Jane.

- Milyen Jane?

- Ööö, azt... azt nem tudom.

- Az én nevem Frank Benson őrmester. Egy rabot szállítottam át autómmal a városon, de balesetet szenvedtünk. Ő elszökött és bejöttem keresni, de aztán valami...

Frank ekkor nagyokat pislogott. Mintha felismerte volna a nőt valahonnan. Végignézett rajta, és figyelmét nem kerülte el a teljesen új viseletű ruha, amin semmi nyoma piszoknak, sem vérnek. A nő arcába nézett, aki úgy mosolygott, mint egy tinédzserlány. Félenken, zavarodottan.

Frank szemei azonban hirtelen kimeredtek, hátraugrott és a fegyvert Janere tartotta. - Kezeket fel, és feküdjön a földre!

Na, most mi van?

- Várjon egy pillanatot. Én...

- Csak feküdjön szépen a földre, arccal lefelé.

Jane engedelmeskedett. *Ne kekeckedj vele, az a fegyver megöl.*

- Kezeket szét!

Jane széttette kezeit, majd hirtelen azt érezte, hogy a férfi a hátába térdel. Fájdalmasan felkiáltott, de Frank megfogta a fejét, és az aszfaltba verte.

- Le van tartóztatva. Jogában áll hallgatni, bármi amit mond...

- Mit művel? Mit tettem? - sikoltott fel Jane.

- Majd megtudja.

A nő csörgést hallott. *Mi ez?*

Valami hideg fém érintette csuklóját. Frank hátracsavarta kezét, majd a másikat is, és rájuk csapta a bilincset. Frank felállt és undorodva nézett le a nőre, aki nem értette, mi ez az egész.

- Mit művel? - nézett oldalra, és szeme sarkából fel a férfire.

- Maga is egy elítélt, aki három hónapja szökött meg.

- Tessék? - sikoltotta a kérdést.

Te jó... Mi folyik itt? Miért lennék én elítélt? Én csak ki akarok szabadulni a csomagartóból.

Pánikba esett. *Nem tudom széttépni a bilincset, nagyon erős.*

- Azt tette, Jane, hogy három hónapja megszökött egy átszállítás során és megölte pár kollégámat. De ezt megkeserüli - belerúgott a bordáiba.

Jane felnyögött. *A francba, lehet, hogy várni kellett volna az érzékelések közül az egyikkel, mert ez most piszkosul fáj.*

Frank megfogta a nőt a vállainál és talpra állította. Maga felé fordította. Jane kérdezni akart valamit, de a gumibot a hasában landolt. Összegörnyedt, levegője beszorult, majd térdre hullott. *Ó jaj, ez nagyon fáj!*

- Gyilkos! - Frank leköpte. Megfogta a nő tarkóját és a fülébe sziszegte. - Ígérem, ha innen kijutunk, olyan mély verembe dugják, hogy a mennyezeti lámpa fényének is majd egy év kell, hogy elérje. És gondoskodom arról, hogy a fegyőrjei se legyenek a legkíméletesebbek.

- De én nem tettem semmit - sikoltotta Jane. *Bajban vagy te lány! Elég nagy bajban.*

- Öt rendőr megölése az magának semmi? - Frank fejbe rúgta a nőt.

Jane két oldalsó foga kirepült, száját vér töltötte meg és elterült. Zihált.

A fog pedig nem nőtt újra.

De miért?

Jane prüszkölt, Frank pedig még rásújtott néhányat a gumibottal. – Gyilkos ribanc. De most megvagy.

Én... én nem vagyok gyilkos...

Nem...

Én, nem...

Frank talpra állította a nőt, akinek haja kibomlott, arcába lógott. Oldalra fordította fejét és vért köpött. Szája fáj belül, hasa is, ahol a gumibot betalált. Frank pedig ökölbe szorította kezét és behúzott még egyet neki.

– Rohadt gyilkos.

– Én nem vagyok gyilkos a jó életbe – sikoltott Jane, de nem tudta védeni magát.

Frank újra csapásra emelte kezét, ám ekkor valami történt.

Szirénák szólaltak meg. Mély tónussal indultak, majd fültépően hangosodtak. Frank a fülére tapasztotta kezét, megfeledkezve teljesen arról, hogy előtte áll kollégáinak gyilkosa, akit végre elkapott.

A hangok egyre erősödtek. Frank agya majd szétrobbant. Jane pedig csak... kacagott.

A rendőr szeme láttára változott át a környezet. A közelükben húzódó drótkerítés, ami mögött még Jane sem tudta, mi húzódik, átváltozott: vaskos rácsok nőttek helyére, melyekre – mintha valaki groteszk dekorációt akarna készíteni – lenyúzott emberi bőröket feszítettek. A szétterült arcokon még most is ott virított a fájdalom. Az aszfalt végigperzselődött, alatta feneketlen mélység nyílt, a véres rácsok alatt több száz évesnek tűnő, penészes, rozsdás, ki-tudja-mit szállító csőhálózat tűnt fel, ami úgy morgott, mintha belül szörnyűséges lények hada keresné a kiutat. Fél perc alatt besötétedett. Ezután a szirénahang abba-maradt.

Esett. A hideg, nyirkos esővíz megtalálta az utat a férfi egyenruhája alá. Fején is érezte kopogni a cseppeket, mintha csak idegesíteni akarnának.

A vaksötétben lámpájáért tapogatózott. Megtalálta. Felkapcsolta.

Előtte állt Jane, aki most veszedelmesen mosolygott.

– Nos Benson őrmester, egy kissé zokon vettem ezeket a pofonokat az előbb.

A nő megfeszítette karját; a bilincs egy pattanás kíséretében szétszakadt.

– Na, így már jobb. Na most üssön meg ha tud. – Mosolygott.

Ezt követően pedig kellőképpen meglepődött, mert Benson őrmester akkorát bemosott neki, hogy elvesztette egyensúlyát és a vizes rácsra zuhant.

– Szaván fogom – mondta a férfi, majd előhúzta gumibotját és nekiesett a nőnek.

Jane összekuporodott. *Még itt is olyan erős, hogy hihetetlen. Tennem kell valamit, mert agyonver.*

Úgy döntött, feláldoz egy kis fájdalmat az előnyös helyzetért: hagyta, hogy két ütés landoljon a fején, ezáltal felrepassze homlokát. Majd sikerült meglendítenie lábait és kirúgta a férfi alól sajátját.

Frank a földre zuhant, zseblámpája elgurult. Fel akart tápászkodni, de Jane hirtelen rálépett a kézfejeére.

– Most én jövök – közölte mosolyogva.

Frank mellkasa majdnem beroggyant, szíve szinte szétnyomódott, ahogy a nő úgy rúgta mellbe, mint focista a labdát szabadrúgáskor. A férfi hátracsúszott egy jó métert, levegője beszorult. Az esőcseppek egyre csak gördültek le arcán, borzasztóan idegesítették még a

fájdalom ködén át is.

Jane nekifutott és a meglepett férfit arcon rúgta. Frank szemébe könnyek szöktek, fájdalom nyilallt agyába. Kész csoda, hogy nem tört be az orra és talán a vak szerencsének köszönhető, hogy arccsontja is egyben maradt és nem nyomódott agyába.

A következő rúgás erejét részben sikerült hárítania, majd kinyúlt és elkapta a nő bokáját.

– Hé, így nem ér! Engednie kell, hadd rúgjak teljes erőből! Na, engedjen már el, hé!

Frank nem eresztette. Sőt, még sikerült előhozni egy régen tanult fogást és hirtelen megrántva a lábakat kibillentette a nőt az egyensúlyából. Jane hanyatt vágódott.

Lerúgta a férfi kezeit bokájáról, majd felállt.

Eközben Frank pedig hatalmas lélekjelenlétről tanúbizonyságot téve az ellenkező irányba kúszott, majd ülő helyzetben húzta elő pisztolyát és a nőre célzott.

– Ne mozdulj! – sziszegte fájdalmasan.

Jane lecövekelt. Bár az alternatív világban sokkal erősebb volt, korántsem halhatatlan. Ha a férfi fejbe lövi, vége mindennek. Sőt, egyéb helyekre érkező találat is okozhat galibát, nem is kicsit.

– Megadom magam – mondta mosolyogva, majd feltartotta kezeit.

Frank egyfolytában célzott a nőre, közben az orrából folyó vért néha nyaldosta, néha kézfejevel törölte és a vizes rácsokra loccsantotta.

– Na, most mi lesz Benson őrmester? Újra megpróbál letartóztatni? – kérdezte pimaszul Jane.

– Az már megtörtént. Itt van nem messze a rendőrőrs. Bevágom a cellába és ott hagyom megrohadni, el sem viszem innen.

Jane hirtelen pánikba esett: ez gond lehet. Ugyan erős, de egy cellaajtót nem biztos, hogy ki tud tépni a helyéről. Bár ahol született, a fürdőszobában, onnan ki tudott jönni a falon át, de az más. Többször nem tudja megtenni, mert a két világ része lett. Vagyis ha rácsukja a férfi az ajtót, tényleg vége saját maga és Ben keresésének. *Hülye rendőr.*

– Forduljon meg! Ne, ne arra, másik irány. Úgy. Kezeit tartsa a magasba és szépen elindulunk.

Jane törte a fejét, hogyan szabadulhatna ki a helyzetből. Próbálkozni kezdett.

– Benson őrmester, én nem az vagyok, akinek hisz. Én nem öltem meg senkit.

– Igen, persze. Tovább!

Ez nem jött be. Oké, következő:

– Őrmester, nem fél ettől a helytől?

Ez mintha betalált volna, mert az őrmester most nem szólt egy szót sem.

Való igaz, gondolta a férfi. *Mi a fene történik már megint? Hol vagyunk? Mi volt ez a hirtelen sötétedés, meg a sziréna? Hogyan változott át a világ újra? És... A francba, hát ezek megnyúzott emberek...*

Mintha még nem fogná fel teljesen, hogy mi történik körülötte, egyre csak noszogatta a nőt, hogy haladjon előre. Amaz pedig feltett kezekkel lépkedett a groteszk utcán, agya kereste a megoldást.

Ám egy pillanatra megtorpantak a gondolatai. Mi van, ha a rendőr igazat mond? Ha tényleg egy gyilkos? De nem, ez nem lehet, hiszen minden szükséges emlék már bevésődött agyába. Most azonban valamit tenni kell.

Csendesen haladtak előre az utcán. Az eső megállás nélkül zuhogott, majd kis idő múlva enyhült az intenzitása és szemerkélés lett belőle.

Jane forgatta szemeit, időnként hátrapillantott, úgy tervezte, hogy egy hirtelen mozdulattal hátracsap és kiüti a fegyvert a rendőr kezéből, ám az nem volt hülye és pár lépéssel lemaradva követte.

Jó fél órát sétáltak a szemerkélő esőben. Az utca közepén haladtak, a vasrács kopogott talpuk alatt, a vaskos csövek a mélyben mintha dühödten vitakoznának egymással, egyre csak nyikorogtak, döngtek. Időnként, a közeli épületek szörnyűvé változott falain is csattanások hangzottak, mintha valaki lenne bent és ütlegelné a falakat.

Megérkeztek a rendőrőrhöz. Frank megállította a nőt, s egy közeli falhoz parancsolta. Lábait szét kellett tennie, tenyereit a véres falhoz nyomnia. Eközben a férfi közelebb lépett az épülethez és mintha ismerte volna előzőleg, most elképedve próbálta feldolgozni a látottakat.

Az egykor jó állapotban lévő kétszintes ház most düledezőnek, évtizedek óta elhagyatottnak nézett ki. Zseblámpájával be- és körbevilágított, de a fémlapokon felhígult vérfolton kívül semmit nem érzékelt. Az épület – mivel egy sarkon állt – melletti utak végei is a sötétbe veszttek.

– Oda álljon!

Jane engedelmeskedett. *Te jó ég. Ez tényleg be fog ide zárni. Csinálj valamit!*

– Ősmester, kérem várjon! – Jane könnyörgő arccal nézett rá, de persze közben leste a lehetőséget, hogyan ugorhatna a közelébe. Szerencsétlenségére nem látott ilyesmit.

– Jó, amint rácsuktam a cellaajtót magára, majd várni fogok.

– Ezt nem hiszem el – emelkedett hisztérikussá a hangja. – Magának még ilyenkor is az én becsukásom jelenti a legnagyobb eseményt?

– Pontosan.

A francba. Hát akkor azt hiszem, itt komoly gondok lesznek.

Frank kinyitotta a bejárati ajtót és kiválóan helyezkedve szemmel tartotta Janet, valamint még a belső részt is szemügyre vette. Tiszta.

– Oké, befelé, kezeit tartsa szépen a magasba! – félreállt, hogy a nő beléphessen.

– Hülye barom! Én nem...

Jane mozdulni akart, de az őrmester megelőzte és rácsapott a nyakszirtjére. Kiváló mozdulat a pillanatnyi előny megszerzéséhez.

Jane felszisszent. *Semmi esélyem.*

A nő bement a rendőrőrs évtizedek óta elhagyatottnak tűnő halljába. Borzalmas rendetlenség uralkodott, bár ennek látványát némi aktivitás tette furává: két álló hamutartó hevert most az oldalán, belőlük a cigarettacsikkek közül az egyik még parázslott is. Mint ha valaki a téboly kellős közepén lejönne egy cigire. A recepció pult egy merő vérben fürdött. Talán valakit nemrég rákötöttek és kivéreztek? Talpuk alatt fémlapok húzódtak, korrodálódott felületükön rászáradt sötét foltok éktelenkedtek.

Két ajtó vezetett kifelé innen, melyek közül az egyik leszakítva hevert a földön. Mögötte sötétség. A másik csukva.

– A nyitott úton legyen kedves – közölte szigorúan a férfi.

– Igen, Uram – pillantott hátra Jane, arcából már az elfogott bűnöző büszke tartása süttött, bár még mindig nem tudta, hogy elkövetett volna bármit is. *Nem, nem tettem sem-*

mit, ez az őrmester egy idióta.

Tovább haladtak a csatatérre emlékeztető folyosókon, majd megérkeztek a fogdákhöz. Jane benyitott és az őrmester előretessékelte. – Csak tessék, hölgyeké az elsőbbség, üdvözljük új otthonában.

Jane belépett és gyomra görcsbe rándult. *A francba, ezek a cellaajtók roppant masszívak.*

A helyiség jobb falán volt a három cella, velük szemben egy kis beugró, amiben egy mocskos asztal állt, a felborított szék pedig tőle jó messze feküdt.

Frank a sarokba küldte a nőt és ugyanazt a megalázó, motozásra kész pozíciót kellett felvennie, mint ezelőtt. Közben a férfi kinyitotta az egyik cellát. A zárszerkezet szabványosnak nézett ki, ezért az övéen hordott kulcsok nyitották Jane új otthonát.

Frank félrelépett és még mindig a nő fejére célozva fegyverével fejével intett: – Befelé!

Jane besétált. A priccset nagy foltokban vörös nedv borította, a WC undorítóan nézett ki, mintha letuszkoltak volna rajta egy teljes emberi testet. Ezen kívül semmi.

Amint Jane befejezte gyors felfedezését, döngve zárult be mögötte a cellaajtó. Gyorsan megfordult. Remélte, talán elkaphatja a férfi nyakát, de amaz okosan hátralépett.

– Hohó, ne fáradjon! – vigyorgott pimaszul.

– Na, most örül? – vicsorgott a nő, két kezével markolta a rácsot, próbálta feszegetni, hátha ereje meghaladja a fémek teherbírását, de tévedett.

– Ó, nagyon. – A férfi eltette fegyverét, majd elsétált a székért, talpra állította és az asztalhoz húzta. Nem foglalkozva azzal, hogy ezen valakit kivégezhetek, leült rá, lábait felvette az asztalra és szinte gyönyörködve nézte a bezárt nőt, amint az tehetetlenül lógatja ki a kezeit a rácson.

– Nos, Jane Stak.

Stak? Ez a vezetéknevem?

– Ön most – folytatta a rendőr – itt marad, míg itt minden visszatér a normális kerékvágásba.

Megint egy újabb jelet adott a férfi arról, hogy nemcsak, hogy nem rázza meg, ami körülötte történik, de még tudja is, mire számíthat. A látottakat csak fokozta azzal, hogy kényelmesen rágyújtott.

– Kér egyet? – Kínálta meg a nőt.

Jane nem válaszolt, csak mereven nézte őt. *Azt hiszem, kezdem megtudni, mi az az örület. Itt fog kirobbanni az agyam a koponyámból.* Hirtelen megértette, mit érezhet Kevin és Greg, akiktől elvette két fontos szervüket és talán még most is kétségbeesve keresik a kiutat. De mindhiába. Mintha visszaköszönt volna az, amit tett. Hiszen most ő is esélyek nélkül néz kifelé a rácson.

– Tehát nem kér – szakította félbe a gondolatait a férfi. – Hát jó, több marad nekem. Tudja, mikor elkapunk valakit és becsukjuk, akkor az átszállítás előtt még adunk nekik egyet-egyet.

Jane jól tudta, hogy a Városból nem fogják kivinni, emiatt nem aggódott, amiatt azonban jobban, hogy magából a cellából nem fog kijutni. Ha esetleg a rendőr elmegy valahová és baja esik, akkor itt ragad addig, míg... *Meddig is? Míg éhen halok? Vagy szomjan? Pedig nem vagyok ezek egyike sem, mert nem ismerem ezeket az érzéseket.*

Frank folytatta a pőfékelést és elégedetten nézte a nőt, akinek tagjain jeges bénultság

uralkodott el. *Megvagy Jane Stak. Most már csak várnom kell a kollégáimra, aztán mehetsz a végleges otthonodba pár évtizedre.*

Jane – maga sem tudta miért, de – elfordult és járkálni kezdett a cellában. Keresni kezdte a megoldást, hogy innen kijusson. *Mit tegyek? Ez a hülye nem fogja figyelembe venni, hogy milyen fontos megtalálnom Bent és saját magamat. Ám vajon mennyire ki lenne ütve, ha meglátna engem a csomagtartóban? Valószínűleg nagyon. De ez most nem számít. Ki kell jutnom innen. Akárhogy.*

Jane a rácshoz lépett, finoman megmarkolta és előre hátra lengette magát. – Benson őrmester, ugye így hívják? – Kérdezte meglepően barátságos hangon.

– Aha – füstkarikát fújt és a mennyezetre bámult.

– Hogy is mondjam... – a nő lehajtotta a fejét, el akarta játszani a száználmas, életének végéhez érő bűnözőt. Sikerült. – Azt mondta, hogy megöltem valakit, igaz?

– Igen, azt.

– És gondolom nem fogom tudni meggyőzni arról, hogy nem én tettem, így van?

– Pontosan.

– És most azt tervezi, hogy bezárat engem amennyire csak lehet, ugye?

– Mindent megteszek, hogy élete végéig rács mögött legyen – nézett szigorúan a nőre.

– Értem – Jane félve pillantott fel. Beletörődésének jeléül pedig fura ajánlatot tett. – Akkor ha ez itt most az életem utolsó kis ideje, nem lenne kedve... ide, be... – akadoztak a szavai. *A francba, az előbb olyan könnyen lekaptam még Carolt is, most meg egy nem túl bonyolult férfinak tett ajánlatba beletörök a fogam? Hát mi történt velem?*

– Szeretné, ha megketyyinténém, arra gondol?

Jane ártatlan arccal bólogatott. *Hát persze hogy azt szeretném. Bejössz, elintézek és mehetek tovább.*

– Abból nem eszik. Nehogy még a végén élvezze az utolsó óráit. De ha nagyon ragaszkodik hozzá, használja ezt. – Ezzel a cellába dobta a gumibotot.

Jane a földön heverő fegyvert nézte és elhúzta a száját. *Hm, igaz ami igaz, ebben a testben még csak a csókolózás kellemes érzését tapasztaltam meg, mást még nem. Legalább egyszer pedig tényleg nem lenne rossz. Ha ez itt hagy és meghalok, senki nem fog itt megtalálni, így hát tényleg jó lenne legalább egyszer megejteni. Bár nem tudom, mi a neve pontosan ennek a folyamatnak, de tudom, hogy kell csinálni. De honnan? Hát persze, a születés utáni képek és érzések. De most mit tegyek ezzel a gumibotot? Mire gondolt a férfi? Csak nem arra, hogy...*

– Ugye tudja, mit kell vele tennie? – kérdezte a rendőr, mert látta, hogy mintha a nő nem tudná, mire szolgálna jelen helyzetben ez.

Jane félénken pillantott fel. – Nem vagyok benne biztos.

Az őrmester összehúzott szemekkel nézte a nőt. *Mire megy ki ez a színészi játék? Úgysem megyek be a cellájába, amíg nem érnek ide a kollégák. Ám ez a Jane Stak elég szemrevaló nő, meg kell vallani. Ha a bilincseket nem tépte volna szét saját magától, még talán el is gondolkodnék azon, hogy bemegyek hozzá, így azonban nem szeretnék a közelébe kerülni. Még szerencse, hogy legalább be tudtam zárni ide.*

Jane mérgében a sarokba rúgta a gumibotot és újra járkálni kezdett. Megint azon morfondírozott, hogyan tudna kijutni, de semmi nem jutott eszébe.

Frank pedig kiverte fejéből a kósza gondolatot, melyet erőteljes szexuális töltéssel lát-

tak el, és egy sóhaj keretében visszakényszerítette magát a valóságba. *Na tehát. Mi ez a hely? Nem először látom, egy órája már jártam idelent. Valamiféle hallucinogén anyag lehet, ami itt a levegőben van benne, igen, egész biztosan ez lehet.*

Mindketten csendben maradtak. Frank egymás után gyújtogatta a cigarettákat, Jane pedig ült a priccsen, háttal a falnak támaszkodva és egyre kevesebb gondolata született a szabadulást illetően.

Ám hirtelen...

Hatalmas döndülés hallatszott a folyamatosan vetemedő fémlemezek zaját elnyomva. Tonnás súly landolt a felettük lévő emelet padlóján. Majd újra. És megint.

Frank kezéből kiesett a cigaretta és sörétes puskájáért nyúlt, amit alul egy mechanikát megrántva lehetett felhúzni. A mennyezet újra döngött, már olyan sebességgel, ami egyértelműen utalt arra: ezek léptek.

Frank az asztal mögé bújt és a hármass cellablokkba vezető ajtóra célzott. Idegességében – inkább félelmében – nyelt egyet.

Jane már a rácsnál állt, de hiába nyomta homlokát a fémrudaknak, nem látott rá a bejáratra. A férfi felé fordult: – Engedjen ki!

– Kuss!

– Ne legyen hülye, Frank! – sziszegte Jane a fogai közt, kiabálni nem akart.

– Nem vagyok hülye. Nem adok lehetőséget magának, hogy...

– A jó életbe, ez nem játék! – Jane egy kicsit megemelte a hangját, de csak annyira, hogy még ne lehessen az épület másik felén is hallani.

– Fogja be, Jane! – a nőre célzott. Arcára félelem ült ki, de tántoríthatatlan maradt.

A nő feltette kezeit. Szemei szikrákat szórtak. *Ostoba. Meg fogsz halni.*

A döngések elhaladtak a fejük felett és most távolabbról hallatszottak, más ütemet felvéve: most jött le ez a valami a lépcsőn.

– Frank, nagyon kérem, engedjen ki! Segítek ez ellen és utána engedelmesen visszasétálok ide, ígérem. Kérem!

– Mondtam, fogja be!

– Maga ostoba... – fröcsögte a nő, tehetetlen dühében rángatta a rácsot.

– Higgadjon le! – Ezzel újra az ajtó felé célzott.

A következő pillanatban az ajtó tokostul beszakadt, a férfi a zseblámpájával világított a közeledő valamire és hirtelenjében arról is elfeledkezett, hogy ki is ő valójában, mert...

A hatalmas lény – mintha két ember lenne egybe gyúrva – teste szinte betöltötte a bejáratot. Négy kéz, négy láb, mintha valaki keresztezni akart volna egy lovat, egy embert és valami rémálomszerű gigantikus rákot, aminek fejet is elfelejtettek készíteni, vagy csak utólag préselték bele, hiszen a hasának közepéből üvöltött kifelé, sötét, fogakkal teli szájjal, amiből valamiféle bűzös anyag fröcsögött kifelé, szinte gőzölögve. Fekete bőrén az erek úgy néztek ki, mint valami vulkánkitörés után visszamaradt, megkövült láva alól kikandikáló izzó anyag.

Frank felüvöltött, majd meghúzta a fegyver ravaszát. A hatalmas dörrenés szinte szétépte dobhártyáját, átmenetileg megsüketült.

A sörétfelhő a teremtmény jobb első, vagy hátsó, felső, alsó, ki-tudja melyik végtagjába csapódott. Mélyről jövő hanggal üvöltött fel, majd felágaskodva a plafont borító vastag fémlemezekbe ökolnyi lyukakat ütött.

Frank újra lőtt. Ismét valamelyik végtagot találhatta el. A teremtmény azonban nem közeledett tovább, hanem a bejáratban állva, nemes egyszerűséggel kettétörte az előzőleg kiszakított félszáz kilós ajtószárnyat, és a férfi felé hajította, mint egy egyszerű teniszlabdát.

A dobás nem sikerült teljesen jól, a fedezékként szolgáló asztalnak csapódott és egy jó métert hátratólta, ezáltal Franket is ledöntve lábáról.

A férfi nem kételkedett már abban, hogy Janere is szüksége lesz. Amint felült, újra meghúzta a fegyver ravaszát, hogy nyerjen egy kis időt, majd villámgyorsan letépte övéről a kulcsosomót és behajította a nőnek.

Jól sikerült dobás volt, Jane röptében elkapta a kulcsokat, majd hol a férfira pillantva, hol a takarásban lévő lény felé, hol a kulcsosomóra, keresni kezdte azt, ami a zárat nyitja.

Megtalálta, de ekkor újra dörrent a fegyver. Frank még bírta a strapát, és ugyan üvöltött, de ezt már Jane sem hallotta, mert időlegesen megsüketült.

A cellaajtó kinyílt. Jane szinte kirúgta és kirohant. Balra pillantott és hirtelen még neki is földbe gyökerezett a lába.

A teremtmény kedvét mintha elvette volna a közeledéstől a testébe csapódó sörétáradat, ami átszakította kérges bőrét, és az alatta lévő húsba mart.

Jane éppen valamiféle fegyverért nézelődött, mikor Benson őrmester újra célzott. Ám nem húzta meg a ravaszt...

A lény visszavonult. Aprókat lépve hátrálni kezdett, majd eltűnt a szemük előtt a sötétben.

És nemcsak ez hatott furán: a környezetük változni kezdett. A véres foltok a padlón, falakon, széken egyszeriben eltűntek, helyüket felváltották az eredeti felszínek, a beton, és a szövet. A falak felső részén lévő apró ablakokon hirtelen fény szűrődött be, ami másodpercről másodpercre erősödött. A cellák rácsainak rozsdás felülete frissen festetté, fehérre változott, a benti priccs egyszerű ágygá, a WC tisztává, valamint a leszakított ajtó is szinte visszanyerte a helyére.

Bő egy perc telhetett el azután, hogy az átalakulások abbamaradtak, melyeket Benson őrmester tátott szájjal nézett, bár előző beszédétől kitűnt, hogy már átélt egy ilyet.

Jane is tudta, mi zajlik itt, de ő csak az őrmester reakciójára várt. Ami meglepte:

- Jane Stak, arccal a fal felé, lábakat szét! - parancsolta szigorú arccal és még a fegyvert is ráfogta.

Hogy lehet ez ennyire hülye?

Jane nem tudott tovább gondolkodni a további jelzőkön, mert a férfi egy gyors mozdulattal hasba rúgta. *Hű, ez fájt. Ez most erősebb lett, vagy én gyengültem le?*

Frank is érzékelte, hogy a nő mintha a szokásosnál jóval gyengébb lenne, de még tartott egy teljes erő kifejtéstől. Ha egy bilincset szét tudott tépni, vajon mit tenne, ha nyaka a markába kerülne? Ennek megtörténtét gyorsan megelőzve a nő mögé ugrott, aki csak ijedten pislogott. Újabb bilincset szedett elő az övében lévő kis bőrtáskából, majd a nő kezeit hátracsavarta és megbilincselte.

Hát ez nem lehet igaz. Már megint... Áú, te hülye, ne így rángass talpra, fel tudok kelni magam is. Mondom ne! Hé, kicsavarod a vállamat...

A nőt a rendőr arccal a falnak nyomta, majd ráparancsolt, hogy ne merjen megmozdulni. Jane érezte az orra előtti nyirkos fal illatát: kissé dohos, még cigarettafüst is érződött.

Nem mert megmozdulni. De most mi lesz? Visszadugja a cellába? Vagy belátta, hogy esetleg szüksége lesz a nőre, hogy innen kijusson?

- Jane Stak, nem teszem vissza a cellába. Azt hiszem, nem szabad megvárunk még egy átváltozást, ezért ki kell jutnunk innen.

Jane hátranézett. - Honnan tud maga erről a dimenzióváltásról?

- Nem ez az első utam ebben a Városban. De mit is mondott? Dimenzióváltás? Na és *maga* honnan tud ennyit? - vonta fel a szemöldökét, közben pedig a füstölgő csövű fegyvert a vállára fektette, másik kezét idegesen zsebre dugta.

- Hogy én? Hát...

- Áhá, értem már. Itt rejtőzködik a büntette után egy ideje. Ezért nem találtuk sehol.

- Könyörgöm, őrmester - Jane finoman megfejelte a falat néhányszor mérgében. - Várjon! - bátorságot vett és megfordult.

- Mire várnék?

- Hát arra hogy... - *Tényleg, mire kéne várni? Inkább meg kéne győzni ezt az idiótát.*

- Nem várunk semmire. Meggondoltam magam. - A férfi tett egy lépést előre, a nőt visszafordította arccal a fal felé. - Nem zárom be, hanem visszamegyünk a kocsihoz és elmegyünk innen. Majd átadom a másik város hatóságának.

Innen nem jutunk ki. - Az nem lesz jó.

- Hogy érti? - döntötte félre a fejét a férfi.

- Hát úgy, hogy ebből a városból nem lehet kijutni.

- És ezt hogy érti?

- Hát... Nos... - Jane lábujjhegyre álldogált. - Ismerem ezt a várost.

- Hogyan? Honnan?

- Itt születtem...

- Akkor árulja el nekem, hogy mi volt ez az előbbi valami. És mi ez a dimenzióváltás? .

Elmondjam neki? Meg fogja érteni? És én? Én egyáltalán értem?

- Nos, ez egy elátkozott város.

- Elátkozott? - Frank hitetlenül vonta fel szemöldökét.

Jane a válla fölött hátralesett és félénken bólintott. - Igen, a legelátkozottabb hely ezen a világon.

- Nem inkább valami hallucinogén füst van a levegőben? És képzelődünk?

- Maga szerint az előbbi kis jószág képzelődés volt?

Frank csöndben maradt. *Tényleg, a jó életbe. Olyan valóságosan hatott. Tényleg igazi lenne? De ha az, akkor... akkor...*

Jane figyelte a férfi reakcióit, majd mikor látta, hogy elbizonytalanodik, a fal felé fordította arcát. - Higgye el, Benson őrmester, ez a hely valós.

A férfi nem válaszolt, a nő arcát nézte oldalról. *Most nagyon szívesen gyönyörködnék cellába zárt fogásomon, és talán majd a börtönben meg is látogatom majd egy párszor, de most el kell tűnni innen. Először is vissza kell jutni a kocsihoz. De mit is mondott a nő? Nem lehet kijutni innen? De miért? Csak beülünk a kocsiába és...*

- Nem fog elindulni - közölte Jane, mintha olvasna a férfi agyában.

- De előbb megpróbáljuk. Na, indulás!

Hát jó. Még mindig jobb kint sétálgatni, mint idebent bezárva lenni. Talán kint belefutunk Benbe, és ő megment.

Jane előresétált, vállalai feszültek. Hirtelen megfordult. – Kérhetem, hogy elöl bilincseljen meg?

– Nem – rázta a fejét a férfi. – Ha baj van, eloldozom és együtt intézzük el a támadókat. Jane lemondó sóhaj keretében haladt tovább.

Átvágtak a rendőrőrsön. A folyosók, termek mennyezetén lévő lámpákat sok helyen eltakarta a sűrű köd. Elérték a recepciók termet és az előbbi, csatatérre emlékeztető rendtelenséget felváltotta a szépen berendezett helyiség látképe. A pulton még mindig ott állt a két telefon, némán, ki tudja mikor szólaltak meg utoljára. Mögötte íróasztalok, rajtuk szét-szórt akták, mintha nemrég valaki kutakodott volna valami után.

Frank a bejárat, kétszárnyas ajtónál félrehúzta a nőt, aki oldalra tipegett. Száját húzva nézte a rendőrt.

A férfi kinyitotta az ajtót. Mindössze az épület előtt álló kukát látták és a keresztvezető tábláit, melyek valamikor egy élettől pezsgő város vérkeringésében segédkeztek. Fölöttük a forgalomirányító lámpák már régen kialudtak. Az aszfalra festett burkolati jelek még láthatóak voltak innen, de a másik sávban lévő már nem.

Frank az indulás előtt összeszedte zavaros gondolatait, de ezek csak újabb kérdéseket szültek. *Hol vannak az emberek? Mi volt az a fura kreatúra az előbb? Mi ez a dimenzióváltás? És a drága Jane Stak gyilkos miért viselkedik úgy, mint aki semmit nem tett? Miért mondja, hogy ő nem ölt meg senkit? Láttam az aktáját. Tisztán emlékszem az arcára. Bár mikor először találkoztunk nem ismertem fel, de most már tudom ki ő. Egy gyilkos. Igen. Ki kell vinnem a városból, hogy egy biztonságos helyen bezárhassuk. Ott, ahol nincsenek ilyen... ilyen... körülmények...*

Jane kilépett a ködbe. Fülét nyomban megcsapta a zúgás, morgás, mintha a sűrű, átláthatatlan felhő minden irányból ezt ontaná magából. Elindult. Fogalma sem volt merre, csak előre.

– Ne arra! – Szólt rá a férfi. – Jobbra. Nem vagyunk messze.

– Jó, jobbra – sóhajtott Jane, megrázta a fejét és a megnevezett irányba indult.

Elhaladtak a rendőrőrs mellett és a járdán sétálva megkezdték a hozzávetőlegesen fél kilométeres sétát.

Nem szóltak egymáshoz egy szót sem. Jane folyamatosan kereste a lehetőséget a szökésre. Frank pedig azon járatta agyát, hogy majd milyen büszke lesz a kollégái előtt. Nem hitt a nőnek, miszerint a várost nem lehet elhagyni.

Üzletek előtt haladtak el, kirakatüvegek némán hívogatták őket befelé, hogy vegyenek valamit a tulajtól, aki már réges-régen eltűnt, akárcsak az összes lakos, rendfenntartó, orvos és mindenki más. Lakóházak – egy és kétszintes épületek – közt sétáltak tovább, kerítésük nem lévén akár ráléphettek volna a pázsitra is. A fű mintha megállt volna a növényben, jó ideje nem nyírta már ezeket senki. A házak ablakai némán figyelték őket és Frank úgy érezte, mintha belülről valakik leskelődnének. Mikor odakapta tekintetét, csak saját tükröződő alakjukat látta, semmi mást. Mintha nem is az ablakok mögül figyelné őket valami, hanem maguk a házak élnének és néznének őket. A férfi hátán a hideg már régen nem futkosott, az érzés már a gerincébe mélyesztette karmait, hogy azon száguldjon felle.

A lakóházak utcáit elhagyva külvárosi területeken vágtak át éppen. Drótkerítések öleltek körbe a mögöttük húzódó foci pályát, vagy nyitott telepet, vagy akármi mást, a férfi nem tudta kivenni, mit kerítenek körbe ezek. Azt tisztán látta, hogy a talaj lejteni kezd bi-

zonyos helyeken, azt is, hogy beton húzódik-e a kerítés mögött, de semmi egyebet.

Az aszfalton vércseppeket találtak, amik pár méter után szabályos vérfürdő nyomaivá terebélyesedtek.

- Állj! - szólt rá Janere.

- Mi van?

- Vér.

Jane unottan fordult hátra. - Húha! Ez ám az újdonság.

- De ez ott van maga alatt. Nem látja?

Jane lenézett és tett pár lépést hátra.

- Mi a franc? - Frank körbenézett. Sehol senki. Nem lógott felette semmi. Hogy került ez ide? Kiből? Ennyi vér egy teljes emberben nincs.

Körbenéztek, Frank ijedten, Jane imitálva a félelmet. Bár a nő nem érzett semmit. Ami addig tart, míg meg nem találja saját magát a csomagtartóban. De aztán? Mi lesz akkor?

Majd megtudod akkor, hangzott az intés a fejében.

Frank ide-oda forgatta fegyverének csövét, majd miután megbizonyosodott arról, hogy nem leselkedik rájuk veszély, a nő hóna alá nyúlt és gyorsított tempóján, maga után ráncigálva.

- Tudok járni magamtól, ne rángasson már!

- Kuss! Sietnünk kell.

Szinte futottak. Majd néhány perc múlva elérték a rendőrautót. Bekapcsolt szirénája még mindig forgott, hangtalanul, fényszórói a ködbe világítottak, erőtlenül. Minden ajtaja nyitva állt.

Frank a hátsó ajtóhoz vezette Janet.

- Vigyázzon a fejére! - lenyomta és beültette a kocsiba.

Rácsapta mindkét ajtót. Jane kényelmetlenül érezte magát, vállából már kiszökött a vér, csuklója fáj. Száját húzta és már türelmetlenül várta, hogy a férfi belássa, sehová nem mennek innen.

Frank beült a vezetőülésbe majd hátra mosolygott. - Megyünk az új otthonába, Jane.

A nő erőtlenül felnevetett. - Nem megyünk innen sehova. Majd meglátja.

- Dehogyanem.

Frank behelyezte az indítókulcsot, elfordította és...

A motor felpörgött...

Jane megijedt. *Hú, a francba. Még a végén tényleg el tud vinni innen.*

- Na ugye, hogy megyünk? - vigyorgott hátra a férfi, majd sebességbe tette a kocsit és lassan hajtva megfordult.

A nő idegesen feszengett, amit Benson őrmester észre is vett. - Szorul a hurok, mi? Pá-pá szabadság. Most már belátja, hogy vége mindennek, Jane Stak?

A nő nem válaszolt, szűrős szemekkel meredt a tükörbe, melyen keresztül szemeztek.

Frank elhajtott egy parkoló platós terepjáró mellett, amit a szállongó pernye már elég vastagon betakart. Majd egy másik, kétszemélyes sportkocsi következett. Az út két szélét drótkerítés határolta. A sebességet nem tudta az óránkénti húsz kilométer fölé vinni, mert a köd olyan sűrűn hömpölygött, hogy ha bármi áll az úton, nem fog tudni idejében megállni.

A drótkerítések eltűntek, helyüket felváltotta a szalagkorlát és a mögöttük magasodó

fák. Sötét árnyaik mint falak öveztek az utat.

A köd pamacsai összesűrűsödve lebegtek, a kocsi szélvédőjén szétfoszlottak, majd feloldódtak a párás levegőben.

Távolodtak a várostól. Egyre messzebb.

A nőn pedig eluralkodott a pánik. *Hát vége mindennek, tényleg kijutunk innen. Hát akkor ezért volt olyan magabiztos a férfi.*

Már jó öt kilométert tehettek meg, mikor egy útjelző tábla sziluettjét vehették ki.

– Látja? – mutatott előre a férfi. – Már is elértük a következő várost.

Jane persze látta, és szíve már hevesen dobogott. *Egy idióta, fafejű őrmester vet véget a kísérleteimnek. Megőrülök.*

Elérték az útjelző táblát, amire írva a köszöntést olvashatták, alul a szomszéd város nevével.

Legalábbis erre számíthatott Frank Benson őrmester, mert mikor meglátta *ugyanannak* a Városnak az üdvözlő tábláját, az *Isten hozta Városunkban* felirattal, a fékbe taposott. *Mi történt itt? Az előbbi táblán még el is köszöntek, most meg újra üdvözlőnek ugyanabban a városban? Megkerültük a bolygót, vagy mi a fene?*

Jane szívéről nagy kő esett le. Előrehajolt, az előtte lévő rácsnak hajtotta homlokát és nyugtatóan mosolygott. – Látja, őrmester? Mondtam, hogy sehová nem megyünk innen.

A férfi még ülő helyzetében is szédelgett. Hátrafordult a nő felé. – Mi folyik itt?

– Mondtam, hogy nem jutunk ki innen. A Város nem enged. Csak ha kiérdemli.

Frank előrefordult és újra elindult a kocsival. *Nem, ez nem lehet. Csak képzelődöm. Ez nem lehet ugyanaz a város.*

Újabb fél kilométer megtétele után megjelentek az első ember alkotta építmények, kezdve egy hosszú drótkerítéssel. Majd feltűnedezték a házak. Majd Frank hirtelen a fékbe taposott. Elértek egy újabb hatalmas vértócsát, olyat, amit nemrég láttak gyalogosan.

– Na ugye, hát nem megmondtam? – Mosolygott előre Jane.

Frank leállította a motort és vett néhány mély levegőt. *Álmodom talán? Vagy tényleg létezik természetfeletti? Mert ez itt most az. Vagy ez is egy dimenzióváltás? Vagy az egész város egy másik dimenzióban van? Vagy mi a fene folyik itt?*

A férfi kiszállt a kocsiból és mintha nem hinne a szemének, a vértócsa közelébe sétált. Hamar rájött, hogy ez nem ugyanolyan, mint amit előbb láttak, hanem *ugyanaz*. Ijedten fordult körbe, amint meghallotta a morgást. A ködből érkezett, behatárolhatatlan irányból.

Visszafutott a kocsihoz, majd újra beindította. Becsukta az ajtót és elindult. Ismét kifelé a városból.

Jane csak bölcsen mosolygott hátul és várt türelmesen.

Elhaladtak az elköszönő tábla mellett: *Viszontlátásra! Reméljük, újra eljön!*

Öt kilométer, sötét fák árnyai az út két szélén. Hömpölygő köd mindenfelé. Majd...

Üdvözljük Városunkban!

Frank kezei remegtek. Megint következtek a drótkerítések, majd az a bizonyos vértócsa.

A férfi megállt, és kifelé bámult a szélvédőn a ködre, de szemei nem fókuszáltak semmire. Kezdte elveszteni józan esztét.

Jane úgy érezte, itt az ideje az újabb szabadulási kísérletnek. – Kedves Benson őrmester, remélem már végre felfogja, hogy nem lehet elhagyni ezt a Várost.

- De miért?

- Mert nem érdemelte ki. Ez a Város él. Ősi, és rengeteg sötét titka van. Démoni erők szabadultak el és vették át a hatalmat.

- Milyen démoni erők? - Frank suttogta ezt, józan eszének elvesztése megállás nélkül zajlott.

- Ez most hosszú történet. Elégedjen meg annyival, hogy akik itt ragadnak, azok közül kevesen hagyják el a Várost.

- De én miért ragadtam itt? Mit tettem?

- Rosszkor volt rossz helyen.

- Ennyi?

- Miért, találjak ki valami mást is? Mondjuk mit szól ahhoz, hogy... hm, á, megvan, mondjuk a maga lelkére van szüksége valakinek.

Frank sápadtan fordult hátra. - Hogy mondta?

Jane megnyugtatóan elmosolyodott. - Csak vicceltem.

Ám ez nem segített a férfin. Fejét a kormányra hajtotta és egyre szaporábban kezdett lélegezni. Jane újra megijedt. *Nehogy még a végén szívrohamot kapjon, mert akkor nem a cellában, hanem a kocsiban ragadok, ráadásul bilincsel a kezemen. Le kell szedetni gyorsan.*

- Őrmester! Én segíthetek magának. Ugyanis én is a kiutat keresem.

A férfi újra hátrafordult. - Hogy tudna segíteni?

- Úgy, hogy keresek valakit itt. Segítsen megtalálni, haladjunk együtt és akkor kijuthatunk innen. Ha nem, mindketten itt pusztulhatunk.

- Nekem családom van és gyerekeim. Nem halhatok meg és...

- Itt senkit nem érdekel ez. Elég szörnyű halált haltak emberek már itt, és ha nem akar egyikük lenni, akkor segítsen!

- És ha segítetek, kijutunk?

- Nem garantált, de jobb esélyünk lesz, mint itt ülve és siránkozva.

Frank kilökte az ajtót és kiszállt. A hátsó ajtóhoz lépett, a ködbe nézve benyúlt a nőért és kiségitette. Megfordította, kevésbé erőszakos taszigálással, és levette a bilincseket.

Jane megfordult és csuklóját masszírozta. Előtte a rendőr a földet nézte bűnbánóan, mintha így kérne elnézést a bilincsbe verésért. Majd hirtelen felkapta a fejét és mélyen a nő szemébe nézett. - Ígérje meg, hogy kivisz innen!

- Nocsak, őrmester - mosolygott pimaszul Jane. - Hova lett a rács mögé dugásom élménye?

Frank sóhajtott. - Majd azt mondom, hogy megszökött.

Jane felkacagott. - Ezt már szeretem. Hát jó, őrmester. Akkor elmondom, kit keresünk. A neve Ben. Ő a barátom. Itt kószál valahol a városban. És még el kell mondanom valamit, de ehhez le kell ülnie.

- Sokkolni fog? - pislogott ijedten a férfi.

- Egy picit - ingatta a fejét a nő.

Frank leült, vagyis inkább leroskadt az első ülésre. Jane pedig a kocs mellett állva összefonva karjait melle előtt és újfent pimaszul mosolyogva közölte a férfi számára sokkoló tényeket.

- Nos, őrmester. Az én igazi nevem Jane Clark, mint mondtam, a barátom Ben. Ben

Crow. Ő ügyvéd, én pedig könyvelő. Nemrégiben néhány barátunk, név szerint Greg, Susan, Kevin és Carol fura számláit megvizsgálva rájöttem, hogy ők pénzmosással foglalkoztak. Ezt még a barátom sem tudja, de ők négyen rájöttek arra, hogy én ezt tudom. Elcsalták Bent, mondván neki, hogy hozzám jönnek meglepetés látogatásra. Mihelyst ott lesz mind Ben, mind én, ők megszarolhatnak kettőnket, a számlákat megsemmisítjük és ők megúszák a börtönt és mi is élhetünk vígan, bár gyanítom a barátságunknak velük vége lesz. Nos. Ők négyen, hogy biztosra menjenek, elkaptak engem és bezártak a csomagtartóba, hogy akkor mutassák meg a testem Bennek, mikor a lakásomhoz érünk és a tervük tökéletesen kiviteleződik majd. Ám volt egy bökkenő. Nem szabadott volna ide jönniük. Én magam a csomagtartóban csak azt kívántam, hogy bár újra lássak, hiszen szememet bekötötték, bár újra hallhassak, hiszen fülembé dugót nyomtak, bár újra szagoljak, hisz a rongy az arcom előtt pumpálta belém a vegyszert, bár újra tapinthatok, hiszen gúzsba kötve mindenemből kiment a vér és bár újra ízlelhessek, hiszen pár erőteljes pofon után szétharaptam a nyelvem és belül a szám. Kívánságaim meghallgatásra leltek ezen a helyen és a város kiszabadított.

Franknek nehezebbre esett a beszéd, egyetlen kérdést préselt ki száján, szinte minden erejével: – Hogy szabadította ki a város?

– Úgy, hogy létrehozta a hasonmásomat. Alteregómat. Akármimet. Jane Clark, kedves Benson őrmester, még mindig a csomagtartóban fekszik. Nekem meg kell találnom Bent. Mielőtt ő talál meg engem a csomagtartóban.

– És akkor mi lesz?

– Valószínűleg eltüntettem az igazi énemet. De ne aggódjon, amint ez megtörténik, ugyanaz a Jane lesz az eredmény. Ám ha Ben megtalálja igazi énemet, akkor viszont fogalmam sincs, mi lesz.

– Ezeket maga honnan tudja?

– Egyszerűen csak tudom. Most nem vagyok más, mint egy gondolkodó báb. Amint eltűnik az igazi Jane, újra az igazi leszek. Mint a régi. Minden megy tovább a régi kerékvágásban.

– És mi történt ezzel a rabló négyessel?

– Hm, lássuk csak – Jane gondolkodóan fogta meg állát. – Susant karóba húzták, Carolt összepréselte a fal, Greg és Kevin pedig egy labirintusban bolyong, keresik a kiutat, de sosem találják meg. Szerintem már meg is haltak. – Ingatta a fejét kétkedően. *Tényleg, vajon élnek még? Kizárt, biztosan felaprította már őket valami odabent. Ha meg nem, akkor a szükségletek hiánya végez velük hamarosan.*

– Jane – nevetett fel Frank, de ez nem a fáradt kacagásnak hangzott, hanem tébolyultnak. – Azt hiszem, kezdek megőrülni – kacagott tovább.

– Nem lepődnék meg ha teljesen meg is őrülne – mosolygott.

– Segítsen, kérem! Segítsen visszajutni a családomhoz. Kérem!

Jane mereven a férfi szemébe nézett, immáron komoly ábrázattal. – Nem ígérek semmit, ugye tudja?!

– De nekem családom van.

– Mondtam már, ez senkit sem érdekel itt, ezen a helyen. Emiatt nem fog sem elsőbbséget élvezni, senki sem fogja megmenteni, és a helyi táplálékláncon sem kerül feljebb... mert most ugye valahol az alján van.

- Jaj istenem - Frank hirtelenjében sírni kezdett, kezei remegtek.

- Nem hiszem, hogy neki bármi köze lenne ehhez a helyhez. Ez kívül esik az ő hatókörzetén. Már ha egyáltalán létezik. De ha a maga istene nem is, egy másik biztosan lélegzik itt.

Frank nem fogta fel a mondandó lényegét, tovább zokogott. Megállíthatatlanul.

Jane pedig fura dolgot kezdett érezni: segíteni akart a férfinak.

De nem inkább magunkkal kéne foglalkozni először? Ez a hülye rendőr nem foglalkozott semmivel, csak a rács mögé dugásommal, és most hirtelen segíteni akarok neki? Hmm, érdekes érzések. De azt hiszem, inkább mégsem segítek, majd inkább ő segít nekem.

Frank megállás nélkül zokogott, kétségbeesetten. Teljesen összetört.

Jane leguggolt mellé, hiszen a férfi már a földre roskadt, hátát a kocsinak vetette. Megfogta a vállát.

- Segítek magának.

- Tényleg? - Nézett fel a férfi.

- Igen - bólintott Jane. - De csak egy feltétellel.

- És mi az? - szipogott a férfi.

Jane eszelősen elvigyorodott. - Adnia kell egy csókot.

Frank megszívta az orrát. - Tessék?

A nő megfogta a férfi arcát és simogatni kezdte, majd búgó hangon közölte. - Csak egy csók. Csókoljon meg!

- De... de miért?

- Ne foglalkozzon vele! Nézzen rám!

Tekintetük találkozott.

- Úgy! Nézzen a szemembe! Ne, ne a homlokom nézze, se a hajam. Csak a szemem. Remek. Jó!

Frank hirtelen elveszett a szép kék szemekben. Kissé természetellenesnek tűnően élénk színei voltak, mintha a pupillák mögött valami izzó égő bújna meg. A szempár pedig közeledett az övéhez.

Jane arcon csókolta, először a könnyes szemeket, melyeket a férfi most behunyt. *Hú de jó! Kezdem kedvelni ezt a nőt. Méghozzá nagyon. Azt hiszem, nem fogom lecsukni. Tényleg nem. Hagyom futni. Igen, a családom mellett még akármi is lehet vele. Igen, ez jó lesz.*

Jane elfordította a fejét, behunyt a szemét és ajkait a férfiére tapasztotta, majd nyelvét finoman becsúsztatta a szájába. A férfi élvezte a nő csókját, elfeledett mindent, a kilátástalanságot, pánikot, a veszélyeket és mindazt, ami eddig történt vele. Csak a finom nyálat élvezte, ami meglepően édesnek hatott, mintha a nő valami édes cukorkával játszadozott volna a szájában. *Igen, ez nagyon jó. Óriási. Kell nekem ez a nő. Imádom őt.*

Jane a hosszas, bő egy perces csókot követően hátrahúzta fejét, szemét behunyva tartotta és erotikusan nyalogatta szájpadlását és ajkait.

Frank nem bírt megmozdulni a kellemes élmény után. Szemhéjait csukva tartotta, és hasonló gesztusban élvezte a csók utóízét. *Ó, de kellemes! Jane Stak... bocs, Clark, igen, kellesz nekem.*

A nő felállt, és lenézett a férfira. Arcán pedig sötét vigyor terült szét.

Frank is kinyitotta a szemét, de egyszeriben úgy érezte, mintha napok óta nem aludt

volna. Szemhéjára súlyokat kötöttek. Felpillantott a nőre, ami megint nehezére esett.

Úgy döntött, feláll. Ülő helyzetében az aszfaltra támaszkodott és feltolta magát. Legalábbis ezt szeretne volna. Ugyanis a karjaira is szinte mázsás súlyok nehezettek. A földre helyezni is nehezére esett őket, feltolni pedig végképp nem tudta magát.

Megijedt. Mi ez? Lábait maga alá húzta, hogy könnyebb legyen a művelet, de azokat is satuba szorították. Rá akart segíteni kezeivel, de azok élettelenül estek combjaira. Már rettetően megrémült.

- Mi... mi ez?

- Köszönöm, őrmester! - Jane úgy nézett le rá, mint halhatatlan démon a gyarló emberre, ami azon tanakodik, hogy vajon felfalja, vagy csak szimplán kioltsa az életét.

- Mi... mit köszön? - Frank azon kapta magát, hogy még a beszéd is piszkosul nehezére esik. Minden egyes hanghoz üvöltésnek megfelelő erőt kellett összegyűjtenie, és ebbe máris belefáradt. - Mi... mi történt? - már csak suttogni tudott, és ezzel is kellőképpen megküzdött.

Újabb kísérletet tett arra, hogy feltolja magát a földről, de képtelen volt erre.

Teljesen elhagyta az ereje. Rémulten pislogott a nőre, még szemei is égni kezdtek, ahogy forgatta őket.

Jane féltérdre ereszkedett, kezeit térdén nyugtatta, fejét ráfektette. Barátságossá vált tekintete, és mosolyogva kérdezte: - Remélem nem haragszik, Frank, de muszáj volt elvennem magától valamit.

- Mi... mit? - tátogott hangok nélkül.

- Ne mondja hogy nem jött rá eddig.

- Nincs erőm.

- Közeledik... - vigyorgott veszedelmesen a nő. - Tehát akkor mit is vettem el magától?

- Az... erőmet?

- Úgy van - csettintett Jane.

- Ne...

- De! Sajnálom Frank! - Jane megvonta a vállait. - Nem terveztem így, de végül meg gondoltam magam.

- Kérem... ne!

- Tessék? - Jane füle köré tölcserű formált, hogy jobban hallja a férfi erőtlén hangját.

- ... - Frank még mondani akart sok mindent, de képtelenné vált erre. Szemei rémulően villantak, de csak apró millimétereket.

- Nos Frank - sóhajtott Jane, felállt és összefűzte karjait melle előtt. Lenézett a férfire. - Nekem most mennem kell. Köszönöm, amit nekem adott. Vagyis, hogy is mondjam, köszönöm azt, hogy hagyta magát, hogy elvehessem. Igen - csettintett újra - ez jobb kifejezés. Na szóval. Még teljesíthetem egy utolsó kívánságát, hogy halála gyors legyen, de azt ne kérje, hogy elkerülje. Nem, sajnos az nem lehetséges. Meg akar gyorsan szabadulni a szenvedésektől?

- ... - Frank hiába szedte össze minden erejét, már egyetlen szót sem tudott formálni, sem bölintani, sem jelezni kezeivel.

- Hm - döntötte félre a fejét Jane elgondolkodóan -, akkor azt hiszem így kell magára hagynom, mert ahhoz, hogy megöljem, magának is bele kéne egyezni.

Frank belül sikoltozott, üvöltött: *igen, tedd meg, ne kelljen így szenvednem. Igen, tedd meg, mielőtt rám talál valami. Igen, ölj meg, ölj meg...*

Ám ezekből sajnos egyetlen jelet sem tudott leadni.

- Hát jó, Frank, akkor ezt úgy veszem, hogy nem akar meghalni. Figyelmeztetem, hogy elég gyorsan magára bukkanhat itt valami. Biztos nem akar meghalni?

Frank agya majd felrobbant: *Tedd meg, végezz velem!*

- Na jól van, Frank, akkor nem teszem meg. Pedig jobb lenne, higgye el!

Tedd már meg, te rohadék!

- Sajnálom, Frank. A maga engedélye nélkül nem tehetem. Csak mondja ki, hogy tegyem meg! És higgye el, meg fogom tenni.

Tedd már meeg! A belső hangok szinte agyvérzésig üvöltöttek, de a férfi már pislogni sem tudott.

A nő lemondóan csóválta a fejét, és egyre gonoszabbul vigyorgott. - Maga akarta. Na de most mennem kell.

Ne, nehogy itt hagyj! Nem, nem mész el te... te... te rohadék...

- Nos akkor, ég önnel, Frank. Köszönöm még egyszer. - Arcán ördögi vigyorral Jane elfordult a férfitől és még elvette puskáját, pisztolyát. Hirtelen tudta, hogyan kell kezelni ezeket. *Hm, jó erőteljes fegyverek. Jók lesznek.*

Elindult, befelé, a ködbe, maga mögött hagyva a férfit, akinek már nyöszörögni sem volt ereje, pillanatok alatt elpattantak agyában az erek, orra vérezni kezdett, de letörölni nem tudta a vörös cseppeket.

Amint Jane eltűnt a ködben, meghallotta a vérfagyasztó üvöltést. Nem is olyan messziről...

Segítség!

A belső hangokat senki nem hallotta meg és Frank hamar megtudta, hogy mit jelent e helyen az ha a tápláléklánc aljára kerül...

Jane egy üzlet kirakatában bámulta a próbababákat. Öten álltak ott, mindannyian úgy néztek ki, mint a kocsiban utazók. Greg, Susan, Kevin, Carol és... Ben.

Ó de jóképű! Eddig csak az érzés vésődött bele barátjáról, a képe még nem teljes pontossággal. De most láthatta, hogyan néz ki, bár a bábu színtelen, élettelen szemekkel nem adta vissza azt az érzést, amit majd a találkozó nyújtani fog. De kezdetnek ez is elég. *Mindent meg kell tennem ezért a férfiért és magamért. Ám álljunk meg egy pillanatra! Tőle kell elvennem az ízlelés érzését, ami maradt még. És utána mi lesz? Mi lesz az igazi énemmel? Nem kéne az igazi éneket megtalálni először? Attól mit vehetnék el?*

Amint ebbe belegondolt, újabb emlékképek indultak el agyában. Részletes filmje annak, hogyan találkozott Bennel, mióta szerették egymást. Át-érezte az elmúlt két év együtt töltött idejét, minden csókot, szeretkezést, a nyaralásokat, a barátokkal eltöltött hétvégéket, a remek vacsorákat. Mindent.

Aztán rájött, mit vehetne el saját magától: a lelkét. És utána - ahogy eddig is érezte haloványan - végre önmaga lehetne és ráadásul Bennek sem kéne megtudnia semmit az egészből. De vajon ha megtalálja saját magát és elveszi a lelkét, akkor mi lesz az ízleléssel? Ehhez Bentől kéne elvennie az övét. Végül is nem nagy áldozat, hiszen a férfi ettől még életben maradna.

Azonban akkor mi történik, ha Ben rájön, hogy az igazi Jane a csomagtartóban pihen? És egy hamis szabadult el és szedi áldozatait azért, hogy az lehessen, aki be van zárva? És akkor mi lesz, ha az igazi Jane nekiesik? És esetleg megöli? Akkor mi lesz? Tudja valaki a választ? *Tudja valaki?*

Azon kapta magát, hogy az utolsó kérdést szinte dühödten kiabálja bele a levegőbe. *Hoppá! Most meg mi történik velem?*

Nem kapott választ.

Oké, akkor szedd össze magad, Jane Clark... Vagy Stak? Benson őrmester összekevert valakivel. Vagy mégsem? Lehet, hogy én Jane Stak vagyok, aki valóban az, akinek az őrmester hitte?

De nem! Ez képtelenség. Én Ben barátnője vagyok, akivel szeretnék túlélni ezt az egész emberrablási ügyet. Igen, igen, én ez vagyok, Jane Clark. Meg kell találnom a kocsit. Igen, ez most a legfontosabb.

Elfordult a kirakatüvegtől, ahol a babák továbbra is nézték őt élettelen szemeikkel. Még Ben is ugyanígy nézett rá, pedig ő él.

Vagy... Ó ne!

De nem, az nem lehet. Kizárt. Neki nem eshetett bántódása, mert nem találkoztam vele. De mi van, ha másvalami vagy valaki már találkozott vele és esetleg...

Nem, ez sem lehet. Ben még él. Érzem. Ha nincs már értelme ennek az egésznek, azt érzem, igaz?! Ugye!? UGYE!? Ez utolsó kérdést megint a levegőbe kiabálta.

Ám semmi nem reagált kiáltásaira. Csak a zúgó hangok jöttek mindenfelől, a morgások, melyekről tudta, hogy hátborzongatónak kéne éreznie, de nem így történt.

Hát jól van Jane Stak... akarom mondani Clark. Most mi legyen? Merre tovább?

Körülnézett az utcán, de sokáig nem látott. Csak egy autó parkolt a járda mellett, ki tudja mikor indíthatták be utoljára. Mellette nemrég ültetett facsemeték álltak meg a növényben, már soha többé nem lesz szükségük vízre. De érdekes módon pusztulni sem kezdtek. A normál dimenzióban itt már soha többet nem fog esni az eső, az alternatív világban azonban igen, bár ott meg nincsenek fák.

Míg a nő kitalálta, hogy merre induljon el, oldalán megigazította a pisztolyt, kezében a puskát csőre töltötte. Köszönhetően Franknek, már tudta hogy kell ezt. Igen, nem csak az erejét vette el, hanem egy-két másik apróságot is. Már úgyse kell neki.

Elindult.

És már nem vette észre, hogy a bábuk mögötte pózt váltottak és Ben kivételével mind rá mutattak ujjaikkal...

A barátját ábrázoló műanyagalak szemei pedig vérezni kezdtek...

4. RÉSZ

Ben

Ben futott, ahogy a lába bírta. Az őt üldöző kutyaszerű lény sebesen követte, a feje helyén lévő felismerhetetlen képződmény egyre csak fröcsögte kifelé magából a nyálnak tűnő sárga váladékot.

A férfi már teleizzadta öltönyét. A találkozás miatt viselte, hogy barátnője előtt két hét után megfelelő színben tűnjön fel. Ám most a hátára, az előző teremtménnyel folytatott harc során két mély szakadást szerzett. Szerencséjére megúsza a hosszú, éles karmokat, milliméterek híja volt csupán az, hogy ne tépjen bele gerincébe a gennyedző fegyver.

Most pedig, hogy azt a teremtményt sikerült leráznia, jött ez az újabb, kutyának látszó fürtelem.

A férfi elért egy sarokhoz, mely valamikor egy élelmiszer üzlet lehetett. Kirakatüvegein tükröződött a mindenfelé hömpölygő köd.

A kutya közel ért, Ben tudta, hogy az gyorsabb nála jóval. Lihegve vetette hátát a falnak, hogy a dögre meglepetésszerűen tudjon rátámadni.

Ám nem tudta átverni szaglását...

Kezében tartotta a kést, izzadtságtól sikamlós markolatát úgy szorította, hogy ujjai elfehéredtek. A morgás egyre közelebről hallatszott: a kutya lelassított.

Ben lihegve ugrott ki a sarok mögül. Tudta, hogy ha most nem intézi el a dögöt, később még nagyobb bajban lehet.

Széles terpeszállásban tartotta előre a rozsdás fegyvert. A kutya pedig morogva hátrált, ám mivel hangképző szervnek nyomát sem lehetett látni, meglehetősen groteszk módon hatott a férfire.

Ben nem mozdult, a dög pedig csak hátrált. Talán megijedt? Vagy mi a fene történik?

Egy vakkantás hagyta el szörnyűséges száját, ököl méretű sárga bűzlő cseppekkel egyetemben, majd lelapult és ugrott.

Ben kellőképpen meglepődött a mozdulattól: a lény olyan gyorsan mozgott, hogy nem volt ideje a kést megfelelő szögbe állítani. A teremtmény a mellkasába érkezett. A férfi azt remélte, hogy a dög a végtagját, vagy nyakát igyekszik elkapni, ehelyett pontosan a mellkasára cuppantotta fejét és kihasználva a vákuum erejét szinte a szegycsontot is mozgásra kényszerítette, amint ki akarta szakítani a mellkasából.

A súlyos test maga alá temette a férfit, inge már kiszakadt, és szinte érezte, ahogy a bordái is kezdik követni a vaskos csontot, ami szinte kifelé emelkedett. Üvöltött a fájdalomtól. A levegő kipréselődött száján, pedig éppen ellenkezőleg kellett volna történnie. Elkapta a dög vaskos, nyúlós, bűzös nyakát, és próbált valami fogást találni rajta, amit megszorítva fájdalmat okozhat neki. De a nyaka olyan masszívnak tűnt, mintha egy sikamlós vascsőnek próbálná benyomni az oldalát. Sikerült jobb kezét meglendítenie és a rozsdás kést belemélyítette a masszív bőrbe.

A penge átszakította a külső védelmi réteget, majd tövig belemélyedt a nyakba. Bűzös, vöröses-zöld testnedv ömlött kifelé a sebből, rá a fekvő férfi hasára. Nem égetett, nem mart, de olyan bűze volt, mint egy napon felejtett halnak, aminek húsa cseppfolyóssá vált.

A bestia enyhített a mellkas szorításán. Ben kihúzta a kést, majd újra szúrta. Pontosan

betalált az előzőleg vájt sebbe. Most pedig le is rántotta az éles szerszámot.

A bestia teljesen elengedte a férfi mellkasát és szívszorító nyöszörgést hallatott, mint egy kiskutya, amit kegyetlenül elnászpángoltak. Ben hátralökte a meggyengült lényt, majd felült. A kés kihúzta a nyakból és most oda mélyesztette, ahol egy olyan helynek kéne lenni, amit úgy hívnak, tarkó. A kés akadályba ütközött – talán csontba –, a szúrás után a négy láb megadta magát a gravitáció erejének. Az állat a földön fekvéremeggett kettőt, majd a testében lévő szervek összehúzódása kipréselte a bűzös levegőt, ami a férfi arcába zúdult.

Miközben a dög kimúlt, Ben az oldalára gördült és gyomorsavat öklendezett, szeme könnybe lábadt.

Fájdalmas szúrást érzett hasában, izzó kések szántották fel nyelőcsövét.

Percek teltek el agóniában. Ben szerencséjére nem talált rá újabb bestia és nem zavarta meg szenvedésében.

A kutyára testéből egyre csak folyt ki az undorító folyadék. A férfi ránézett, majd szédelegve talpra állt. Megtörölte száját zakójának ujjával. Sárgás foltok kerültek a már nagyon mocskos öltönyére, elkenődtek, és másodperceken belül megszáradtak. Egy kissé gyorsan. A szövetbe beivódtak, így majd ha kikerül innen, ki kell mosni a zakót...

Mi a francon gondolkozom? Hogy nekem még most is ez a legnagyobb gondom, hihetetlen.

Na jól van. És most? Merre tovább? Hol vannak a többiek? Hogy jutok el Janehez így? Ki kell jutnom a városból. De mik ezek a szörnyetegek? Honnan jönnek? Mint egy élő rémálom. Greg valami ilyesmit magyarázott, mikor a kocsiban ültünk. Abból ébredt és ijedtében elrántotta a kormányt. Mit láthatott? Ha már előre álmodott erről a helyről, akkor érthető, hogy félrerántotta a kormányt hogy ne hajtsunk be ide, de úgy tűnt, elkésett vele. Bár akkor nem tudta megmagyarázni, miért tette, de most már én is értem. Mi volt az az árny, ami elragadta Susant? Olyan gyorsan mozgott, hogy ki sem tudtam venni sem az alakját, sem semmi mást.

Agyán még ezernyi kérdés szaladt át, de úgy érezte ha mindre megpróbál választ találni, menthetetlenül megőrül.

Akármi is lesz, ki kell jutnom innen. Igen, Jane, el fogok jutni hozzád. De először lépésről lépésre. Megkeressem a többieket? És együtt tűnjünk el? De olyan nagy ez a város. Hatalmas. Míg itt megtalálom őket, éhen is halok. Nem. Kocsi kell. Szereznem kell egy kocsit.

Elindult a ködben. A járdán. Maga mögött hagyta a leszúrt lény tetemét.

A jobb kéz felőli üzletek kirakatüvegén átpillantva üresség, elhagyatottság köszönt vissza. Sehöl egy teremtetett lélek. De hát mégis, hol vannak az emberek?

Állj! Mi volt az a sziréna hang az előbb? És az az átalakuló környezet? Mintha gyorsított felvételen néznék egy évtizedes rothadást. Eső. Igen, esett is, hideg, nagy cseppekben. De továbbra se láttam ott senkit. Drótkerítéseken láttam bőrdarabokat. Emberi bőr lehetett, hiszen az egyikén még valami tetoválást is láttam. Ó te jó ég!

Aztán jött a villanás. Hol is álltam akkor? Azt hiszem valami épület elrohadt ajtaja előtt. Hová is vezetett az? Már nem emlékszem. A rozsdás felületen szétkenődött a vér, a lefolyó esővíz fura ábrákat rajzolt bele. Igen, és ekkor jött a villanás. Olyan erős volt, mint valami atomvillanás egy filmen. Mikor pedig kinyitottam a szemem, újra az ajtót láttam. Arra is emlékszem, hogy már előtte belöktem, majd visszacsapódott és mielőtt beléphet-

tem volna, jött a villanás. De azután meg az ajtót zárva találtam. Azt, ami már nem rohadt, hanem szinte frissen festett külsejével békés részét képezte a fehér épületnek. Milyen magas lehetett az épület? Nem láttam, mert a teteje a ködbe veszett. És milyen széles volt? Ezt se tudtam kivenni. Na de ha jól emlékszem, ezután jött a kutya. Igen...

Kisebb kertes házak előtt vezetett tovább a járda. Ben elnézte a fákat, amik mintha megálltak volna a növésben, kísérteties örökként szegélyezve a járdát, mintha csak óvnának az itt sétálgatókat, nehogy az útestre lépjenek. Szellő sem rezdült, gyümölcsök sem lógtak az ágakról.

Néhány száz méterrel odébb észrevette az első autót. Ford gyártmányúnak tűnt, bordó színű festését betakarta a szállongó pernye.

Ben a vezető oldali ajtóhoz lépett és kinyitotta. Nem volt zárva. *Hát persze, ki akar itt lopni? És egyáltalán, ki tudna lopni?*

Beült és becsukta az ajtót. Kulcsot nem lelt, és mindössze csak a filmekben látta, hogyan kell elindítani egy ilyen autót. Letépte a műszerfal alatti műanyaglapot és színes kábelek hullottak le.

Oké, akkor most melyiket melyikkel kell összekötni? Piros a késsel? Vagy zölddel? Netalán sárgával? Esetleg feketével? Vagy nem is a pirosat kéne összekötni valamelyikkel, hanem más színeket? Uramisten, milyen sok variációs lehetőség. Melyikkel kezdjem?

Megpróbálta véletlenszerűen a pirosat és kéket: semmi. Aztán jött a többi kombináció. Még mindig semmi. Egyenként kombinálta össze a hat különböző színt, és kis idő múlva az autó motorja indulni kezdett.

Ez az!

Az akkumulátorban volt elég energia, de az autó nem indult. Az indítórendszerek egyre csak forogtak, egészen addig, míg fokozatosan lassultak: merült az akkumulátor.

Ó ne!

Néhány perc és az utolsókat kezdte rúgni a szerkezet, majd teljesen elnémult.

A rohadt életbe...

A férfi kiszállt a kocsiból és mérgében bevágta az ajtót. Majd eszébe jutott, hogy egy valamire még szüksége lehet. Kinyitotta a csomagtartót és behajolt, remélve, hogy fog találni valami használhatót, melyek közül az első gondolata egy fegyver volt.

Egy hatalmas feszítővasat talált, jó méter hosszú lehetett, görbített vége villásan nyílt ketté, alkalmassá téve ezzel vaskos, mélyre vert szögek kihúzására is. Tekintélyesen suhogott, ahogy kipróbálta. Elégedetten bölintott, majd a kést övébe dugta és kezében ezzel a fegyverrel tovább haladt.

Újabb autókat igyekezett beindítani, de egy óra múltán kezdte feladni próbálkozásait, ugyanis az elsőként próbált Ford-ban maradt annyi energia, ami elindítja az indítószervezetet, a többiben még ennyi sem volt.

Mit tegyek? Nincs autó. Nincs kényelmes megoldás.

Fura hang csapta meg fülét. Cuppanásnak hangzott. Majd valamiféle morgásnak.

Ben nyelt egyet és új fegyverét erősen markolva figyelt. Eszébe sem jutott a hangforrás közelébe menni, de azt se szerette volna, ha távolodás közben valami hátba támadja.

Egy kuka mögé bújt el, amit a járdára, az útest széléhez húztak, mintha a szemetesautó bármelyik pillanatban jöhetne.

Mellette parkolt az autó, amin a legutóbbi indítási kísérletet végezte el. A ködből tőle

jobbra házak sötétlettek, lakóházakra tippelt, de most nem volt kedve pontosabban megnézni, miféleké lehetnek. Egy útjelző tábla egy pillanatra nyikorgott, mintha belekapna felületébe a szél. Ehhez már csak maga a szél hiányzott...

A köd előtte egy pillanatra ritkásabbá vált. Mintha csak cukkolni akarná, egy autót jelenített meg, majd eltakarta.

Nahát, hirtelen hívogatni kezd engem a köd, vagy mi a fene?

A cuppanó hangok újra hallatszódttak. Eddig pontosan szemből jöttek, a kis időre megjelent autó irányából, de most pedig kissé jobbról. Vagyis, ami ezt kiadta magából, mozgott...

Ben szíve hevesen dobogott. Várt. A cuppanó hangok erőtlen döngéssé változtak, majd egyre távolabbról hallatszóttak.

Hát ez meg mi lehetett?

Úgy döntött, közelebb megy az autóhoz. Óvatosan elindult. Kis léptekkel, igyekezve halknak maradni. Sikerült.

Már ki tudta venni, milyen autó ez: egy Chrysler. Méghozzá egy...

Rendőrautó...

Szirénái hangtalanul forogtak. A kocsni vezető oldali ajtaja előtti aszfaltot vérfoltok borították. Nagy területen színezve el a szürke, hideg talajt. És már az is láthatóvá vált, miből folyt ki a vér.

Egy tetem feküdt a kocsni mellett. Egy rendőr. Az oldalán hevert. Ben még közelebb ment és hirtelen újabb hányinger fogta el.

A rendőr nemrég halhatott meg, lerágott fejének csonkjából még most is szivárgott a vér. Ben közelebb lopakodott, a feszítővasat még mindig feszülten markolva. Semmi nem mozdult, csak az eddigi kísérteties zajok folytatódtak megállás nélkül.

Ben közel ért a tetemhez. A rendőr látszólag védekezni sem tudott az életét kioltó valami ellen. Fejének helyén már csak egy állkapocs maradvány tanúskodott arról, hogy ez egy ember volt, méghozzá nem is oly régen. A vértől mocskos fekete egyenruhán sikerült elolvasni a névtáblát is:

Frank Benson őrmester...

Mi történhetett vele? Mi végzett vele? Miért nem védekezett? Hol vannak a fegyverei? Sehol semmi lövésnyom, és nem is hallottam semmit, pedig talán egy perce sincs, hogy meghalt.

Ben sóhajtott egy nagyot. *Szerencsétlen férfi. Elég kegyetlen halál.*

Körülnézett, de nem látott semmit. A kocsni hátsó ajtaja nyitva állt. Benézett. Az ülésen két pár bilincs hevert, egyiknek láncza széttépve, a másik még egyben, a szöveten nyugodott.

Megnézte a csomagtartót, de zárva találta.

Aztán beült a vezetőülésbe. Indítókulcs a helyén, de a motor nem járt. Energia volt, hisz a szirénák forognak. Ben lehunyta a szemét, halk imát mormolt, majd elfordította a kulcsot.

A motor felbőgött.

Ó igen, hurrá!

Egy utolsó pillantást vetett a halott rendőrrre, szemét lehunyta, hogy elúzza a kegyetlen halál képét szeme elől, majd becsapta az ajtót és elindult a kocsival.

És most merre? Tennem kéne egy kört a városban, meg kéne keresnem a többieket.

A kocsival nagyon lassan tudott hajtani. Nem egész húsz kilométer per órás sebességgel, mert ha bármi áll az úton, akadály, egyéb, belehajt.

Ide-oda gördült a kietlen utcákon. Már nem tudta pontosan, merre tart, hol van éppen. Megállt és a kesztyűtartót felnyitva valamiféle ceruza és papír után nézelődött, hogy térképet rajzoljon, mielőtt teljesen eltéved. De nem talált semmit.

Megpróbálta a kocsiban a rádiót, de statikus sercegésen kívül semmit nem hallott. Ránézett a mikrofonra, hogy a külső hangszórókon át értesítse barátait, de erről végül letett, hiszen a hangra rámozdulhat egy újabb bestia.

Az agyába igyekezett rajzolni a térképet, próbálta megjegyezni az utcaneveket, és minden egyéb különleges ismertetőjelet. *Oké, az ott az a virágüzlet, ahol először bújtam meg. Rendben, itt leszakadt az úttest. Itt torlasz, képtelenség áthajtani rajta. Itt a posta hivatal. Ott meg a rendőrség. De hol a fenében vannak az emberek? Mi történt ezzel a várossal? És hol vannak a barátaim? Merre vagytok, srácok? Jane... Eljutok hozzád valaha is még egyszer?*

Lövés hang csapta meg fülét. Egy erőteljes fegyverből származott, talán valamiféle puskból.

A gázba taposott. Már tett két kört ezen az utcán, tudta, hogy nincs semmiféle úttorlasz, akadály, így csak egyenesen kellett hajtania a dörrenés irányába.

A sebességet azonnal visszavette, amint pár fura ködpamacs szállt egyenesen feléje. Mintha be akarnának törni a szélvédőn át.

Majd a fékbe kellett taposnia, de elkésett: tisztán emlékezett, hogy ez az utca rendben van, nincs semmiféle torlasz, így maga sem tudta, hogyan került eléje a semmiből a kráter.

A kocs első kerekei legördültek a hiányos aszfalt széléről és az alvázon csúszva megállt. Ben elvette a kezét a kormánytól, mintha az érintésétől belezuhanna a mélységbe.

A kocs himbálózni kezdett. Előre-hátra. Ben elfehéredett, majd óvatosan kinyitotta az ajtót. Készült kiugrani. Az ülést hátradöntötte, hogy a súlypont hátrébb kerüljön. Eddig jó.

Számolt. Egy... két... há...

Ugrott.

A kocs eleje lefelé billent, csikorogva csúszott az alvázon és a mélybe hullott. Bennek nem sikerült teljesen az ugrás, így az ajtó melletti karosszériaelem vállon ütötte és a mélybe taszította.

Elkapta az aszfalt szélét, mellette a kocs pedig lehullott a mélybe.

De hát, a jó életbe, ez az utca rendben volt. Hogy került akkor ide ez a szakadék?

Nem hallotta, hogy a kocs földet érne. Bár nem tudott lefelé nézni, de felesleges is lenne, mert nem látná a zuhanó autót.

Kapaszkodott és húzni kezdte magát felfelé. Minden erejét össze kellett szednie, az aszfalt széle belevájt karjába, de nem érdekelt a fájdalom. Felhúzta magát. Kilendítette karját, majd elkapta az egyik repedés szélét. Még jobban felhúzta magát. Másik keze is sikeresen landolt egy újabb résben. Lábai átvette a peremen és oldalára feküdt, majd elterült.

Szíve dörömbölt, mellkasa ugrált. Szemeit behunyta, és igyekezett lelassítani a légzését.

Megúsztam. De most oda a kocs. Mi volt ez a dörrenés? Úgy tűnik, valaki csapdába

akart csinálni. Elég jól sikerült a művelet, meg kell hagyni. De mégis, ki tesz ilyet?

Kinyitotta a szemét. Majd hirtelen üvöltöni kezdett.

Jane állt felette. – Megvagy – mosolygott lefelé rá, majd ajkait kislányos sértődöttséggel biggyesztette le. – Nahát, azt hittem, jobban fogsz örülni ha meglátsz.

Ben feltápáskodott. Szája tátva maradt, fogalma sem volt, hogy került ide barátnője.

– Te ... hogy ... mit ... te jó ég.

– Nyugi szívem – mosolygott lehengerlően a nő.

– Hogy kerülsz ide?

– Hosszú történet. Elétek jöttem és elvesztem itt bent a városban. – Hazudta.

– Elvesztél? – kérdezte még mindig elképedve a férfi.

– Egy picit, igen – bólogatott a nő barátságosan.

– De hogy kerülsz ide?

– Te süket vagy? Mondtam, elétek jöttem. És eltévedtem.

– Te lőttél az előbb?

– Nem – rázta a fejét.

– De az ott a kezében....

– Egy jó nagy puska, de nem én lőttem. Bár én is láttam valakit. – *Csak jó lenne tudni, ki az.*

Ben sóhajtott egy nagyot, elhessegette az előbbi incidens képeit agyából.

– Gyere ide, bébi! – ezzel a nőhöz lépett és nem foglalkozva a kezében tartott hatalmas puskával, átölelte.

Jane eldobta a fegyvert és ő is átkarolta barátját.

Ben meg akarta csókolni, de a nő elhajtotta a fejét.

– Mi baj? – kérdezte Ben.

– Bűdös a szád. – Próbálta meg az egyetlen lehetséges és hihető magyarázatot a nő. Még nem szabad megcsókolnia őt, mert akkor lebukik.

– Bocs, tényleg az. Kidobtam a taccsot az előbb.

– Miért? – mosolygott Jane, és megsimogatta a férfi haját.

Ben belemarkolt a nő fenekébe és nem válaszolt, csak arcát kezdte csókolgatni.

Jane újra átölelte a férfit. *Ó, de jó érzés. Igen, akarom ezt. A testi érintkezés fantasztikus. És ha minden jól megy, még érezni fogom a szerelmet is. Ha pedig megcsókolom Bent, akkor a csókját is kellemesen. De akkor egyértelműen lebukok. Ben vagy eltaszít majd magától, vagy mást fog tenni. De ha megtudja, hogy az igazi énem a csomagtartóban van, vége mindennek. Meg kell találnom a kocsit, még előtte.*

– Mit tegyünk? – kérdezte Jane. Jól tudta, mit kell tennie, de óvatosan kellett beszélnie.

– Nem tudom. Ki kell jutnunk innen.

– És hogyan? Annyira félek itt. – *Ó, hát persze.*

– Meg kéne keresnünk a többieket. Remélem jól vannak.

– Én is remélem. – ... *Hogy nem találjuk meg őket, mert egy kissé rosszul néznek most ki.*

– Ha visszamegyünk a kocsihoz, akkor szerintem ott lesznek. Bár már nem működik, de talán ők is így gondolkodnak – vakarta a fejét a férfi, de rájött, hogy kezén még ott bűzlik a leszúrt kutya „vére”. Majd megtörölte kézfejét zakójában és végül annak ujjával törölte meg rövid haját.

- Ez jó ötletnek hangzik, édes. Gyere, annyira jó újra látni téged. - *De jó pasi vagy, Ben. Eddig csak tudtam, hogy létezel, de azt nem, hogy ennyire feltűzelsz. Jane, drága énem, készülj fel, mert jövök!*

Újra átölelték egymást, Ben nyugtatóan simogatta Jane haját, de aztán rájött, hogy bűzös lesz. Majd inkább a hátát kezdte cirógatni.

A nő pedig egyfolytában csimpaszkodott a férfibe. Átérezte testének melegét és azt, hogy mennyire kívánja. Bár mikor Benson őrmester bezárta a cellába, akkor nem tudta, mit kéne tennie, csak azt érezte, hogy valamit kell indítványoznia. De semmi többet.

- Gyere, induljunk!

- Jó - bólogatott Jane ártatlanul mosolyogva.

Ben azonban valami furcsaságot látott a nőn. Jól tudta, hogy utálja a farmernadrágot és sosem venne fel ilyet. Most azonban éppen ezt viselte.

- Édesem, hogyhogy farmert viselsz? Azt hittem, utálod.

A francba... - Hát... azt viseltem, amit szeretek, de leszakadt rólam. És bejutottam egy ruhás üzletbe, hogy valamit magamra vegyek. Bugyiban mégsem flangálhatok itt, nem?

Ben egy pillanatra felkacagott. - Tetszik a lazaságod, drágám. Mintha megváltoztál volna.

Jane megijedt. - Ezt hogy érted?

- Úgy, hogy szerintem te is kissé megkattantál, mint én. Nem is csoda ezen a helyen.

- Nem bizony.

- Hol találtad a puskát?

- Egy halott rendőrtől vettem el.

- Igen? És hogy hívták?

- Frank Benson.

Ben összehúzta szemeit. *Hmm. Mikor megtaláltam ezt a rendőrt, akkor mindössze csak néhány perce halhatott meg. Már akkor sem volt nála fegyver. Jane találhatta meg előbb őt, de akkor még élhetett. Vagy pedig...*

- Én is megtaláltam ezt a Frank Benson őrmestert.

- És, mondott valamit?

- Nem azt mondtad, hogy halott? - Ben arca gyanakvóvá vált.

A jó életbe, a barátom okosabb, mint hittem.

- Hát, haldoklott. És utolsó erejéből nekem adta ezeket - mutatta a fegyvereket úgy, mint kisgyerek a születésnap ajándékot.

- Értem - bólintott a férfi és újra átölelte barátnőjét. *Hoppá, itt valami nem stimmel. Jane farmert visel, amit utál. Majd elvett egy fegyvert egy haldokló rendőrtől. Aki azelőtt pár perccel távozott az élők sorából kegyetlen módon, mielőtt rátaláltam. Fura egybeesés. Na de mindegy, ezen a helyen minden furának tűnik. Bár ez elég enyhe kifejezés.*

Jane pedig fegyelmezni kezdte magát. *Meg ne szólalj most! Hagyni kell, hogy a közelségem mámorá elvegye az eszét és a gyanakvása elillanjon.*

Bejött: Ben úgy szorította a nőt, hogy szinte kipréselte a levegőt tüdejéből, Jane pedig ugyanígy csimpaszkodott belé.

Nagyon jó, kell nekem ez a férfi. Belehalok, ha nem érezhetem teljesen azt, amit most kéne éreznem.

Ben hasonló dolgokon járatta agyát. *Istenem, de jó, hogy itt vagy kedvesem, épen,*

egészségesen. Imádlak!

- Induljunk! - mondta ki hirtelen.

- Hova? - pislogott a nő.

- Hát, hogy megkeressük a többieket és valami kijutási lehetőséget. Vagy te nem akarsz?

- Dehogyan. A hideg kiráz ettől a helytől. - *A szülővárosomtól.*

Újabb bökkenő jutott Jane eszébe: Ben nem tudta, hogy mi van a kocsiban. Ő azt hitte, látogatóba mennek. Erre szerelme meg eléjük jött. Ez még eddig nem járt lebukás veszéllyel, és a továbbiakban a férfi nem tudhatja meg, hogy mi történt barátaival, akik bár gonosz dolgot terveztek ellene, mind meghaltak már.

Na és ha megtudja, hogy meghaltak, mi lesz? Semmi. Arra azonban nem jöhet rá, hogy én öltem meg őket, mert akkor el kell mondanom az igazat és akkor vége mindennek. Nahát, nahát. Ez az egész most még érdekesebb lesz. Egészen érdekes.

- Na, merre induljunk?

- Nem is tudom - nézett körül a férfi, eközben Jane pedig az arcát fürkészte, de mikor feléje nézett, ő is ijedten bámult a körülöttük hömpölygő ködbe.

- Hol áll a kocsi? - kérdezte a nő.

- A Város bevezető útjánál.

- Tudom az utat oda.

Ben megfogta a nő vállait és kissé eltolta magától. Gyanakodva fürkészte a nagy kék szemeket. - Honnan?

Hoppá, baj van. - ...Láttam egy autót. A bevezető szakasznál.

- És honnan tudod, hogy azzal érkeztünk?

- Susan vezetett, nem? Az az ő kocsija. Ismerem a kocsiját.

- Mikor láttad? Csak két napja vette. És mi már két hete nem találkoztunk.

- Felhívott telefonon. És ott mondta el.

Ez utóbbi lehetőség elsöpörte a férfi gyanakvását, Jane pedig belül fellélegzett. *Hú, ez meleg helyzet volt. Kéne tennem valamit, mert elég bizalmatlanul viselkedik. Biztosan a Város miatt. Azt hiszi, képzelődik, vagy én valami más vagyok.*

- Merre kell mennünk? Milyen messze van?

- Kábé egy kilométer. Az út két helyen le van omolva, ezért át kell mennünk egy pár házon, kerten, sikátorokon és egy hotelen.

- Honnan tudod mindezt?

- Itt jöttem át az előbb.

- Hát jó - sóhajtott a férfi. - Akkor indulás.

Jane bólintott, majd mosolygott; mindent odaadott volna azért, hogy itt és most megcsókolhassa a férfit.

Elindultak. Először gyalogosan. Majd gyorsítottak a tempón.

Kocogás közben Ben arra gondolt, hogy talán már ott vannak a többiek és nincs semmi bajuk.

Jane pedig éppen ellenkezőleg...

5. RÉSZ

Út a kocsihoz

Már jó egy órája keresték az utat a kocsihoz. Egy leomlott útszakasz mellett betörték egy házba, majd az elhagyatott épületen átvágva egy sikátorba jutottak. Kocsigarázsok mellett futottak el, szemetekonténerek várták az elszállításukat, mindhiába. Több helyről fura zajok csapták meg fülüket, még Jane is ijedten célzott a hangok forrása felé, de persze csak imitálta félelmét.

Menet közben Ben elkérte a pisztolyt, hiszen a feszítővas a mélybe hulló rendőrautóban maradt. Most már volt egy kése és egy lőfegyvere, Janenek pedig az erőteljes sörétes puska.

A sikátorokban vérfoltokat fedeztek fel, amik nagy területen borították be az aszfaltot, de holttesteknek semmi nyoma. Egy kivétellel: egy levágott, pontosabban leszakadt láb és egy bakancs állt az út közepén. Ben öklendezni kezdett, Jane közben a hátát simogatta nyugtatóan.

A sikátorból újra a széles főutcára toppantak. Továbbra se láttak senkit.

Az utcákon Jane futott elől, Ben követte, célzott mindenfelé a fegyverrel. Az erőltetett tempó közben újabb furcsaságot vélt felfedezni egy pillanatra: ő maga egyszer fogott fegyvert kezében, emiatt kissé esetlenül tartotta, de Jane olyan rutinosan forgolódott, célzott a nagy mordállyal, mintha egész életében ezt tanulta volna. Barátnőjét persze nem ismerte teljesen, talán egy régi barátja volt rendőr és tőle tanulta, vagy ő maga is a rend szolgálatába szegődött régen.

A főutcán végigfutva Jane jobbra fordult egy kereszteződésnél. Ben követte, közben a kísérteties hangok miatt ide-oda kapta a fegyver csövét.

Egy kereszteződéshez értek. Lihegtek, mind a ketten. Bár Jane ezt is csak imitálta.

– Mo... hú, most merre? – kapkodta a levegőt Ben. Térdére támaszkodott.

– Azt hiszem, itt jo... jobbra, hú. – *Hú de jól csinálom!*

Egy percig itt maradtak és fújtattak. Ben köhögni is kezdett, Jane újra a hátát simogatta, mintha igazi barátnője lenne. *Végül is már minden megvan hozzá, már csak az a nyamvadt kis lélek kellene. Az az icipici kis lelkecske. Jelentéktelen apróság.*

Abba az irányba fordultak, amit a nő javasolt: jobbra. Elhagyott autók, kihalt épületek és üzletek mellett vezetett útjuk. Itt egykoron nagy élet lehetett, de most csak az elmúlás maradt vissza.

Újabb kilométert követően megérkeztek a Hotelhez. Nyolcemeletesnek tűnt. Sötét körvonalai mint néma óriás tornyosultak a környező épületek fölé. A bejárati ajtaja egy kereszteződés sarkán nyílt, két autó is parkolt előtte, de Ben már el sem kezdte az elindításukra tett hasztalan kísérleteit.

A szálloda összes ablaka épnek tűnt, a földszinten lévők azonban be voltak deszkázva. Mintha itt régen valamiféle nagy csatározás lett volna. Vagy pedig lakik esetleg most is itt valaki? Erre a gondolatra Ben gyomra összerándult. *Hogy lehet itt lakni? Vagy huzamosabb ideig kibírni ezt az örületet?*

– Bemegyünk? – kérdezte Jane. A felső emeleti ablakokat nézte eközben. Szemét össze is húzta, mikor valahová az ötödik emelet magasságába pillantott.

- Miért kérdezed ezt? Nem azt mondtad, hogy jártál már erre nemrég és itt vezet át az út?

- Ja, de tényleg - mosolygott a nő barátságosan. Gyorsan közel lépett, hogy eloszlassa a férfi gyanakvását és arcon csókolta.

A bejárati ajtóhoz léptek. Ben elgondolkodott egy pillanatra azon, hogy a földszinti ablakok vajon miért vannak bedeszkázva, és a főbejárat miért áll tárva nyitva.

- Kész vagy? - pillantott barátnőjére.

Jane bólintott, célzott, a férfi pedig óvatosan benyomta a súlyos ajtót. Ez olyan hangosan nyikorgott, hogy a férfi fájdalmasan grimaszolni kezdett. Ezt akár a város másik felén is tökéletesen lehetett hallani.

Az ajtó kitérült és Jane belépett. Kezében a veszélyes puskával egyből jobbra és balra pördült.

- Tiszta! - suttogott vissza párjának, a férfi pedig újra meglepődött, hol tanulhatta kedvese ezt.

Belépett a nő mögött és célzott minden lehetséges helyre, ahonnan rájuk ugorhat valami. De nem így történt.

A bejárat mögött a szálloda recepciója és hatalmas váróterme terült el. A mennyezetről lógó csillárok mintha elbújni akarnának a vékony, füstszerű felhőben, ami a plafont takarta. A falakat borító faburkolatot, festményeket vastagon fedte a por. A kerek asztalok némelyikén itt felejtett teás és kávécsészék tanúskodtak arról, hogy bármi is történt itt, a vendégek nem foglalkoztak túl sokat az elvitelükkel. Az L alakú recepciós pulton még most is nyitott vendégkönyv pihent, mellette két telefon, melyekre pillantva a férfi jól tudta, hogy éppolyan felesleges velük foglalkozni, mint a kocsikkal. Itt minden halott.

- Merre? - kérdezte suttogva Ben.

- Végig a földszinten, a konyha felé, és ott a hátsó ajtó nyitva áll.

- Mikor is jöttél erre?

- Néhány órája.

- Akkor tiszta volt?

- Aha. Szerintem még most is az, de legyünk óvatosak.

- Apropos, édesem, te hol tanultál meg így bánni azzal a légelhárító ágyúval?

- Rendőr voltam régen. Egy évet mindössze. Aztán abbahagytam és békésebb munkát vállaltam. - *Ez jó kis hazugság. Hihető. Elvileg...*

- Értem - bólintott Ben. - *Nahát, a kedvesemnek több titka van, mint képzeltem. És én még azt hittem, ismerem őt töviről hegyire.*

Elindultak a külső fal mentén, a földszinti folyosón haladva. A kinti szürkés fények beszűrődtek a deszkák közti réseken, megvilágítva a kárpitot, szőnyegeket. Még itt is lógtak a festmények, a rajtuk lévő alakok hátborzongató módon figyelték őket. Ben legalábbis így érezte.

A folyosókról nyíltak a szobák, a bedeszkázott ablakokkal ellentétes oldalon. Sorszámozásuk innen kezdődött, egy, kettő és így tovább.

Elérték a folyosó végét, ami balra kanyarodott. Jane bepördült, célzott, majd mikor látta, hogy tiszta, fejével intett. Most járhattak valahol az épület azon oldalán, ami nem az utcára nézett. Itt az ablakokon lévő falapokon keresztül kevesebb fény szökött be, ami azt jelentette, hogy egy sikátor lehet a fal túloldalán.

Séta közben a hátborzongató csattanások, döngések, zúgások, berregések nem maradtak el. Janet egyáltalán nem zavarta, bár álcáját fent tartotta ügyesen azzal, hogy néha ijedtséget színlelt.

Ben pedig már szinte kezdett hozzászokni, bár mikor egy-egy nagyobb döndülés csapta meg fülét, pánikszerűen futni akart.

Ez a folyosó már nem volt olyan hosszú, mint az előző, útjukat egy ajtó zárta el. „Csak személyzet” felirata hirdette, hogy emögött rejlik a konyha, és egyéb helyek, mondjuk takarítószer raktár. Vagy akármi más.

Jane az ajtóra tapasztotta fülét, majd néhány másodperc múltán bólintva jelezte, hogy veszélytelen a belépés. Lenyomta a kilincset, miközben Ben hátralépett néhányat.

Az ajtó azonban nem nyílt. Jane meglepődést színlelt, hiszen azt hazudta tudja az utat kocsiiig, de valójában nem járt erre.

- Ez nyitva volt, mikor erre jöttem – suttogta.

- És véletlenül bezártad, csak nem emlékszel rá? – pillantott rá szeme sarkából a férfi.

- Más. Szerintem inkább járt erre valaki.

- Talán Gregék...

- Nem hinném.

- Miért nem?

Hopsz. Gyorsan ki kell mászni ebből. De hogyan?

- Hát mert ha erre is jön valaki, minek zárna be az ajtót?

- De mikor kimondtam Greg nevét, elég gyorsan válaszoltál. – Ben gyanakvóan nézte megint barátnőjét.

Jane pedig újabb mesteri színjátékot adott elő. – Figyelj ide, édesem! – Fordult feléje. – Ez az egész Város olyan hátborzongató, tele van szörnyű lényekkel és hidd el, szerintem nemcsak én, de te is kissé meghülyültél. Ha most minden szavam mögött látsz valamit, az nem más, mint a túlzott paranoia, ami, őszintén szólva, több mint természetes ezen a helyen. De most ahelyett hogy akadékoskodnál, inkább segíts megtalálni a kiutat! Rendben?

- Segítsek megtalálni? Nem azt mondtad, hogy tudod az utat a kocsiihoz?

Ideje bevallani az igazságot, mert nem tudom sokáig fent tartani ezt az álcát. Na még egy próba. – De, tudom az utat, összességében gondoltam az egész slamasztikára, amiben vagyunk. Nyakig.

Ben megelégedett ezzel a magyarázattal. Legalábbis látszólag.

Jane belül fellélegzett. *Na, ez megint meleg helyzet volt. Még két ilyen és teljesen lebukok. Nemsokára le kell ráznom őt, eközben én visszajutok a kocsiihoz, elteszem magam láb alól és minden rendben lesz.*

A nő tervének kiviteléhez éppen kapóra jött a sziréna hang.

- Ó ne, már megint. – A férfi kezei remegni kezdtek.

- Maradj mellettem! – kiáltotta Jane. Ugyan itt „született”, ebben a városban, mégis történhetnek olyan dolgok veled is, aminél a kezében tartott puska hatásos lehet.

Idegesen vártak.

A szirénák dühödten tomboltak, mintha alig várták volna, hogy a kísérteties településre rászabadítsák a vérben tocsogó rémálmot. A padló, a falak, a mennyezet a szemük láttára rohadni kezdett. A felületük szinte elfolyt, lecsöpögött, de földet nem ért, zuhanás közben tűnt el. Az alattuk rejtőző rozsdás, véres felületek előtűntek, Ben pedig nem talált jobb

kifejezést arra, amit látott, de mintha a fémlapok, lemezek az illesztések és szegecsek határán véreznének, akár egy élő, vasból épített óriási lény, melynek valahol a gyomrában járnának. A padló helyenként egybefüggővé változott, helyenként átlátszó ráccsá, az alatta lévő sötétben halványan felderengett valamiféle csőhálózat, ami veszettül morogni kezdett, mintha a rögzítőelemek tartanának vissza attól, hogy mozgásba lendüljenek. A deszkák – amiket felváltott pár mocskos kazánlemez, amiket ügyetlenül illesztettek a nyílásra és úgy hegesztették oda – közti résen már nem jött befelé a szürke színezetű nappali fény.

Vaksötét lett. A sziréna abbahagyta tombolását: rászabadította a világra az élő szörnyűséget.

Jane bekapcsolta a lámpát, amit a néhai Frank Benson őrmestertől vett el. Amint végigvilágított a folyosón, az utolsó változásokat látta végbemenni. A maradék felületekről is lepergett a borítás és eltűnt a levegőben. Már minden vértől mocskos volt, és Ben elsöre úgy gondolta, hogy – akárcsak ezelőtt – mintha emberek tucatjait ölték volna meg itt, szinte felrobbantva őket, hogy vörös testnedvük mindenhová odafröccsenjen, ami ráadásul még elég bűzösnek is hatott, mintha valaki megperzselte volna egy lángszóróval.

A hűvös levegőt felváltotta az iszonyú forróság. Mintha a falak nemcsak izzadnának, de még izzanának is.

– Ezt fogd meg te! – Jane remegő kézzel adta oda a lámpát Bennek. A férfi kezei ugyanígy viselkedtek. Ám most még Jane is félni kezdett. Érezte, hogy valami most nincs rendjén. Valami nagyon nincs.

De mi a baj? Dimenzióváltás, nekem nem jelent semmit ez. Miért kezdek félni? Talán egyre jobban ember leszek pusztán csak az idő múlásával? Vagy pedig valami mást érzek tudat alatt, ami engem is megrémít? Kéne válasz. Hallod?! Választ akarok.

Nem felelt neki semmi a fejében...

Ben egy percig remegett, majd erőt vett magán, vett néhány mély levegőt a bűzös levegőből, majd erősen megszorította a lámpát és pisztolyát.

Jane már el akart fordulni a faajtótól, ami masszív fémzsilippé változott, de az hirtelen, önmagától, nyikorogva nyílni kezdett. A nő hátralépett, célzott, mellette Ben is hasonlóan cselekedett.

A zsilip kitért, és mögötte valami rémálomszerű bestia állt. Nem, nem is állt, egyensúlyozni akart. Emberi formával rendelkezett, szürkés bőrén a vastag ereket kiválóan meg lehetett figyelni. Karjai végén valami tapadókorongszerű szerv lüktetett, melyet most a két oldalsó falra tapasztott. A feje... hiányzott. Puffadt testén sem láttak semmiféle erre utaló jelet. A lábfejének helyén lévő tappancsok, amik hasonlóan a padlóra cuppanva tartották a lényt, mintha egyfolytában szívták volna fel a földről az éltető nedvet, vagyis a vért.

Iszonyúan gyorsan mozgott. Jane és Ben elsütötték a fegyvereket, a dörgő hang szinte késként hatolt agyukba, és a villanásban csak azt látták, amint a lény a bal oldali falra tapad. Elfordult rajta, mintha csak fekvő helyzetben a padlón gördülne és pillanatok alatt közöttük termett.

Jane újra felhúzta a fegyvert, eközben Ben megint meghúzta a félautomata pisztoly ravaszát. Újabb dörrenés, a lövés pedig talált. A lény – hátába? – mélyedt, bár nem láttak rajta semmiféle gerincoszlopot, aminek egy humanoid lény hátán kellene húzódnia.

A lövés szinte hatástalan volt, a lény pedig a faltól szinte elrugaszkodott és hasba vágta Bent. A férfi kétrét görnyedt, majd a padlóra hullott az erős ütéstől. Úgy érezte, hogy belső

szervei szétrobbannak.

A lény villámgyorsan fordult Jane felé, akinek oldalt kellett lépnie, hisz ha ebben a helyzetben süti el a fegyvert, beterítheti Bent is a sörétfelhő. A bestia azonban ellökte magát a padlóról, a falra cuppant, és a biztos szöveget kereső nőre vetődött.

Jane még magán is meglepődött, de felsikoltott, és a fegyvert védekezően tartotta maga elé. A lény rácsapott, még hozzá olyan erősen, hogy a fa és fém illesztések megrepedtek. Majd újra lendült az ökle helyén lévő tapadókorong és egyenesen Jane torkára fonódott.

Ó te jó ég, ez megöl engem, ááá!

Jane szemei kimeredtek, ahogy a szívó erő ki akarta tépni gégéjét a bőre alól. Fulladozott, éles kések lenyelésének érzete szaladt végig nyelőcsövének felső részén.

Ben azonban görnyedt helyzetéből lőtt. Pontosan bele a kézbe, ami barátnőjének nyakát szorongatta. A dög egyetlen hangot sem adott, elengedte a nőt, a falra cuppant, majd a plafonra lendítette lábait, „fejfel” lefelé lógva pedig kiütötte Ben kezéből a pisztolyt, másikat pedig az arcára tapasztotta.

Ben úgy érezte, arccsontja porrá zúzódik, mintha teljes erőből fejelné meg egy mázsás üllőt. De ez a pokoli fájdalom nem tartott sokáig: Jane még tudta használni a puskát és lőtt. De utoljára, mert a fegyver szétesett a kezében, mivel már megrepedt az előző ütéstől.

A sörétfelhő beterítette a lény „hátát”, a keze hirtelen elengedte Ben arcát, egyensúlyát veszítve a férfire zuhant és maga alá temette.

Ben pedig összeszedte minden erejét, a dög „hasába” célzott és húzogatni kezdte a fegyver ravaszát. Durr, durr, bumm.

A negyedik lövés után a bestia abbahagyta mozgásra tett kísérleteit és nem mozdult többet. Vére nem folyt kifelé a sebekből, hanem végigszaladt a testén és onnan párolgott el másodpercek alatt. A folyadék egyre csak folyt ki, orrfacsaró savanyú szaga marta az orrokat belülről.

A lény szinte elpárolgott, és már csak a fele mérettel rendelkezett. Ben ekkor erőt vett magán és lelökte magáról a tetemet. Kigördült alóla és a véres falnak támaszkodva felállt, de szemei továbbra is kimeredtek a látványtól.

Jane hasonlóan lecövekelve állt. *Mi történik velem? Miért félek? Miért sikoltozok?*

Nem kapott választ. Ráadásul attól is megrémült, hogy az út az alternatív dimenzióban legalább ötször veszélyesebb.

Sok idejük nem maradt a gondolkozásra, újra hallották a cuppanó hangokat: újabb lény közeledett. Ben bevilágított a folyosó mindkét irányába, de semmit nem látott. Honnan érkezik?

A válasz gyorsan megérkezett: az ablakokat fedő, vaskos lemezek csikordulva nyíltak szét, ahogy egy hasonló lény próbálta befelé tolni mancsát. Jane lebukott, majd a fegyvert ráemelte, meghúzta a ravaszt, de semmi nem történt. A puska már előzőleg szétesett kezében, de csak most vette észre. Eldobta a tust, a csövet, és fejét ide-oda kapkodta, hogy valami fegyver után nézelődjön.

Ben a kézre célzott a pisztollyal, de nem húzta meg a ravaszt. Még spórolni akart a lösszerrel, de hogy ez a gondolat hogyan fogant meg agyában a jelen körülmények közt, maga sem tudta.

A földön ültek, lelapulva, hogy a kéz ne érhesse el őket. A hangot ki nem adó lény nem jött rá, hogy nem fogja elérni őket, de Ben és Jane csak ekkor vette észre: a lény nem befelé

nyúlkált, hogy elérje őket, hanem egyszerűen kinyitott tenyerét fordította feléjük: egy vörös, pupilla nélküli szem meredt rájuk tenyerének közepéből, szaporán pislogva.

Kikúsztak a kéz alól, ami egyfolytában figyelte őket. Felálltak. Majd futásnak eredtek.

Beviharzottak azon az ajtón, ami mögül előzőleg kijött egy ilyen. A tervük továbbra is az volt, hogy el kell érniük a konyhát. Azon keresztül pedig kijutni az épület mögé.

Futottak a folyosókon. A falak groteszk változásokon mentek keresztül a szemük előtt. Arcok jelentek meg a véres falban és olyan üvöltést hallattak, hogy tempójukon tovább gyorsítottak.

Egy fordulónál Jane megcsúszott a sikamlós padlón és elvágódott. Hátát úgy beverte a rozsdás falba, hogy beszorult a levegője. Ben megállt, és visszafutott segíteni neki.

Ám hirtelen, a legközelebbi fémajtó kivágódott. A férfi nem tudott odavilágítani ily sebesen, így nem tudta kivenni, mi az, ami két vaskos mancsát nyújtja ki, elkapja Jane lábait és húzni kezdi befelé a sötétbe.

Jane sikoltott, halálra rémült. *Ne, ne, ááá, nem, nem, nem! Ne így, hagyjatok békén. Neee!*

A kezek olyan erősen húzták, hogy inge a hátánál szétszakadt, a padlóból kiálló hegyes fémforgácsok végigkaristolták bőrét. Ben már elejtette a lámpát, aminek fénye a falra vetődött, így továbbra sem tudta kivenni, mi az, ami a nőt elemi erővel húzza befelé.

Megfogta a kezét és tartotta, amennyire csak tudta. Ám még ő is elvesztette egyensúlyát és elvágódott.

Jane sikoltott, pánikba esett hangján saját maga is meglepődött. *Hát ennyi lenne? A saját otthonom végez velem?*

Ben már kitámasztotta a lábát az ajtó szélénél, teljes erejével húzta kifelé kedvesét, aki sikoltva könyörgött, hogy ne eressze.

Ám a férfi nem versenyezhetett a borzalmas erővel. Kezéből kicsúszott a nő csuklója, aki megfogta az ajtó peremét. Arca rémült grimaszba fordult. Utolsóként még ránézett a férfira, tekintetük találkozott. Ben már újra nyúlt szerelmének karjaiért, de ekkor a nem látott erő úgy megrántotta a nőt, hogy sikolya egyre messzebb hallatszott a szobából. Messzebb és messzebb.

Ben elgördült, felkapta a lámpát és még a földön ülve bevilágított a szobába.

A közepén egy sötét lyukat vélt felfedezni, melynek peremét véres foltok festették körbe. Lentről ijesztő hangok érkeztek.

Megmarkolta pisztolyát, felállt és óvatosan beljebb ment. Egyfolytában célzott a gödör felé, de a fény mintha képtelen lett volna behatolni. Óvatosan még közelebb lépett. Már szinte csak egy méter választotta el, mégse tudott kivenni semmit, mi van az alján.

Jane sikolya elhalt, újra a nyikorgó hangok, döngések csapták meg a férfi fülét. Morgások valahonnan az utcáról. Sikolyok a mélyből. *Ó istenem, Jane. Ne!*

Már a lyuk szélénél állt. Nem látta, hogy van-e valami létra, vagy valami egyéb fogódzó.

Leroskadtt a földre. Keze remegett, szíve hevesen vert. Még érezte kedvesének tapintását a tenyerében, még hallotta sikolyát is. De már csak a fejében zajlottak le ezek.

Mit tegyek? Mi lesz most? Mi van a drágámmal? Jól van? Baja esett? Mi ez a gödör?

Miközben a fejéhez kapott, hogy kifelé türemkedő agyát megpróbálja visszatartani még a halántékánál, a falon meglátott valamit. A rozsdás lemezre írták sötét, megszáradt

vérrel és bár természetellenesen hatott az üzenet, valahogy mégis megnyugtatta egy pillanatra, és némi remény költözött lelkébe. Vagy csak ezt akarta érezni és magára erőltette? A férfi nem tudta, nem sejtette. De erőt vett magán és továbbindult. Ugyanis az üzenet magától Janetől származott: *„Ne aggódj, Ben! Jól vagyok! A kocsinál találkozunk!”*.

Ben maga sem tudta miért, de elhitte az üzenetet, annak ellenére, hogy agyának egy része igyekezett tudtára adni, hogy ezt a nő nem írhatta oda, hiszen az életéért küzdött.

De számít ez most? Jane jól van. Ez a lényeg. Tehát a kocsinál találkozunk... akkor indulás.

Ben kihátrált a szobából és futásnak eredt a sötét folyosón, mert valami megint közeledett feléje...

Kijutott a hotelből és az utcán találta magát. Esett. Egy kutya támadott rá a folyosókon az imént. Ugyanúgy nézett ki, mint az, amit nemrég a késsel leterített. Ezt most lelőtte. De sajnos kifogyott a lőszerből. Ám már nem érdekelt. Már közel járt a kocsihoz.

De az utat csak Jane tudta. De a nő meg...

Nem, nincs semmi baja. Jól van. Máshogy nem írhatta azt az üzenetet a falra, nem?

Merre induljak? Mindenhol sötétség. A világ vágóhíddá változott. A téglafalak helyén hullámos, vértől mocskos ósdi fémlemez, masszív vaspántokkal összeeszkábálva. Az égből hullik ez a hideg eső, de a levegő mégis oly forró, hogy lélegezni is alig tudok. De miért? Honnan jön ez a hőség?

Lenézett. A mélyben tüzek égtek. Mint mikor egy tábortűz fölé hajol, szinte érezte perzselődni a szempilláját. *Mennyi lehet? Egy kilométer? Vagy több?*

Na és most merre induljak? Az eső állhatatosan zuhogott tovább, megtalálta zakóján a szakadt helyeket és idegesítően folyt végig bőrén.

A Város határában robbantunk le, nem? Mi az ott? Csak nem egy útjelző tábla?

Közelebb ment a mocskos, lemezből készített nyílhoz. Megdöbbenésére újabb üzenettel találkozott: *„Erre, Ben. Csak kövesd a nyílakat. Nemsokára találkozunk!”*

Ez Jane. Erre jött. De hogy? Hát nem elragadta őt valami?

Nem, nem, Jane jól van. Épen, egészségesen.

De nem, nem lehet jól, mert...

Hallgass! Jól van és kész!

...

Ben elindult a táblán jelzett irányba. A hotel groteszk épülete magasodott tőle balra. Jobbra egy park terült el, bár inkább csak egy kisebb térnek tűnt, néhány fával körbeültetve. Legalábbis így kéne kinéznie. Most azonban a fejmagasságig érő kerítésre embereket feszítettek ki. Rongyokba csavart, meggyötört testük arról árulkodott, hogy már jó ideje halottak. A szögesdrótkötél mélyen szántotta végig húsukat, belenyomva a rongyokat a testbe. Némelyiknek hiányzott valami végtagja, fej, láb, kar, mintha valamiféle táplálékul szolgálnának egy elmondhatatlan szörnyűségnek, ami időnként leszakít egy-egy darabot belőlük amikor csak kedve szottyan.

A kerítésen túl a fák groteszk árnyain villant meg a lámpa fénye, de csak a legközelebbieket tudta kivenni, a messze lévőket már nem. Bokrokat is látott, melyeknek vörös levelei sebesen forogtak valamiféle táplálék után, mintha ragadozók lennének és nem növények.

A hotel és a kis park közti járdán a mélyben lángoló tüzek miatt úgy érezte, mintha egy hídon állna, egy vulkán kürtője felett.

Elhagyta ezt az utcát és egy kereszteződéshez érkezett. Egyenesen, jobbra és balra lehetett haladni. Mindenfelé sötétség, sehol semmi nem mozdult, ám a zajok körülötte már nem ezt mondták. Fent, lent, elöl, hátul, valami mindig a közelében motoszkált... de a támadás szerencsére elmaradt.

Úgy forgatta a fegyvert, mintha még mindig tudna vele lőni. Hosszú percekbe telt rájönnie, hogy ideje váltani. Kés. Igen, ez az egyetlen, ami most rendelkezésre áll.

Övébe tette a pisztolyt, remélve, hogy talán talál valami löszert hozzá. Bal kezében továbbra is szorongatta a lámpát, jobbába a kést tette, éllel lefelé, szúrásra készen.

Továbbindult. Az eső már eláztatta mindenét, a fejről folyt le a hideg víz, de cipőjén keresztül meg úgy érezte a magas hőmérsékletet, mintha lábbelije bármelyik pillanatban megolvadhatna.

A nyíl azt mutatta – amit Jane hagyott neki –, hogy egyenesen kell tovább haladnia.

Maga mögött hagyta a hotel sötét tömbjét és a groteszk kis parkot. Megtalálta a megfelelő sebességet valahol az óvatos gyaloglás és a rohanás közt: kocogott, céltudatosan, mégis körültekintően.

Két oldalt szétvert boltokat látott, köztük egy ruhás üzletet, melynek kirakatában álló próbababák úgy voltak öltözve, mint barátai. A négy bábu egy ötödik felett állt, ami Janet ábrázolta. A többi lába előtt hevert, rajta vaskos láncok, karjai hátracsavarva. Mint valami rabszolga. *Mit akar ez jelenteni? És a barátaim bábui miért mutatnak rám? Mit akarnak közölni?*

Óvatosan haladt tovább, félve pillantott vissza az üzletre és mikor ezt harmadszorra tette meg, döbbenet tapasztalta, hogy a bábuk utána forgatták fejüket.

De vajon a bábuk forgatják, vagy valaki áll mögöttük és az forgatja át másodpercek alatt? Kíváncsi vagyok én erre egyáltalán? Nem inkább Jane felé kéne tovább haladni?

Óvatosan kocogott tovább, keresztül a kietlen utcákon. Egy újabb útjelző táblába szaladt: „Gyerünk, Ben, már nem vagy messze!”. A nyíl most jobbra mutatott.

Ben pedig követte a jelzést...

Miután Janet elragadta a vaskos kéz és behúzta a gödörbe, felpillantva látta, hogy Ben keresi őt. Kétségbeesve, elszántan.

Köszí, hogy becibáltál ide, mondta a láthatatlan valaminek, de lehejtél volna kíméletesebb is. Na mindegy. Most sikerült lerázni Bent. Már alig várom, hogy érezhessem szerelmemét. Ő most a hosszabbik úton halad, de én levághatom az utat. Gyerünk!

Jane lecsúszott a lyukba, mélyen. Egy masszív hídra érkezett, ami a város groteszk csatornahálózatának részét képezte.

Az oké, hogy innen származom, de valójában fogalmam sincs mi történt ezzel a Várossal. Mi ez a dimenzióváltás? Hogyan működhet ez? Meg fogom tudni valaha is a választ?

Végigfutott a hídon, ami egy zúgó kanális felett vezetett át. A víz egyfolytában folyt dörögve, a nő mintha látott volna benne alakokat, de aztán ezek eltűntek valahol a mélyben. Nyirkos, hűvös, nyálkás volt a levegő, szakadt ruháját a testére tapasztotta. Izzadt és fázott egyszerre. Legszívesebben letépte volna magáról a ruhát, majd beállt volna egy forró zuhany alá. *Na, de ezt majd talán később. Ha lesz később.*

A híd a kanális feletti fal oldalában nyíló sötét járatba vezetett. Janenek nem volt szüksége lámpára, kiválóan látott a sötétben.

A nyirkos járat a mélybe vezetett. Jane hirtelen egy több elágazásos labirintusban találta magát. Talpa alatt vasrács akadályozta meg, hogy a mocskos vízbe essen. A boltíves formájú kanális oldalából – normális esetben patkányok menedékéül szolgáló – karnyi vastagságú lyukakból egyre csak lökődött kifelé valamiféle barnásvörös folyadék, ami borzasztó szagot árasztott magából. Jane egy pillanatra hányingert érzett. *Áhh, nyamvadt emberi test. És szervezet. De miért akadékoskodom? Nemsokára teljesen emberré válok. Ideje elkezdeni hozzászokni.*

Kezdett elveszni a járatokban. Érezte, hogy merre kellene haladnia, de mindig akadályba ütközött. Vaskos vasrács zárta el az utat, két helyen pedig be is omlott a folyosó. *Ez így nem jó. Ben előbb fogja elérni a kocsit. Bele kell húznom még jobban.*

Jane csak követte érzékeit, érezte az irányt, de azt nem, hogy pontosan milyen úton kéne haladnia. Számára még ez is furának tűnt, hiszen a felszínen pontosabban érezte, mi merre található. *Na de mindegy, csak haladj tovább, tartsd a tempót! Siess! Fuss! Oda kell érned Ben előtt a kocsihoz...*

Ben elhagyta az újabb táblát, amire éppen a szeme előtt rajzolódott ki Jane üzenete: *„Siess, Ben, előbb kell odaérned, mint én. Fussunk versenyt, jó? Itt amúgy fordulj jobbra.”*

Mi az, hogy fussunk versenyt? És miért rajzolódott ki az üzenet előttem? Eddig már úgy láttam, hogy előzőleg írta oda, de most mintha ott lett volna velem láthatatlanul.

Ben nem foglalkozott a válaszokkal: kezdte elveszteni józan esztét. Szüksége lenne egy kis pihenőre, hogy feldolgozza a szörnyűségeket és mellkasában dörömbölő szívét egy kicsit lenyugtassa.

Egy valami azonban erőteljesen felderengett agyában: a kocsi. Miért a kocsi? Mi van ott? Ó hát persze, a barátok ott várnak. Ha egyáltalán még élnek. A kocsi már nem működik, nem inkább Janet kellene megtalálni és eltűnni innen? De valami van a kocsiiban. Érzem.

Egy közeli épület falán pedig megerősítő üzenetet kapott, ezúttal nem Janetől: *„Jól sejted, Ben. Valami van a kocsiiban. Fuss! Előbb kell odaérned, mint Jane!”*

Rohant tovább...

Jane szitkozódott. Maga sem tudta miért, hogyan, de a Város mintha játszott volna vele, minden gondolatát tudatta Bennel is, de rejtvények formájában. Érezte Ben gondolatait, ami bár kezdett zavarossá válni, mégis veszélybe sodorhatja céljait. Igyekeznie kellett...

Nyomában egy újabb teremtménnyel Ben csak rohant, de már majdnem elájult a kimerültségtől. Dörömbölő szívvel olvasta el az üzenetet: *„Közel jársz. De most bújj el, mert minden odalesz!”*

Megfogadta a tanácsot. Megpróbált elrejtőzni. Bár nem tudta, hogyan és mennyi ideig bámulta az üzenetet, de a lény, melynek lábfeje és tenyere helyén a vörös szemű tapadókorong nőtt ki, a nyakába ugrott egy közeli ház véres faláról. Ledöntötte Bent a lábáról.

Ben megfordult és éppen akkor látta feltápászkodni a dögöt. Elfordult és rohant. Zihált, tüdeje égett, emellett fázott is, a hideg eső már mindenét átáztatta.

Egy kis lépcsőhöz ért, felrohant rajta. Nem tudta mi az épület rendeltetése, nem is érdekelte. Belökte az ajtót, amit legnagyobb szerencséjére nyitva hagytak. Bent egy aula tárult szeme elé. Miféle épület lehetett ez? Székek sorakoztak a fal tövében, egyik másik felborítva, szövetből készült huzatuk felszakítva. A padlón újra és megint, mint mindenhol, gallonnyi vért locsoltak ki. Két ajtó vezetett tovább, csukva voltak. A fenti emeleten valami mozoghatott, aminek tonnás súlya miatt a mennyezet úgy recsegett, hogy a férfi azt hitte, ráomlanak a felső szintek.

Eddig ámuldozhatott a látottakon. A lény, ami eddig üldözte, újra a hátába vágódott és megint ledöntötte a lábáról. Érezte, hogy mindkét tenyerét, korongjait a nyakára tapassza. Csigolyái ki akartak szakadni nyakából. Könyökkel sikerült oldalba taszítani a dögöt, ami egy hang kiadása nélkül fordult le róla. Ben fel tudta húzni lábát és egy hatalmasat rúgott bele.

Felállt és véletlenszerű irányban belökte az ajtót. Majd azon lepődött meg, hogy a lámpát még mindig a kezében tartja. Gyorsan körbevilágított. Romos folyosó, szabályos csata-tér fogadta, melyet felszakított tapéta és rohadó szőnyeg borított. A földön pedig...

A lény elkésett, mert Ben fejest ugrott előre. Nem érdekelte, hogy az üvegszilánkoknak tűnő dolgok felsérthetik bőrét. Megmarkolta a vaskos láncot, majd bukfenc után felállt és meglengette.

A lény rohamozott, először a plafonra tapadt, tett egy akrobata mozdulatot, majd az oldalfalra ragadt és onnan támadt. Ben pedig ellépett és a karnyi vastag láncot meglendítve pontosan telibe találta a dögöt.

A lény a földre zuhant és vergődni kezdett. Az ütés valamit felsérthetett testében. A lánc pedig újra zúgott és lecsapott. Ben önkívületi állapotban zúzta szét a lény minden csontját. A csörgésbe recsegés vegyült, majd sípoló hangok, sistergések, ahogy a feltépett bőrről valami vérzett, testnedvei azonnal elpárologtak és úgy fonnyadt össze, mint egy kilyukasztott lufi. Ben pedig csak ütött. Újra. Megint. Bumm. Reccs. Megint.

Már szinte csak a földet püfölte. Lihegett, majd mikor abbahagyta a már nem létező lény ütlegelését, leroskadt a földre.

Sírni kezdett. Elfáradt. Megőrült. Remélte, hogy csak kis időre és nem véglegesen.

Percekig csak zokogott. A felső emeletről újra felhangzott a döngés. Vagy talán eddig is szólt? Csak épp nem tudott odafigyelni rá? És számít ez most?

Abbahagyta a sírást, adrenalin szintje elfogadható szintre süllyedt. Végtagjait nehéznek érezte, különösen a karnyi vastag, méteres lánccdarabbal. Elnézte a fegyvert. Mit keres itt egy olyan lánc, amit nehéziparban használhatnak, hogy tonnás elemeket tartson meg?

Felállt a földről. A döngések felette abbamaradtak. Kisétált az épületből, melynek rendeltetésére egészen mostanáig nem jött rá. Mi lehetett ez? Étterem? Lakóház? Rendőrség? Kórház? Garázs?

A bejárat feletti rozsdás táblára világított, de valaki leszedte már a feliratot. Ám helyére valami más került: „*Siess, Ben! Közel jársz!*”

Maga sem tudta miért, de az üzenet erőt adott neki.

Elindult a jelzett irányba. Már szinte csak vonszolta magát a fáradtságtól, ezért a súlyos láncot itt hagyta és minden erejét összeszedve kocogott...

Jane tajtékozott. *Nem, és nem, a rohadt életbe, mindjárt odaér. Itt van tőlem száz méterre a kocsi én meg nem találom a feljáratot.*

Egy fura lény ugrott rá a sötétből. *Engem sem kíméltek már?*

Janenek semmi fegyvere nem maradt már, csak a pusztá kezei. Elkapta a dögöt, a kampós kezeit. A hólyagszerű fej talán sikolyra nyílt volna, ha lenne szája. Jane ugyanis dühödten tépte le jobb karját a dögnek, ami nyöszörgő hangot adva ki magából vergődni kezdett a nedves rácson. Jane elhajította a letépett kezét, beletaposott a groteszk teremtmény hasába, majd megfogta a hólyagos fej alatti nyakat, belemélyesztette ujjait és kitépett valami szervet. Elvileg itt kéne lennie a gégének. De hogy ennek volt-e ilyenje, nem tudta.

A dög rángatózott még egy ideig, majd nem mozdult többet. Jane berugdosta a vízbe, a test szép lassan tovaúszott.

Na, mi van? Már azt akarod, hogy én se jussak oda? Minek támasztottál fel? Minek alkottál meg?

Nem kapott választ.

Hát jó. Akkor úgy intézz el, hogy elég erősre készítettél. Még sikerült szereznem egy kis erőt a rendőrtől. Hiába szabadítasz rám bármit is, erősebb vagyok, mint gondolod.

Megint semmi válasz, a kötekedés nem hatott.

Elkapom magamat, odaérek a kocsihoz és megszerzem Bent is. Nem érdekel. Nem érdekel.

Újra csend.

Jane megunt a kötekedést.

De várjunk csak. Most az alternatív dimenzióban vagyunk. A kocsi pedig a valóságban van. Hiába érek oda, nem fogom megtalálni. Vagy mégis? Hiszen ha nincs itt a kocsi, hogyan érezhetem saját magam közelségét? A kocsi is átkerült? Vagy csak a helyet érzem? Csak egy módon tudhatom meg a választ. Ha kijutok végre ebből a rohadt labirintusból.

Újra elindult, tette készen, felettébb dühödten. Ha bármi az útjába áll, akkor jaj neki...

Ben elérte a kocsi.

Pontosabban a helyét.

A kiszögellés felett egy tábla himbálózott az esőben, bár szél nem fúj. A masszív rács cölöpökön nyugodott, négyszer négy méteresnek nézett ki. Megközelíteni képtelenségnek tűnt. *Át kellene ugorni vagy tíz méternyi távolságot és ha nem sikerül, lehullok a sötét mélységbe. Igen, amint visszatérünk a normál dimenzióba, a kocsi ott lesz. De addig mi legyen? Üljek itt le és várjam meg a dimenzióváltást? Addig meg csak úgy békén fognak hagyni?*

Kérdésére hamar megkapta a választ. Tőle nem messze egy alakot látott: Janet.

Szédelegve jelent meg és láthatóan nem vette észre a férfit. Csak sétált. Előre.

Ben odakiabált neki, de a nő nem vette észre. Egyenesen a sötét mélység felé sétált.

Jézusom. Be fog zuhanni ha nem állítom meg. Mi történt veled? Éppen most akar öngyilkos lenni? Vagy csak meghibbant egy időre, mint én? Vagy csak nem érzékeli a környezetét? De akkor ... Ó ne! Meg kell állítanom.

Ben rohanni kezdett a nő felé, aki még mindig nem vett tudomást róla. Csak sétált, előre. Ben már közel járt. Már csak pár lépés.

Jane azonban elérte a sötét mélység szélét és egyenesen lelépett a biztonságot nyújtó vasrácsról. Ben üvöltve vetette magát utána, de elkésett.

Jane a mélybe zuhant, Ben pedig el tudta kapni még a rács szélét és lógott rajta. Közben üvöltött tehetetlen dühében.

Még ebben a helyzetben is a lámpát a rácsra tudta fektetni és felhúzta magát. Igyekezett felfogni a látottakat: Jane nincs többé.

Ám mikor az elérhetetlen vasrács felé pillantott, ahol a kocsi meg fog jelenni a dimenzióváltás után, döbbsenten vette észre Janet, aki mintha csak pihenne egyet, kényelmesen elhelyezkedve ült a földön. Tudomást sem vett a férfiről. Vagy nem is vette észre? Mi folyik itt?

Ben üvöltött párat a nőnek, aki továbbra sem reagált. *Valami más utat kell találni hozzám és minden rendben lesz.*

Ben futva indult el...

Jövök, drágám...

Eddig jó. Bevette. Szerencsére át tudtam sétálni a mélység felett. Most már csak várom kell, Ben pedig eltávolodott, hogy megkeresse az utat hozzám. Remélem elbíbélődik velem addig, míg visszaérünk a normál dimenzióba. Gyerünk már, gyerünk!

Ben igyekezett körbe sétálni a kocsi helyét, a legközelebbi odajutási lehetőséget kereste. Gyanakodott arra, hogy ha a helyet hátulról közelíti meg, elérheti Janet és a kocsi helyét, de hogy honnan vezetett az út oda, fogalma sem volt. De próbálkozni még mindig jobb, mint itt ülni, tétlenül, és megvárni, míg rátalál valami. Nem fog eltávolodni messze, így ha bármi gond adódik, csak visszafut.

A normál világban az autót gond nélkül meg lehetett közelíteni. Nem lenne ezért jobb megvárni a dimenzióváltást? Egyáltalán, mikor jön? Jönni fog egyáltalán?

Választ persze nem kapott senkitől.

Elindult jobbra, be a sötétbe. Igyekezett úgy távolodni, hogy Jane azért benne legyen a látóterében. Fehér, szakadt inge felűnő jelenség a sötétben.

Jó ötven métert távolodhatott. Még látta Janet, és az aszfalt helyén lévő vasrács mintha éppen a kívánt irányba fordulna. Jó. Eddig.

Lassan haladt, egyrészt azért, mert pokolian fáradtnak érezte magát, másrészt azért, mert nem akarta trappolásával felhívni magára a figyelmet. A vasrács ugyanis elég hangosan döngött.

Beljebb haladt. A sötétből rozsdás fémoszlopok jelentek meg, mocskos felületükről csordogált lefelé az esővíz. Nagyon magasra nyúltak, a mélyből indultak. Mintha ezekhez hegesztették volna a rácsokat.

Az irány jónak tűnt. Ám le kellett lassítania: az oszlopok közt kifeszített drótköteleket látott, melyeken emberi maradványok lógtak. Egy megtépázott kéz, szétcincált láb, egy fél fej, törzs, kifelé lógó belekkel. Bűz csapta meg orrát: a tetemek – talán öt-hat ember maradványai – rohadtak, ki tudja mióta. Napok, hónapok, évek? Ha ez utóbbi, akkor pedig valószínű csoda, hogy egyben maradtak.

Az oszlopokkal körbefogott – utca? – újra kanyarodott. Már nem járt messze attól a helytől, ahol Jane ült a földön, mintha csak piknikezne. *De miért nem hallott engem? Inte-*

gettem, kiabáltam. Miért?

Újabb oszlopok szegélyezték útját, már egyre több tetem maradványait látta feltűnedezni. Számuk már tucatnyira rúgott, a szerencsétlenül jártak teste a felismerhetetlenségig meg volt csonkítva, zabálva. Hogy férfiak, vagy nők lógtak a drótokon, nem lehetett ki-venni. De nem is nagyon érdekelte a férfit.

Hirtelen fura dolog kezdődött: az egyik holttest, mintha a legerősebb savat öntenének rá, rohamosan párologni kezdett. Az oszlopok mocskos felülete már egyre több helyen vált szinte frissen festetté. Az eső elállt, a férfi ruhája ráadásul rohamosan száradni kezdett. A vasrácson egyre több helyen jelent meg foltokban az aszfalt. Más szóval...

Jön a dimenzióváltás...

Ben úgy döntött, nem előre fut, hanem vissza arra, ahonnan jött, hiszen az út az autóig tiszta. Megfordult és rohant, mint az örült.

Az oszlopok helyére fura fák nőttek, a holttestek elpárologtak, a vasrácst beborította a szürkés, pernyével borított aszfalt. Csak rohant. Világosodott. Éppoly gyorsan, mint mikor az első sötétedést látta.

Befordult. Szalagkorlát jelent meg oldalán. Már teljesen világos lett, a köd újra hömpölygött minden irányban. Már nem látta a kocsit, de azt tudta jól, hogy merre kell haladnia.

Az út kanyarodott, közben pedig a környező világ szörnyűségét teljesen felváltotta az elhagyatott város látványa.

Ben már nem járt messze. *Igen, mindjárt ott leszek a kocsinál és végre megtudom, mi van a kocsiban. Mindjárt ott... Igen, mindjárt... Huhh, huhh, levegő, egy-két, mindjárt ott... ne... ne... NEEEE!*

Ben lihegve hullott térdre. Egészen biztos volt benne, hogy ahol az imént elrohant rendben volt, most azonban feneketlen kráter választotta ketté az utat.

Mintha csak idegesíteni akarná, a köd egy pillanatra kitisztult, éppen csak annyira, hogy lássa: a szakadék másik oldalán megjelent a kocsit. És látta Janet is. Majd a köd összezárult és nem mutatott már neki semmi mást.

Na jó... Már közel a végcél, a barátaim is nemsokára, bármelyik pillanatban ideérhetnek. Nekem is ott kell lennem. Mit tudok tenni? Másik útvonal. Igen, másik útvonal. Most ellentétes irányból kell megközelíteni a kocsit, még azelőtt, hogy újra dimenzióváltás történne. Igen, most rohannom kell. Nincs sok időm. Gyerünk, futás!

Rohanni kezdett, hogy másik utat találjon a kocsinhoz...

Mikor a dimenzióváltás lezajlott, Jane elégedetten vigyorgott, főleg mikor látta azt, hogy a szakadék megakadályozza Bent a kocsit megközelítésében. Minden rendben, sikerült.

És most jövök én. Hm, vajon hogyan nézhetek ki? Mit viselhetek? Ben valami olyasmit mondott, hogy én nem szeretem a farmert. Na, akkor mindjárt kiderül, mit szeretek.

Vajon mennyire fogok akadékoskodni, mikor meg akarom csókolni magam? Vajon mennyire leszek meglepődve, mikor meglátom saját magam? Vajon mindezek után hogyan fog viselkedni Ben? Szeretni fog? Rá fog jönni az igazságra? Mert nagyon okos ám. Mi lesz, ha rájön? Hogyan tudom elkerülni, hogy ne így legyen?

Jane a kitört kerekű kocsit csomagtartójához lépett. Ujját a nyitógombra tette...

„Át-érzés”

Copyright © Leslie P. Knox

...megnyomta, és a csomagtartó feltárult...
Odabent pedig...

6. RÉSZ

Végjáték

Meglátta magát a csomagtartóban: gúzsba kötve, éppen olyan pózban, ahogy elképzelte szülőanyját, akinek kívánságából létrejött. A Város... Igen, a Város váltotta valóra ezt.

Szülőanyja feszülős nadrágot viselt, feketét. Enyhén magasított sarkú cipőt. Fehéren egyszerű felsőt és vékony kék kabátot. Haja copfba kötve, a vastag fekete hajzuhatang fele eltakarta arcát. Eszméletlenül feküdt odabent.

Nahát, de furán nézek ki. Hát ezért mondta Ben, hogy nem szeretem a farmert. Na de most ébresztő. Anya, kelj fel!

Behajolt és levette magáról a szája elé kötött, kábítófolyadékkal átitatott rongyot. Szeme csukva, szája szélén véres foltok. *Még szép, hogy ilyesmiket kívántam. Ja, és a fülem. Ki kell szedni a dugót. Itt, ez az. Hú de mélyre nyomták. Á, megvan.*

Jane még nem tért magához.

Anya, ideje felébredni! Itt a lányod, ikertestvéred, önmagad. Halló!

Jane továbbra sem mozdult. A hamis Jane megint behajolt, és rázni kezdte. *Halló, Anya, ébresztő!*

De Jane csak nem akart felébredni.

Na, Anya, gyerekek már! Vagy azt akarod, hogy ez a Ben a barátunk ide érjen és elrontson mindent? Ébredj!

Semmi. A kábítószeres rongy túl sokáig lehetett az orra elé kötve, jó ideig tart, míg magához fog térni.

Hát jól van, Anya, ha magadtól nem sikerül észhez térni, akkor felrázlak. Ébresztő!

Még mindig semmi.

Anya?! Halló, Anya!

Mozdulatlanság!

Anya...

...

A... Anya...

...túl későn érkezett... meghalt néhány órával ezelőtt... megfulladt...

Szédelgett. Feje szét akart robbanni. Nem jutott eszébe semmi. Nem tudott gondolkodni. Levegőt is alig kapott.

Térdre roskadt. Markolászta a csomagtartó szélét. Üveges tekintettel meredt a földre.

Gondolatai elhaló hangon igyekeztek kiáltozni fejében, tanácsolva ezt-azt, de csak a legszörnyűbbeket hallotta meg ezek közül. *Vége. Mindennek vége.*

Fulladozott idegességében. Majd köhögött. Kezei remegtek. Orra vérzett. Egyre több hangot hallott fejében.

Nem vagyok többé. És nem leszek többé. Nincs többé Ben. Nincs semmi más. Hiszen lélek nélkül nem tudom szeretni őt.

Mi lesz most?

Elengedte a csomagtartó szélét és a földre hasalt. Tudta, hogy most éppen sírnia kéne, de nem hagyták el könnyek a szemét. Helyette az idegesség érzete áradt szét testében. Szaggatottan vette a levegőt, mint akinek egy mázsás súlyt helyeztek a hátára. *Pedig de jó*

lenne sírni, úgy megkönnyebbülnék, de nem megy.

Aszfalton nyugvó teste kezdte érezni a hideget: dideregni kezdett. Feltolta magát, négykézláb nézte a pernyével borított talajon testének körvonalait. Térdelő helyzetbe emelkedett, majd lassú mozdulatokkal leporolta magát, arcán pedig elmaszatolta a pernyét. Felállt, majd szédelegve támaszkodott meg a csomagtartó szélében. Erőt vett magán, mielőtt újra benézett. Mintha azt remélné, hogy amit előbb látott, nem igaz, így most behunyta szemét, fejét a csomagtartó irányába fordította, majd óvatosan kinyitotta...

Magát szabadnak látta, mintha bármit megtehetne, bárhova elmehetne...

Ekkor belehasított a felismerés: Ben nemsokára ideér.

Valamit tennem kell...

De mit?

Talán azt, hogy...

Nemrég Jane „üzenetei” útba igazították Bent, de a férfi most nem tudta, hol jár. Az utcablákat pedig mintha valaki cserélgetné, ráadásul mintha a házak is változnának. Mintha körbe-körbe járkálna ugyanazokon az utcákon.

Kéne valami papírdarab és egy toll, hogy rajzoljak valami térképet. Vagy jelöljem az utat?

A hömpölygő köd továbbra is mindent eltakart, sőt mintha még sűrűbb lenne. Már a falak mentén kellett haladnia, a járdán. A zajok, morgások, döngések, csikorgások sok esetben a mellette lévő üzletekből, ajtók mögül, vagy a felsőbb emeletekről érkeztek, egyszer pedig azt hitte, hogy valami mindjárt a nyakába ugrik. Befutott középre, a köd ekkor eltakarta a házakat, majd mikor a hang abbamaradt, és visszaroht, már nem ugyanaz az üzlet fogadta. *Mintha egy futószalagon mozognának körülöttem a házak, vagy pedig én állok egy ilyenén? Vagy ez valami illúzió? Vagy megtévelyultam?*

A fenyegető hangok csak nem szűntek körülötte, fáradságtól elzsibbadt tagjait egyre nehezebben mozgatta. Pisztolyát már rég elfeledte, hogy van ilyenje, már csak kését markolászta ijedten.

Hogyan jelöljem az utat? Valamit ki kell találnom, mert nemcsak a kocsihoz nem találok vissza, de nemsokára bejárom a várost, ami egyáltalán nem érdekel. De várjunk csak: eddig azért akartam visszamenni, mert azt reméltem, ott vannak a barátaim. De csak Jane állt ott. Ő meg észre sem vett. Vagy nem akart tudomást venni rólam? Vajon melyik a kető közül?

Hirtelen elhatározásból úgy döntött, hogy nem foglalkozik az ijesztő hangokkal, így nem kell eltávolodnia a járdáról és akkor nem fogadja újabb átváltozás. *Igen, ezt kell tennem. Csak bírjam ki idegekkel.*

A járdára érve átgondolta, hol is van most. Mindössze pár száz méterre a kocsitól, a külvárosban. Balján kétszintes épületek, üzletek sokasága, élelmiszer, ruha, kisállat, étterem, szerelőműhely, bankfiók. Jobbján a széles úttest, a köd mindössze a felezővonalig fedte fel a látóteret. Útjelző táblák, kialudt forgalomirányító lámpák, elhagyatott autók, tömött kukák. Bennük még a szerves anyagok sem bomlottak, bár tekintve hogy ez a hely évtizedek óta lehet elhagyatott, már ideje lenne ha elkezdenének rohadni.

Gondolkodni kezdett azon, hogy mennyire távolodhatott el. Talán tíz perce sincs, hogy megtalálta az újabb szakadékot. Azóta pedig egyfolytában sétál.

Na jó, akkor most merre? Muszáj jelölnöm az utat valahogy, mert soha életben nem találok vissza és... igen, mintha a Város sem akarná, hogy visszataláljak. Hiszen eddig segített, de most meg akadályoz. Érdekes az is, hogy a rémvilágban segítséget kaptam, a normálisban meg akadályoznak. Miért? Nem értem, mi folyik itt...

Jane tudta, mi folyik itt. Az alternatív világban azt kívánta, hogy Ben később érjen a kocsihoz mint ő, de most meg azt, hogy sose legyen már ott. A Város ezen kívánságát is segített valóra váltani... *Ez eddig jó, de most mitévő legyek? Mi lesz most? Hova tovább? Mit tegyek?*

Szédelegve nézte saját magát. *Pedig de jól néztem ki. Micsoda formás ajkak, keblek, lábak. Szép haj, bőr és még holtan is vonzó összkép. De kár értem.*

De hogyan jutottunk idáig? Kinek a hibája ez az egész, hogy én így végeztem? Mit vétettem igazi énemmel, hogy a másik testem most szenvedni fog? Valóban csak annyi volt a bűnöm, hogy nem kellett volna megtalálnom azokat a számlákat? Tényleg nem tettem semmi mást?

Ekkor belehasított a felismerés: Frank Benson őrmester kitalációja. *Én gyilkos vagyok? Ezek szerint én tényleg az lennék? De ha igen, akkor mi ez az egész Bennel és a többiekkel?*

Jane úgy döntött, kutakodik egy kicsit a kocsiban valamiféle igazolvány után, hátha megtud valamit, amit eddig nem sejtett.

Az utastér ajtajai nyitva álltak, úgy tűnt, hogy a bent utazók sietve hagyták el a járművet. Jane nem tudta, mi történt velük, mikor ideérkeztek. Hogyan menekültek el a jármű közeléből. Csak az első találkozásra emlékszik.

Kinyitotta a kesztyűtartót. Egyetlen igazolványt talált, ami Susan – az első halott – tulajdona.

Jane elolvasta hivatalos igazolványát, és valami mást is... a tárcát kiejtette a kezéből és újra térdre roskadt.

Már mindent értett...

Ben még mindig nem találta meg az utat.

Mintha ez a Város élne, gondolkodna, érezne. És ez az élőlény ellenem cselekszik. Mit vétettem, hogy egy ilyen hatalmas és erőteljes ellenfelem lett? Ám várjunk csak! Ugye a kocsival nem stimmel valami, de Jane is kissé fura. Mintha tudathasadása lenne és új személyisége. Csupa olyan dolgot művelt, amit eddig sosem tett és beszéde során ellentmondásba keveredett saját magával. Még jó, hogy észrevettem. De mi történhetett vele? Mit láttott, hallott?

Eközben fáradtan kocogott az üzletek mellett és igyekezett figyelmen kívül hagyni a feje felett lévő emeletekről érkező, ijesztő hangokat. Egy elektronikai bolt kirakata előtt elfutva egy televízió képernyője kelt életre. Amint villant, máris kirajzolódott a felirat: „Ben, várj! Ezt végig kell nézned!”

A férfi lecövekelt. Sőt mi több, mint egy moziban, ahol a fények leoltódnak, csend lesz és kezdődik a film, most is így történt, bár sötét nem lett, de az ijesztő hangok abbamaradtak. Ők is nézni fogják a mozit?

A kivetítés elindult. Mint egy dokumentumfilm, vagy valami esküvői videó, kivillant a

cím: „Ben és Jane”. Mint valami némafilm, a beszéd helyett megjelentek a feliratok, közéjük képek villantak, néhány másodperc hosszúságú bejátszások kettejükről és egyebekről...

Elkezdődött a videó...

Mikor összejöttek, Jane egyszerű könyvelőként édegett. Az unalmas külső ellenére a nő roppant érdekes személyiségről tett tanúbizonyságot. Benben a szerelem napról napra mélyült a nő irányában. Mikor meglátta forogni a fegyverrel és a nő azt mondta, régen rendőr volt, még ez is hihetővé vált a férfi számára, hiszen nem ismerte előtte és be kellett vallania, elég sok mindent nem is tud róla. A rendőri képzés csak egyik volt a sok közül. Elhitte a nő meséjét, de valójában Jane Frank Benson őrmestertől lopta el ezt a tudást. Aztán a két éves kapcsolat során, az utóbbi három hónapban Jane eltűnt egy kis időre. Ben nem tudta, mi történt vele, nem tudtak kapcsolatba lépni. Majd egy napon, jó két hetes kihagyás után a nő újra jelentkezett, lakást váltott és azt mondta, bujkál régi szerelme elől, aki veszélyesen zaklatja. A nő személyleírást adott egy fickóról, akit Ben elintézett, sikerült peres úton, gyorsított eljárással hűvösre tetetnie. Ám a fickó teljesen ártatlan volt, de Ben ezt nem tudta. Ezt követően Jane még mindig bujkált valaki elől, de a férfi ezt betudta a zaklatás utáni traumának. A találkozóik száma kissé lecsökkent, és már két hete nem látták egymást. Aztán eljött ez a nap és a barátokkal együtt látogatást eszközöltek Janenél, együtt indultak el.

Ben ismerte azokat, akikkel együtt utazott. Ők is ismerték Janet, bár a nő sokáig tartózkodott tőlük és női intrikákkal igyekezett úgy összeugrasztani őket, hogy a baráti társaság szétmenjen. De nem sikerült neki.

Két héttel ezelőtt Ben úgy vált el Janetől, hogy bizonytalan volt a következő találkozó időpontja. Majd a tegnapi nap folyamán a nő felhívta és kissé ijedt hangon kérte, hogy találkozzanak, és ami leginkább fura volt, hogy azt kérte, jöjjenek a többiek is: Greg, Kevin, Carol és Susan.

Ben tudta barátainak első számú foglalkozását és Jane a híváskor számlákat említett, amik furák és meg kéne beszélni őket, de nem mondhatta el, hogy eközben pisztolyt tartottak fejéhez. Ezután elkábították, megkötözték és betették a csomagtartóba.

Ben tudta, hogy barátai... fejtámaszok. Olyan magánnyomozók, akik a rendőrséggel együttműködve szökött fegyencek után nyomoznak. Mikor Janet a rendőrség egy régi büntett során elfogta, a nő megszökött és újabb rendőröket tett ártalmatlanná: megölte őket. Ezután nagy erővel körözték, de nem tudták elkapni. Majd Gregék megkapták a megbízást és ők is döbbenet tapasztalták, hogy egyik legjobb barátjuk barátnője egy fegyenc. Ezért kapták el a nőt, aki készen állt arra, hogy leszállítsák és a mit sem sejtő Bent azért vitték a kocsiban, hogy bemutassák neki Jane lakásán a bizonyítékokat. Ben nem tudta, hogy kedvesét már elfogták és át fogják adni a rendőrségnek, majd utána soha többet nem látja viszont. Ám arra senki nem számított, hogy tervükbe beleszól a Város és az elfogott Jane kívánsága...

Megszületett a másik Jane, akinek egyetlen feladata volt igazivá válni, amit érzékszervek ellopásával vihetett véghez. Elkapta és kegyetlenül lemészárolta, vagy magára hagyta őket. Két dolog maradt hátra a számára, a lélek, és az ízlelés érzése. Csókkal lop. Vonzó külseje miatt könnyen elérhette ezeket a dolgokat és akik belementek, nem tudták, hogy mi lesz ezután. Jane célja saját maga megtalálása volt a csomagtartóban...

...de az igazi Jane már halott... Túl későn érkezett oda.

Lelkének megkaparintása nélkül a hamis Jane még mindig itt kószál a Városban és vadászik. Ezért nem akarta megcsókolni Bent, mert tudta, hogy akkor azonnal lebukik. Jane most nem tudja, mitévő legyen és Benben is világok omlanak össze arra a tudatra, hogy barátnője, akit két éve ismer nem más, mint egy hidegvérű gyilkos. Jane célja újra emberré válni, addig csak egy roppant értelmesen gondolkodó, érzelemmentes báb. Amint sikerül emberré válnia, változáson fog átmenni. Ben pedig össze fog omlani. Ahogy már most is remeg és kapkodja a levegőt, veszi el józan esztét.

A videó véget ért, még végére a „Köszönjük a figyelmet! Ben, te pedig készülj a végső találkozásra!” feliratot biggyesztették, majd a képernyő elsötétült.

Ben még percekig kövé dermedve bámulta a kirakatüveget...

Jane finoman lecsukta a kocsis csomagtartóját. Sírni akart, sajnálta saját magát, hogy meghalt és azt is, hogy kicsoda ő valójában. Már megértette saját reakcióit is, mikor elintézte a többiekét és az őrmestert.

Egyetlen találkozás van már csak hátra: ő és Ben. *És utána? Mi lesz? Véget érnek a szenvedések? Vagy újra ember lehetek? Vagy sikerülni fog máshonnan megszerezni a lelket? És mi van az ízelelssel? Mi lesz, ha találkozok Bennel és megcsókolom? Az ízelelést elveszem tőle majd, ő megtudja, hogy ki vagyok és...*

Ekkor gyomrát összerántotta a fájdalom. A földre csuklott.

Úgy, szóval Ben már tudja, ki vagyok. Nos akkor, nem maradt más választásom. El kell lopnom az ő lelkét, vagyis meg kell csókolnom őt. De ezt nem fogja hagyni, mert tudja, hogyan lopok. Na, akkor most mi lesz?

Jane felállt és a kocsis hátsó üvegére, a pernyébe eközben beleíródott: „Készülj a végső találkozásra!”

Nos Ben, édes drága Benem. Tudom, mit kéne éreznem, de nem érzem. Elkéstem. Ha megcsókollak, a lelked veszem el. És önmagam lehetek újra. Aztán megöllek. Sajnálom. Nem maradt más választásom. Nos akkor, Ben, édes szívem, készülj. Elég erős vagyok, úgyhogy jobb, ha valami erős dolgot találsz ellenem. Ó, most megint érzem, merre vagy. Nagyon jó. Akkor készülj. Fuss gyorsan, ahogy csak tudsz, mert...

Jövök!

Jane futásnak eredt, hogy elkapja Bent.

Aki pedig szintúgy mindennel tisztában volt...

Azzal is, hogy olyanra kell fegyvert fognia, akit eddig mindennél jobban szeretett.

Ben tovább vonszolta magát az utcákon de úgy, mint egy részeg: a végső igazság barátnőjéről a teljes összeomlás szélére lökte. Igazi barátnője halott. Egy hamis Jane kelt életre. Igazi kedvese gyilkos. A hamis pedig folytatja munkáját. Igazi kedvesének haláláért pedig éppen a barátai felelősek, akik mindössze át akarták adni Bennek az igazságot. A férfi nem tudta, kire haragudjon: Janere, aki hazudott neki, a hamis Janere, aki folytatja a vérontást, vagy a barátaira, akik miatt az igazi kedvese meghalt.

Egy dologban biztos volt: meg kell állítani hamis kedvesét. Így nem mehet tovább a dolog. *De vajon hogyan állítsam meg? A szép szó biztosan nem hat. Erőszak. De meg fo-*

gom tudni tenni? Képes leszek odacsapni, vagy meghúzni a ravaszt? És Jane? Képes lesz rá? Lelke nincs, nem fog érezni semmi szánalmat, kegyelmet. Meg fog ölni. De ha megvédem magam, nekem is meg kell ölnöm őt. Mit tegyek?

Kérdésére kapott egy lehetséges választ: egy fegyverbolt előtt tért vissza a valóságba.

A kis üzletben egykor vadászok tudtak felszerelkezni. A kirakatban két bábut látott, az egyik őt ábrázolta, a másik Janet. Mindkettő szembe fordulva egymással, állig felfegyverkezve, mozdulatlanul, mégis összecsapásra készen állt. Ben kezében egy sörétes puska, egyik oldalán jó fél méteres bozótvágó penge, másik oldalán pisztoly.

A bábujaival szemben Jane életnagyságú mása állt, farmerben, fekete cipőben, fehér ingben, copfba kötött hajjal, két kezében pisztollyal, hátán keresztben hatalmas szamurájkarddal, oldalán két késsel.

Mit műveltél? Mit tettél? Hogy tehetted ezt velem? Miért nem mondtad el? Találtunk volna megoldást. Minden rendben lett volna. Csak el kellett volna mondanod. Ügyvéd vagyok. Kitaláltunk volna valamit, talán kapsz egy-két évet, de utána megint együtt lehetünk volna. De így? Így minden rossz. Teljesen rossz.

Jane bábuja felbőszült amazonként állt. Ben még nyelt is egyet. Félt. Azt is tudta, hogy a nő még erősebb nála, köszönhetően Frank Benson őrmester ellopott erejének. És a fegyvereket is miatta kezeli jól. Kemény ellenfél lesz. De nem akarja majd megölni. Legalábbis remélte. Janenek kellene fog a lelke. Először. De ha megvan neki, utána pedig meg fogja ölni. Elvileg. De az sem kizárt, hogy Jane nem is fog foglalkozni a léleklopó csókkal és egyből ölni akar. Akárhogy is, Ben érezte, hogy kemény harcra számíthat, amiben elég hátrányosan indul. *De mindent meg kell tennem, hogy megvédjem magam. Igen, meg kell védnem magam mindenáron.*

Megpróbált benyitni a fegyverüzletbe. Nyitva.

Ezek után az lenne a fura, ha zárva lenne.

Belépett. Az ajtó fölötti csengettyű még most is figyelmeztette a tulajt egy vevő érkezésére, az üzlet lebonyolításához csak maga a tulaj hiányzott... láthatólag pár évtizede...

Körös-körül fegyverállványok sorakoztak a fal mentén. Középen már régen betört üvegfedelű, derékmagasságú szekrény állt, a pisztolyok, puskák nagy részét ki tudja mikor, de kiemelték. A pult felületét, amin talán magát az eladót végezték ki, most rászáradt vér borította. Még lövésnyomokat is felfedezett, a pult fölött, a mennyezeten, talpa alatt lösszerhüvelyek gurultak ide-oda ahogy lépkedett köztük, üvegszilánkok recsegték, ropogtak.

A nagy szekrényel kezdte. Egy sörétes puskát emelt ki. Alul felhúzó mechanikája gyors újratöltési képességgel látta el. Súlyát tekintélyesnek érezte, kipróbálta a tust, a vállához szorította. *Jó lesz.* A pult mögé lépett és alóla lösszeres dobozokat emelt ki. Kinyitotta és az asztalra szórta. Keze izzadt, ahogy betöltötte őket a csőbe, majd felhúzta. Filmeken már látta, hogy kell, ez most segített. Gondolkodott, hogy tegyen-e egy tesztlövést, de végül letett róla. Jane meghallhatja, ha a közelben van. A puska szíját átvette a vállán és a súlyos fegyver máris biztonságérzettel töltötte el.

Tovább nézelődött. Maga sem tudta miért, de mintha a bábuk azt tanácsolták volna neki, hogyan kéne felszerelkeznie. Keresni kezdte a pisztolyokat. Megtalálta a megfelelőt, félautomata, ami azt jelentette, hogy csak az első lövésnél kell felhúzni, utána már csak húzogatni kell a ravaszt. Ehhez is tárákat töltött, majd nadrágjának övébe dugta, a tárákat pe-

dig zsebébe rejtette, akárcsak a sörétes fegyverhez szükséges patronokat. Zakójának mindkét zsebe, még a belső is tele volt már ezekkel. Amelyiket tudta, begombolta, hogy ne hagyja el őket.

Ezt követően a vágóeszközökhöz lépett. Ahogy a bábu javasolta, megtalálta a borotvaéles bozótvágó szerszámot, hozzá a tokot, majd ezt is oldalára akasztotta.

Egy utolsó dolgot vett magához, melyet csak úgy nevezett el magában, mint „végső megoldást”.

Most már készen állok a parázs vitánkra...

Kilépett az ajtón és mielőtt elhagyta az üzletet úgy döntött, kipróbálja a fegyvert, és ha Jane meg is hallja a hangot, addig ő már távol lesz. Megfordult, csőre töltötte a puskát. Egy patron került a csőbe.

Vállához szorította a tust, becélzott az üzletbe, és a pult fölött lógó engedélyek bekeregetett tömkelege felé lőtt. A sörétek hatalmas robajjal repültek ki, szikrák hagyták el a cső elejét, és egy fej méretű lyukat ütöttek a falba, megsemmisítve három bekeretezett engedélyt. A hatalmas visszarúgás majd eltörte vállát, biztos volt abban, hogy ettől az egyetlen lövéstől is bekékölt. De ez most nem számított. Bár leginkább sírni lett volna kedve, mégis elégedetten mosolyodott el.

Gyere, édesem. Készen állok rád!

Számítva arra, hogy kedvese meghallotta a dörejt, elfutott, be, a ködbe, maga sem tudta hova tartva.

Abba pedig csak később gondolt bele, hogy akárhogy is végződik, valahogy el kéne hagyni a Várost. De ezt majd később...

Jane meghallotta a robajt. Nem jött messziről, talán ötven méterről. Eddig is jó irányba tartott, hiszen érezte Ben tartózkodási helyét, de most gyorsított tempóján. Rohant, ahogy a lába bírta.

Átfutott az úton, körülötte házak magasodtak, sötét árnyaik mintha el akarnának takarni a sohasem sütő napot. A köd szétrebbent előtte, lőporszagot érzett.

Felfutott a járdára. Fegyvere nem volt, így óvatosan nézett körül. Tudta, hogy Ben fegyvert szerzett, így egy rossz mozdulat és véget érhet a remeknek ígérkező összecsapás. *Igen, remek lesz, alig várom.*

Majdnem átesett egy kukán, ami hatalmasat csörömpölt, mikor éppen balra pillantott, mégis rohant előre, a fegyverüzlet felé.

A jó életbe, hogy lehetek ekkora marha? Így akár fel is vehetnék egy sípolós cipőt.

Óvatosan nézett körbe. Bennek semmi nyoma, léptek zaja nem csapta meg fülét.

Az üzlet ajtaja nyitva állt. Még egyszer körbenézett, fülelt, de semmi. Már majdnem belépett, mikor meglátta a két bábut.

Ejha, de vadul nézek ki. Bele fogok szeretni saját magamba is azt hiszem. Na és Ben? Bogaram, neked is jól állnak a fegyverek. Nem kéne együtt dolgoznunk tovább? De szép is lenne. De már előre érzem, hogy nem fogom meggyőzni igazságos gondolkodásod. Hát akkor legyen. Nézzük csak, mi is kell nekem. Hm. Két hatalmas pisztoly. Egy szamurájkard. És két kés. Remélem minden itt lesz. Nézzük!

Belépett. Mivel az ajtó nyitva állt, nem szólalt meg az évtizedek óta eltűnt tulajdonost figyelmeztető csengő. Lába alatt recsegték az üvegszilánkok. A töltényhüvelyek odébb gu-

rultak.

Körülnézett. Megtalálta a két nagy kaliberű pisztolyt, amire szüksége lesz. Krómozott felületükön az idő nem hagyott nyomot. Tekintélyes súlyukkal játszadozott egy kicsit, pörgette, elképzelt célokra emelte, kipróbált különféle tüzelési pozíciókat.

Remek. Kell még egy pisztolytáska is.

Leemelte a falról a fegyvertartókat és magára csatolta, táraikat töltött be, a fegyverbe helyezte, csőre rántotta és hóna alá dugta be őket. Újabb tartalék muníciót rejtett zsebeibe.

Oké, pisztoly megvan. Mi is kell még? Szamurájkard és kések. Nézzük.

Megtalálta a kisebb vágószerszámokat. Külső felük borotvaélesnek tűnt, belső, fogazott élük még veszedelmesebbé tette őket. Jane pörgette őket ujjai közt, feldobálta, elkapta, majd övébe dugta őket egy felcsatolt késtartóba.

Na, már csak az utolsó van. Hol vagy, hol vagy?

Megtalálta: a pult alá rejtették. Kihúzta a kardot a díszes tokból. Felülete még mindig szépen csillogott, félelmetesen. Ujja hegyét az éléhez érintette és utána máris szopogatta a vért.

Fantasztikus, fantasztikus!

A kardhüvely szíját átvette vállán és melle előtt összekötötte. Ha szükség lesz rá, csak hátra kell nyúlni, elkapni a markolatot és kirántani. Kipróbálta. Rávágott a pultra. A súlyos fegyver mélyen belesüllyedt a fabútorba.

Imádom ezt!

Lábával kitámasztotta magát, kihúzta a kardot, tett pár vágó mozdulatot és elégedett mosollyal arcán a tokjába csúsztatta.

Azt hiszem, minden megvan. Na jól van Ben, drága szívem. Ideje lenne most már megvárni engem, ne futkoss. Essünk túl rajta. Széttéplek, elveszem a lelked, aztán meglátjuk mi lesz. Nem fog fájni. Ígérem nem.

Jane mosolyogva lépett ki az üzletből. Beleszipantott a levegőbe, még mindig érezte az ajtóban eldurantott fegyver löporszagát.

A mosoly önelégült vigyorra változott és Jane, mint valami veszedelmes ragadozó, elindult kényelmes sétával Ben után. Tudta, hol rejtőzik. Már csak be kell érni őt. Hogy aztán...

Ben nem tudta merre tart, mi kocogásának végcélja. Csak haladt előre.

A Városban a fenyegető, ijesztő hangok száma lecsökkent, mintha a település tudná, hogy a felfegyverkezett férfivel nem érdemes ujjat húzni. Ben azonban jól tudta, hogy ha túl sok kreatúra támad rá, akkor félő, hogy kilövi az összes löszert és kedvese számára egy sem marad. *Pedig megérdemel egyet kettőt. Bele, a szívébe. De meg tudom tenni majd? Nehéz lesz. De össze kell szednem magam. Ha meg minden balul sül el, jön a „Végső megoldás”.* Megtapintotta az ezzel a névvel ellátott dolgot zsebében, dudorodott kifelé. Kissé megnyugtatta. Ez mindkettejüknek véget fog vetni, az biztos.

Egy focipálya mellett szaladt el. A balján lévő drótkerítés mögött ki tudta venni a kispadokat és a zöld fűre festett fehér csíkokat, a többit eltakarta a köd. Jobbján az úttestet félig látta csak. A forgalomirányító lámpáknak nem látta nyomát, ezek szerint valahol még mindig a külvárosban lehet. A táblák enyhén nyikorogtak, bár szél továbbra sem fúj. Mintha láthatatlan kezek mozgatnának. Ijesztgetnének. De Ben már nem félt. Ám a Város

mintha ebben is meg akarná rendíteni, a hosszas csendet követően borzalmas üvöltéseket szabadított rá, egy részük a focipályáról jött, a többi a ködből, az út túloldaláról. Megállt egy pillanatra, lihegett, várt, de semmi nem történt.

Úgy, hát a bájos kis lények most félnek tőlem? Vagy inkább mondjam azt, hogy félted őket?

Kocogott tovább. Maga mögött hagyta a focipályát, majd újfent az angol stílusban épült sorházak szegélyezték útját. A földszinten sokféle üzlet, étterem, fodrászat hívogatta régen befelé az embereket.

Szívesen tettem volna ebben a városban egy sétát akkor, mikor még élt és lüktetett. De tényleg, még mindig nem kaptam választ arra a kérdésemre, hogy mi történt itt és hova tűntek az emberek. Abban a véres dimenzióban sok halottat láttam, eddig legalább százat. És alig jártam valamerre. Szerencsére. Előfordulhat, hogy valami úton módon a sok-sok ezres lakosság átkerült oda és szörnyű véget ért életük? A többiek meg nyomtalanul eltűntek? El tudott valaki menekülni?

A kérdések választ nem kapva kergetőztek fejében. Egyik pillanatban szerette volna megtudni, hogy mi történt valójában, másokban meg inkább a kijutási lehetőség érdekelte volna.

A kijutás... Hogyan jutok majd ki innen? Egyszerűen kísétálok azon az úton, ahol bejöttünk? Arra még emlékszem, mikor Susant elragadta valami, arra futottunk vissza, ahonnan beérkeztünk, de ott termett a szakadék. Honnan? Akkor robbant oda, vagy eddig is ott volt? Akárhogy is, azon nem lehet átmászni. Akkor meg? Hogyan lehet kijutni?

Kérdésére megkapta a választ egy kávézó előtt elfutva, ahogy a napi menü ajánlata helyett a válasz lebegett ott: „Előbb találkoznod kell Janenel, csak utána gondolkozhatasz azon, hogyan hagyod el a Várost!”

Na, ezt ki és mikor írta ide? Vagy nincs is ide írva, csak így üzen nekem valaki a képzeletemen át? Tehát először konfrontálódni kell kedvesemmel. De most merre? Hova?

Erre a kérdésre a választ egy étterem napi ajánlatának helyére írva látta: „Csak haladj előre. Jön a másik világ. Addig el kell érned a vidámparkba. Siess!”

Vidámpark? Az meg hol van? Merre?

„Erre! Már csak egy kilométer.” Ez egy útjelző tábla helyén jelent meg.

Ben gyorsított a tempóján...

Jane is meglátta az üzenetet, a plakátokat, amik egy csupasz, vakolatlan betonkerítésen virítottak:

„Ben és Jane élet-halál harca. Ma este, nyolckor. Ne hagyja ki!” Kettejük állig felfegyverzett képe virított a felirat alatt. Mint valami bokszmeccsre hívogató, ízelítő kép.

Nem hagyom ki. Ilyet nem lehet kihagyni. Ott leszek. De ott ám!

Merre is van a vidámpark? Á igen, tudom már. Itt nem messze. Hm, vajon csak mi ketten leszünk, vagy küldesz még valakit nézőnek? Hm? Nos?

Nem kapott választ.

Hát persze, most csöndben vagy, mi? Jaj de tudtam. Na sebaj, nélküled is elbánok veled. Nemsokára teljes leszek. Ben már nem fog szeretni, de én igen. Rabszolgámmá teszem. Igen, az lesz belőle. Hm, de jó is lesz. Aztán meglépünk innen és új életet kezdünk. Igen,

új élet, szabadon, valahol kint. Bujkálunk majd együtt, nem érdekel. De ezt a férfit szeretni akarom, érezni akarom, úgy, ahogy éreztem. A többiek meg ezek után még jobban megérdemlik a halált. Igen, így a jó.

A ködbe nézett. Tudta, hogy a vidámpark nincs messze. Ó de várom már. De persze óvatosan. Nem szabad megölnöm Bent, mert akkor minden odalesz. Nem. Harcképtelené kell tennem. Hm, nos ez egy kicsit csökkenti az összecsapás élvezetét. És vajon Ben meg akar majd ölni? Azt hiszem igen, hisz tud már mindent. Biztosan fáj neki az érzés. Fáj neki minden.

De várjunk csak: mi van, ha merő véletlenségből agyon lövöm? Akkor vesztek? Vagy a halott testétől is el tudom venni a lelkét? Esetleg ő is ugyanúgy újjá éled, mint ahogy én? Hisz a kívánság itt valóra válik. Persze nem a születésnap. Ha véletlenül megölöm, és elveszem a lelkét, visszakapom őt?

- Igen... - szólt a hang, de már nem a fejében.

Ó, hát ez óriási. Nos akkor, mindent beleadhatok a harcba. Hú de fogom élvezni. Letépek kedvesem kezét, lábát, mint valami szúnyogét. De persze óvatosan, nehogy beleszaladjak egy ólomesőbe. Ártana a szépségemnek. Hm. Izgi lesz...

Elindult a vidámpark felé...

Ragadozóvignyor ült ki arcára. Ó, de még milyen izgi lesz...

Ben az utcán rohanva a két oldalt húzódo kerítéseken már látta a ma esti mérkőzésre hívogató plakátokat: „Ben és Jane, nehézsúlyú rangadó mérkőzés, ma este nyolckor. Jöj-jön el, ne hagyja ki! Vegyen jegyet még most!”

Jézusom, mi ez? És mi az, hogy este nyolckor? Itt telik az idő talán? Minden óra, amit eddig láttam, megállt. Bár mindegyik éppen nyolckor. Hm, fura.

A kerítések megnyitották az utat és kibontakozott a ködből a vidámpark boltíves bejárata. Oldalt jegyárúsító bódé, bezárt kapu, magas, nagy teret körbeölelő kerítés. A mögötte lévő hullámvasutakat, egyéb lehetséges építményeket eltakarta a köd.

Odalépett a széles kapuhoz, ami hirtelen nyikordulva kitarult. Lassan mozgott és a férfi ijedten nézett körbe. Ha Jane a közelben jár, most biztos rákapcsol, mert tudja, hogy éppen bemegy a rangadó helyszínére.

Rangadó. Micsoda örültség. Mintha ez valakinek jól esne. Nekem nem, maximum talán Janenek. Hisz ő egy gyilkos, nem? Egy mészáros. Egy hidegvérű ámokfutó. Nem?! Ó te jó ég, már megint érzem a csalódás szörnyű érzését. Nem akarom. Meg akarom ölni Janet. Ha meg nem sikerül, itt a „Végső megoldás”. Ezzel megtapogatta a zsebében a dudorodó, nagy erejű tárgyat. Azt hiszem, ha ezt használom, mindkettőnknek befellegzett. Végérvényesen. De inkább ez, mint egy rossz kimenetelű rangadó. Ó te jó ég, már én is ezen gondolkodom.

Belépett a vidámparkba...

Jane rákapcsolt, mert hallotta, hogy Ben éppen kinyitja a kaput. Nem járhatott messze, talán száz méterre, a nyikorgó hang azonban még hozzá is elért. Futott, mint az örült. Kicsivel gyorsabban, mint egy átlag ember.

Nos tehát, ha véletlenül lepuffantom Bent, akkor visszakapom?

- Igen...

Remek. Ha meghal, akkor is el tudom venni a lelkét? És utána visszkapom a testét?

- Igen...

Egyre jobb. De várjunk csak. Akkor én így mindenképpen nyerek, nem?

- Nem...

Értem. Tehát ha ő puffant le, akkor nekem végérvényesen befellegzett, ugye?

- Igen...

Nos akkor vigyáznom kell magamra, ami izgalmassá teszi a kis mókát, és nem is kell visszafognom magam. Óriási. De álljunk meg! Mi van akkor, ha megölöm, és ugyan visszkapom, a lelkét is elvehetem, de ő meg ekkor újult erővel harcol majd tovább?

- Nem...

Szuper. Még egy kérdés. Hányszor tudom megölni Bent? Csak egyszer?

- Igen...

Értem. Nos akkor, Ben édesem, készülj fel, mert jövök!

Jane berobogott a vidámparkba, és miután eltűnt a ködben, a kapu mögötte nyikorogva bezárult...

7. RÉSZ

„Át-érzés”

Megszólaltak a szirénák. Fültépően, idegesítően, fájdalmasan. Ben a fülére tapasztotta kezeit, térdre roskadt. Éppen egy fagylaltozó elhagyatott bódéja mellett állt, a vidámpark közepén.

A szirénák tomboló hangja már az agyáig hatolt, még a szemei is égni kezdtek, ki akartak buggyanni helyükről. Kínkeservesen nyitotta ki.

A környezete rohamos gyorsasággal rohadni kezdett, évtizedes enyészet perzselte végig a lába alatt a színesre festett betonlapokat, a fagylaltozó valamiféle rozsdás fémketrecé változott, benne szögesdróttal kifeszített tetemekkel. Bűzük elérte a férfi orrát, az öklenkezés újfent úrrá lett gyomrán. Dörgések, csattanások csapták meg fülét. Jöttek mindenhonnan, a talpa alól, fentről, messziről, közlelől. Besötétedett, ismét fél perc alatt. Megszűnt mindenféle fényforrás. De csak egy ideig...

A sötétben máris kereste zseblámpáját. Megtalálta, de mielőtt megnyomhatta volna a gombot rajta, kattanásokkal reflektorok keltek életre és arcába világítottak. Mintha éppen egy bokszmeccsen lenne, és ő áll a piros vagy kék sarokban. Mi több, megszólalt valami röhejes, mégis idegesítő hang valahonnan, mint valami játékvezető, vagy hangulatfelelős.

– És íme, megérkezett a kék sarokba Ben Crow! Köszöntsük őt!

A férfi tapsvihart remélt, de az elmaradt. Ugyan ki tudna itt ilyet tenni?

– Mondjon néhány szót magáról, Ben. Izgul a mai mérkőzés miatt?

Most mit tegyek? Válaszoljak?

– Igen, Ben, válaszoljon, mindenki kíváncsi, hogyan érez a nagy összecsapás előtt.

– Nos, köszönöm, jól érzem magam. – *Te jó isten, miket beszélek?!*

– Ésss, igeen, Ben remekül érzi magát!

Eközben a reflektorok fénye halványodott, a véres földön kék lámpák villantak egymás után, mutatva az utat.

A férfi elindult.

– Ben elindult a küzdőtér felé. Kérem szépen, hölgyeim és uraim, remélem megfelelően izgulnak, mi több meg is tették tétjeiket.

Ben tovább lépkedett. Az útszakasz végén újabb fényeket látott felvillanni és az eddigi bokszmeccs érzetét szétoszlatta, amint egy hatalmas labirintus felett gyúltak ki az erős lámpák. Egy katonai gyakorlótér jutott eszébe, ahol mindenféle autóröccsokkal, traktorgumikkal, kábeldobokkal, hordókkal építik ki a fedezékeket. Most azonban ezek helyett különféle bódék, mély gödrök, hidak, magas és alacsony falak terültek el a közel focipálya méretű területen. A kék folyosó a pálya egyik sarkához vezetett, de látta a másikon, hogy vörös fényekkel ugyanolyan út jelenik meg a sötétben.

– Máris láthatjuk a mai este másik sztárvendégét, a vörös sarokban feltűnő Jane Stakot. Nagy tapsot neki.

Nem érkezett ilyesmi. Azonban előtűnt a mai este házigazdája, Ben pedig nyomban ráfogta a fegyvert a szörnyűséges alakra.

A játékvezető öltönyt viselt, régimódi fazonban. Fején – mint régi udvari bolondok – csörgősipkát viselt, a piciny harangok csilingelni kezdtek a vártnál jóval nagyobb hangerő-

vel. A ruha és a sipka közt valamiféle fejszerű képződmény tekergett, ami először egy poplipot juttatott eszébe a férfinék, de mikor meglátta a csápok végén nyílni a befelé görbülő fogakat, ujja megtalálta a ravaszt a fegyveren. Kezei is tekerő nyúlványként fogtak körbe valamit, ami a hangos beszéd miatt talán mikrofon lehetett. Lábai helyén is tekergett kifelé valami, mintha ezeken araszolna, a levegőben, egy láthatatlan hídon, de aztán ennek is rájött a miértjére: a lényt egy hatalmas kampóra tűzték rá, ami olyan gyorsan mozgott ide-oda, hogy a teste himbálózott rajta, mint valami rongybaba.

A csápos fej ide-oda forgott, szemek nélkül nézelődött.

- A piros sarokban közeledik Jane. Kérem mondjon magáról valamit!

A nő a távolból válaszolt, bár a „hangszórókból” elemi erővel döngött hangja.

- A nevem Jane Stak és azért vagyok itt, hogy ellenfelemet legyőzzem és elvegyem tőle azt, ami a legfontosabb.

- Ésss, igeeen, Jane Stak nagyon vérszomjasnak néz ki. Azt hiszem, a mai mérkőzés felettébb izgalmassá lesz. És most lássuk a szabályokat.

Az alakot a kampó a játéktér fölé rántotta, kilengése olyan nagyra sikeredett, hogy rongybaba-lábai bele is akadtak a semmiből lógó horogba. Egy kis ideig vonaglott, hogy kiszabadítsa magát, majd saját magát ugratta a kampón. Persze a kegyetlen eszköz egyre mélyebben szántotta át mellkasát.

- Nos tehát, a szabályok egyszerűek. Aki először meghal, az veszít. Hehe. Ám a mai nap különleges versenyzői miatt nehezítést is alkalmazunk.

Nehezítés? Szédelt Ben. Miféle nehezítés? Hát nem elég nehéz az, hogy Janet kell agyonlőnöm? Na most mit érzek? Kedvesem, vagy ellenségem? Kedves ellenségem? Ellenséges kedvesem?

- Mivel résztvevőink mind érintettek benne, ezért bedobjuk a harcba azokat, akiket Jane elintézett. Ők mérgesek Janere, de valaki más meg mérges rájuk. Köszöntsük Greget, Kevint, Susant és Carolt. Hahhahaa.

Ben majdnem elájult, mikor látta, hogy barátai betipegnek, befolyanak és bemásznak a hatalmas küzdőtér négy magas állványzatára.

Susan - testében egy vastag fémkaróval, amit ágyékán beszúrtak és átnyomtak az egész testén, hogy előbukkanjon a száján - most ide-oda rángatózó karokkal, esetlen mozgással, égnek meredő, fájdalmas arccal állt meg. A saját lábain egyensúlyozott, a szájából előbukkanó vér már rászáradt arcára, zöld szemei még most is pislogtak, bár élettelenül. Fejét nem tudta mozgatni, a karó ebben megakadályozta, ám kezeivel félig vakon hadonászott.

Greg volt a következő. A magas oszlopok tetején lévő kilátóra mászott fel, a felfelé vezető rámpán. Szemei helyén véres üreg tátongott, láthatólag saját maga kaparta ki ezeket. Lábai fura szögben álltak, Ben arra tippelt, hogy minden csontja el lett törve. A férfi ugató hangokat adott ki magából és fejét hol Benre, hol Janere fordította.

A következő, lassan sétáló alak Kevin volt. Ahol egykor füle lehetett, ott most véres folt tanúskodott ezek szörnyű eltávolításáról. Ben nem tudta, hogy ő tette, vagy más, de Kevin ugyanolyan tudattalan zombiként sétált fel és bár látott, mégsem tűnt pislogása emberinek.

A legszörnyűbb látványt Carol nyújtotta. Péppé zúzott teste mint valami massa, szinte felfelé hömpölygött, és bár maradt némi emberi torzkép belőle, messze állt attól, hogy

így lehessen tekinteni rá. Összezúzott arca néha a sötét ég felé nézett, elfolyva, kiterülve. Ezt követően a massa maga alá fordította az arcot, majd fordult egyet és újra felfelé meredt. Elérte a neki kijelölt negyedik lapos kilátót.

Ben csak ekkor vette észre, hogy mind a négyüket egy közelében megjelent, furán lógó fényes téglalap felületén látta és az jutott eszébe, hogy ez olyan, mint egy igazi kivetítő. *Hát itt mindenre gondoltak?*

Jane szédelgett. *A jó életbe. Erről nem volt szó. Most ha ezek is nekem esnek, akkor nagy bajban lehetek. De hát végül is ezért nézett ki úgy a bábu a fegyverüzletben, nem? Most tényleg szükség lesz erre az arzenálra.*

Ben a szédelgés mellett émelygett is. *Te jó isten. Ezt mind Jane tette? Az én kedvesem?*

- Azt hiszem, mindenkit bemutatunk - folytatta a kampón vonagló alak. - Nincs más hátra, mint elindítani a visszaszámlálást. Kérem a versenyzőket, foglalják el helyüket. Ó, majd elfelejtettem. A szabályok. Lássuk csak. Hm. - A csápos fej össze-vissza vonaglott. - Tehát aki először padlóra kerül, az veszít. Nem bonyolult. A további négy résztvevő elsődleges feladata Jane likvidálása. Bené pedig Jane és a barátainak likvidálása. Janeé pedig Ben likvidálása. Ha lehet így mondani, öten vannak egy ellen, de mivel Ben meg négyük ellen van, érdekes fordulatokat fog eredményezni a harc közben. Azt hiszem, akkor ideje kezdeni a visszaszámlálást. Legyen mondjuk, hm, öt perc. Ütöm az órát. Öt perc és kezdődik a harc. Maradjanak velünk!

A férfi követte a kék fényeket. Jól ki tudta venni a vágóhíd-szerű küzdőtér közel eső elemeit, és a négy groteszk „kiképzőtisztet”.

A sarokba vezető út lejtenei kezdett. Már nagyon közel járt. Jane arcát nem tudta kivenni innen, de azt biztosra vette, hogy vérszomjas mosoly terül szét arcán.

A „világok omlottak össze benne” kifejezést valahogy kevésnek érezte jelenlegi lelkiállapotának leírására. Itt nem világok, hanem galaxisok váltak szupernóvává. Az állapot, mikor sok-sok milliárd tonnányi anyag összesűrűsödik egy pontban, a fekete lyukban, és felrobban. Színes, csodaszép, fényéves átmérőjű felhőket hagyva maga után. Ben lelkében ugyanez történt. Minden vágy, szeretet, odaadás, kedvesség összegyűlt a szívében és a Janeről szóló igazság berobbantotta ezt az összesűrűsödött pontot. Most pedig - mint csillagködök - érzelemfoszlányok szóródtak szét lelkében, melyeknek vagy évmilliárdok, vagy örökkévalóság kell, míg újra összeállnak. A következő robbanáshoz...

Nem tudta, hogy az összecsapásból el lehet-e menekülni, de az intés szerint - ami arról szólt, hogy először szembe kell néznie kedvesével - nem. De akkor inkább húzza meg ő a ravaszt, vagy terítse le Jane őt. Itt és most véget kell vetni ennek. Igen, nincs más megoldás erre a meglehetősen katasztrofális helyzetre.

- Már csak három perc és kezdődik a harc. A nézősereg izgatott... lenne, ha lenne. Ám Jane és Ben már biztosan nagyon ideges. Az összecsapás előtti utolsó percekben gyors kérdést intézek hozzájuk. Hölgyeké az elsőbbség, így kezdem Janenel.

A torz alak a nőhöz repült, aki már bemelegítő gyakorlatokat tett a piros sarokban.

- Jane, hogyan érez most? Kérem mondjon néhány szót.

- Remekül.

- Győzni akar?

- Hogyne.

- És nem zavarja, hogy valójában maga az oka mindennek?

Jane nem válaszolt, megállt a bemelegítésben. A választ értette, de nem érezte azt a valamit, amit úgy hívnak lelkiismeret furdalás. Helyette hűvös logika maradt meg és halvány élvezeti faktor, ami szintén csak a töredéke lehetett annak, amit lélekkel érezhetne.

A kampón lógó alak most Benhez szállt.

- Ben, már csak két perc a mérkőzés kezdetéig. Izgul? Hih.

- Az nem kifejezés.

- Kiváló. Érez valamit? Dühöt, sajnálatot, megbánást?

Ben behunyta a szemét. - Igen, érzek. Csalódást Jane felé - kezdte tolmácsolni üzenetét kedvesének. - Valamint sajnálom magamat, hogy nem tudtam erről az egészeztől, dühös vagyok barátaimra, akik megölték igazi kedvesemet.

- Óóó, nagyon jó, Ben gazdagabb érzelmekkel kezdi meg a mérkőzést. Mit gondolsz, Ben, győzni fog?

- Nem tudom.

- Nos igen, Jane nagyon veszélyes ám. Erős, jól képzett. Összelopott magának sok mindent.

- Ezt viszont tudom.

- Kiváló. Na, már csak egyetlen perc van hátra. Azt hiszem ideje elindítani a végső visszaszámlálást.

Az alak a játéktér fölé lebegett és mintha éppen rájönne, hogy halottnak kéne lennie a mellkasát átszűrő horog miatt, minden tagja elernyedett és élettelenül lógott.

Ben lelkében, szívében megint kezdett gyűlni minden érzélem, ami egy idő után magától felrobban.

Jane ez előbbi észhez térítés miatt egy kissé feszengett. *Drága szerelmem, én is sajnálom, hogy így és idáig jutottunk. Illetve, sajnálnám, ha átérezném. Na de most koncentráljunk. Először el kell intéznem a többieket.*

- Már csak harminc másodperc maradt. Kérem a versenyzőket, hogy lépjenek a piros és kék sarokba a kapukhoz, ami ha megnyílik, be lehet jutni a labirintusba.

Labirintus... Ben csak most látta, a kék sarok kissé magasabban helyezkedett el. Azt is ki tudta venni, hogy ez a hely már előzőleg is otthont adhatott valamiféle leszámolásnak. A fémlemezeken lövésnyomok, vérfoltok, a padlón kivert, megszáradt fehér fogak, leszakított ujj, elrohadván, mellette teljes alkar, láthatólag éles fegyverrel eltávolítva. Ruhafoszlányok, véres cafatokban, egy fél pulóver, leszakadhatott egykor a viselőjéről. Lőszerhüvelyek, patronok, egy árva kés két lemez közé ékelődve, vértől mocskos drótkötélmaradványok. Kik hullatták vérüket itt? Talán szerelmesek, mint most? Vagy barátok? Talán ellenségek? És végül is, mi ez az egész küzdőtér? Mintha kimondottan erre lenne készítve, hogy a legfájdalmasabb harcokat vívják meg a küzdő felek nemcsak fizikailag, de érzelmiileg is. Mert Ben számára ez jelentette a legfájdalmasabb küzdelmet. Mindketten nem járhatnak jól, ezért egyikük ráfarag, vagy talán mindketten.

- Tíz másodperc! Kilenc... - harsogta hirtelen a játékvezető, izegni-mozogni kezdett a kampón.

Jane behunyta a szemét, gondolatban üzent: *Ben, nem az én hibám, hogy meghaltam. Kérlek azért segíts a harcokban, mert én most öt ellenfél ellen küzdök. Találkozunk odabent.*

Ben is csukott szemmel gyűjtött lelki erőt: *Jane... Miért nem mondtad el, mit tettél?*

Könnyebb lett volna. Most meg egymást ölhetjük. A barátaim pedig meg fogják érdemelni azt, amit tőlem kapnak. Igen, nekik is hagyok löszert, nem csak neked. Találkozunk odabent.

– Kettő... Egy! Indul a játék! Hahhaaa!

A kék és piros sarokban a padlóba húzódott a lezáró kapu és mindkettejük előtt megnyílt az út a labirintusba.

Mind Ben, mind Jane berobogtak, hogy szembenézzenek egymással. És barátaikkal...

Jane sebesen lebukott, éppen időben, Ben pedig meghúzta a ravaszt. A sörétfelhő szikrázva és dörögve hagyta el a csövet, elszállt a nő feje felett, és fejnyi lyukat ütött a fémlemezben.

A nő átmenetileg megsüketült, de azt tudta, hogy Ben újra felhúzza a puskát. Azt is tudta, hogy ezen töredékmásodperc alatt az irányzék elmozdul, így gyorsan felállt, hogy megeressen egy lövést, mielőtt a puska újra eldörren.

Felegyenesedett, kedvesének dühödött arcába mosolygott és meghúzta a ravaszt. Mellé. Ben is elsütötte a légvédelmi ágyút. Ő is mellélőtt. Ám Jane még egyszer meghúzta a ravaszt, majd a másik pisztolyt is célra emelte és azzal is pufogatni kezdett.

Bennek nem maradt más választása: míg újra felhúzza a fegyvert és lő harmadszorra, addig meghal, ezért inkább oldalra vetődött és ez mentette meg az életét. Felette a pisztolylövedékek kilyuggatták a lemezeket, egy dróton lógó csontdarabot – lábat? – találtak el, ami ide-oda lengett.

Ben lehajolva mozogni kezdett. A jelenleg kettejüket elválasztó, mellmagasságig érő fedezékek között éles karók álltak, finoman tudtára adva a versenyzőknek, hogy csak szépen maradjanak a kijelölt pályán. Tudta, hogy nem messze van egy forduló és ha Jane most lefutja a távot, akkor a hátába kerül. Lehajolva gyorsított tempóján.

Jane abbahagyta a tüzelést és kifutott oldalra, hogy hátba kapja Bent. Rohant, de nem kellett sokat megtennie. Ám hirtelen egy felcsapódó lemez mögül Kevin ugrott rá. A zombiként viselkedő, valójában már halott férfi irtózatossággal rontott neki és testsúlyával nekilökte a rozsdás falnak.

Jane elhajolt, mert Kevin majdnem betörte az arcát egy jobb egyenessel. Még a kazánlemez is behajlott a feje mögött. Jane vállal meglökte zombiszerű, egykori barátját és a hasára emelte a fegyvert. Meghúzta a ravaszt, kétszer, majd mikor Kevin hátratántorodott egy lépést, rá tudta emelni a másik pisztolyt is. Egyre csak húzta a ravaszt, Kevin teste csak lyukadt, lépkedett hátra.

Jane pedig hirtelen a földre ejtette mindkét pisztolyt, a hátához kapott, kirántotta a szamurájkardot és egy félelmetesen gyors vágással rézsútosan levágta Kevin arcát.

A fejének felső része lecsúszott a földre, vele együtt egyik szeme, ami még a földön is pislogott a nőre. Jane azonban újabb suhintást hajtott végre és felnyitotta Kevin mellkasát. Szétnyílt a szegycsont, bordák, kilöködött a szív, a tüdő egy része. Kevin arcának megmaradt részére nem ült ki fájdalom, csak lemerevedett és szép lassan orra dőlt.

Jane fújtatott. A kardról lesuhintotta a vért, a tokba helyezte, majd lehajolt a leejtett pisztolyokért. *Oké, eggyel kevesebb. Ég veled Kevin.*

Ben hallotta a kard suhogását. Kedvese valahol itt van a közelben. Sejtette, hogy hol kéne befordulnia és máris célra emelheti a puskát, de fal állta útját. *Hát persze, ez egy labi-*

rintus. Na, most merre? Balra? Jobbra?

Balra indult. Futott. A labirintus vérmocskos falai csatározások nyomait viselve határolták az utakat és vezették a nagy területen egy ismeretlen irányba. A nyitott tetejű útszakasz megint elfordult, de nem abba az irányba, amerre sejtette, hogy közel juthat Janehez. Így hát az újabb konfrontáció várat magára. Tempóján lassított, hogy léptei ne döngjenek, és így haladt tovább.

Jane – az eddigiekkel ellentétben – most nem érezte Ben hollétét. Csak az érzékszervei után tudott menni, látása, hallása segítette nagy részben tájékozódását. A szaglással mindössze az állott, kevésbé bűzös levegőt érzekelte, tapintásával pedig a pisztoly sikamlós markolatát, saját, izzadtságban fürdő testét és a rátapadt ruházatot, valamint a hátát verdeső kardot.

A nő cikázott a folyosókon, régi harcokra emlékeztető nyomok – behorpadt, kilyuggatott lemezek, vérfoltok, ruhafoszlányok, emberi testmaradványok – mellett rohant el. Majd rögtön rájött, hogy milyen óvatlanul futkározott: egy fordulóban Susannal találkozott. A tipegő, szerencsétlenül járt nő a szájából kiálló karóval – mint bika a torreadornak – nekirotonzott. Nagyon gyorsan mozgott, még szaporán pislogott is mellé, nyöszörgött, de értelmes szavakat nem tudott formálni.

Jane félreugrott, Susan pedig a falnak rohant, a fémkaró átszúrta a vastag lemezt és csikorogva sülyedt bele. A szőke hajú nő pedig gyorsan mozdult hátra, és amint a karó vége kiszabadult, egész testét megpörgette, ezáltal a hegy Jane arca felé suhant.

Nem maradt más választása, hanyatt vágódott. A karó az arca előtt suhant el mindössze centiméterekre. Fenekén landolt, majd fekvő helyzetből lőtt. Mindkét lövedék behatolt Susan hasán és a fémkaróba csapódott. A lövések ártalmatlannak tűntek.

Susan most előrehajolt, ezáltal a karó fentről zúdult Jane felé. Ha eléri, egész biztosan beroppantja mellkasát, vagy fejét. Jane oldalra gördült, a karó hegye csikorogva fordult le a véres padlóról.

Susan kettőt hátralépett, hogy újabb rohamra induljon, Jane pedig megint lőtt. A lábra célzott. A lövedékek nagy robaj kíséretében csapódtak be a felduzzadt lábszárba és combba, de szinte semmiféle hatást nem értek el. *A kardra lesz szükségem, de nem tudom kihúzni.*

Susan rohamát megakasztotta egy hatalmas dörrenés. Ben állt mögötte és beelőtt a lábába. A pisztolylövedékek eddig hatástalannak bizonyultak, de a sörétek már nem. Susan lábszára leszakadt, elrepült Jane arca mellett, majd a súlyos fémkarót tartó törekeny női test eldőlt. Ben újra felhúzta a sörétes puskát, majd letépte Susan másik lábát is. Majd a karokat. És két újabb lövéssel lefejtette a fejét a fémrúdról.

Susan még kapálózott, vergődött, de pár másodpercen belül teljesen kimúlt.

Eközben Jane talpra állt, lihegett, a kerítésnek támaszkodott. Fegyverei a föld felé lógtak, ezért a helyzeti előny a férfi oldalán volt, aki vele szemben állt, ráfogta a sörétes puskát, de nem lőtt. Lihegett, arcát eltorzította a fáradtság, düh, sírás-kényszer. Jane ábrázatán csak az elszántság és kimerültség látszódott, a könnyek kicsordulásának legkisebb jele is hiányzott.

Ben lihegve járatta agyát azon, mit kellene tennie: *Most meghúzhatnám a ravaszt és kiolccsanthatnám az agyát. De... de...*

Mielőtt agyában megfogalmazódott volna a „nem tudom megtenni” mondat, Jane go-

nosz vigyorra húzta a száját, célra kapta a pisztolyt és lőtt.

Ben időben ugrott el és még mielőtt ellökte magát, ő is meghúzta a ravaszt.

Mindkét lövés célt tévesztett. Ben az oldalára érkezett és máris menekülőre kellett fognia, mert a fedezék felé közeledett rohanva kedvese, célra tartott fegyverekkel és nem tűnt kíméletesnek.

Ben eliszkolt, futtában még hátrafordította a puska csövét és vaktában lőtt egyet, de persze nem talált.

Futott tovább, mögötte a léptek elhalkultak. Lehagyta szerelmét. *A jó életbe, nem tudom megtenni. Tiszta célpont volt, simán agyon lőhettem volna, de nem ment. Mi van velem?*

Jane pedig követte, de elvesztette a nyomát. *Gyere drágám, itt van kicsi-Jane ölelő karja, meleg teste. Nem akarsz megölelni? Hol vagy? Gyere, gyere Jane-hez!*

A további futkározást megtörte a játékvezető hangja.

- Ésss, igeeen, véget ért az első menet. Ben és Jane még mindketten életben vannak, de Susan és Kevin eltávozott. Most húsz perc pihenő következik, addig maradjanak velünk.

Ben lekullogott a játéktér alatt húzódó, hosszúkás váróterembe, ami pontosan úgy volt berendezve, mintha csak egy igazi sportoló át tudna öltözni és megtörölközni, bár a vértől mocskos öltözőszekrények tartalmára nem volt kíváncsi.

Ben leroskadt a hosszú padok egyikére. Tudta, hogy a másik oldalon Jane is lepihenhet egy kicsit. Sőt mi több, a két helyet mindössze egy drótháló választotta el egymástól. Míg Ben újratárazta a fegyvert remegő kézzel, addig észrevette, hogy kedvese a másik oldalon ugyanígy tesz, de közben mereven nézi őt. A nő a pisztolyokat a tartóba tette, a hóna alá, majd a drótkerítéshez sétált és katonás tartásban kezét háta mögé rejtette, nagy terpeszlást vett fel és fejét felszegve nézte Bent.

A férfi kissé félve pillantott fel a padon ülve. Itt akár rá is lőhetek volna egymásra, de a tébolyult szabályokat még Jane sem merete megszegni. Hisz ez a küzdelem az ára annak, hogy kijussanak innen. Így, vagy úgy. Egy, vagy több darabban.

- Miért nem húztad meg a ravaszt mikor tudtad? - Jane gyanakodva sandított rá a kerítésen át.

- Nem tudom - rázta a fejét a férfi, de nem nézett a nő szemébe. - Nem... nem tudtam megtenni.

- Még szeretsz? - húzta össze szemeit a nő.

- Azt hiszem... azt hiszem igen - bólogatott bizonytalanul.

Jane felkacagott. Gonoszul, cinikusan. - Azt hittem, utálsz. Hogy hazudtam neked.

- Hát, nem felejttem el egykönnyen, de emiatt nem pumpálom tele a fejedet söréttel.

- Pedig valamelyikünknek meg kell tenni - Jane elhúzta a száját. *Miért szeret ez még mindig engem? Na mindegy, akkor is meg kell halnia egyikünknek.*

- Nem muszáj megtennünk - Ben letámasztotta a puskát a fal tövébe és a nő szemébe nézve a kerítéshez sétált. Belemarkolt és ujjait finoman a nő felé nyújtotta.

- Mit akarsz? - vont fel egyik szemöldökét Jane.

- Megérinteni.

- Majd adhatsz egy pofont odafent.

- Finoman akarom.

- Bocs, de én nem érzek késztetést ilyesmire. Nem érzek semmit irántad. Tudom, mit

kéne éreznem, de lélek nélkül nem megy. Add nekem a tied. És akkor szeretni foglak. De addig nem, sajnálom.

- De akkor én meg lélektelen báb leszek, nem?!

- De bizony - Jane veszedelmesen mosolygott, miközben bólogatott. - Amúgy már most is az vagy. Valódi énem halálának híre összetört benned mindent.

- Még nem teljesen - pillantott fel Ben és mélyen a nő kék szemébe nézett, de semmiféle érzelmet nem látott bennük. *Érzelemmentes báb, ez lett a szerelmem. Mintha szakított volna velem, kitépi a szívem és szó nélkül magamra hagy. De ez sokkal rosszabb, mert itt áll előttem. Ha odaadom a lelkem ennek a kópiának, halott leszek, élőhalott, ő meg újra gyilkos. Mit tegyek? Mit kéne tennem?*

- Egészen biztos, hogy még érzel valamit irántam? - vonta fel kételkedően szemöldökét a nő.

- Igen... azt hiszem igen.

- Csak meg vagy zavarodva és a trauma miatt megpróbálsz kapaszkodni az egyetlen elérhető dologba, belém, de csak azért, mert épp nem tartok rád fegyvert.

- Ez így van. De gyere közel kérlek, hadd érintselek meg. Utoljára...

Jane gyanakodva nézegette, fejét kicsit félredöntötte, de a katonás tartáson nem változtatott. *Mit akar a drágám? Mire megy ki nála a játék?*

- Nem megyek közel. Ha meg akarsz érinteni, akkor majd üss meg. Odafent.

- Ne butáskodj! Gyere, bébi, kérlek. Utoljára hadd érintselek meg.

Jane némán rázta a fejét, megtartotta merev tartását. Ben pedig remegve sóhajtott és egyre csak nyúlt feléje a drótkerítés résein át. Mindhiába.

- Amúgy - kezdte Jane egy sóhaj után és szúrósan nézett Ben szemébe - emlékszem mindenre.

- Igen? Hogyan? - nyelt egyet félve Ben. Úgy érezte, hogy ezt most lehet nem kéne meghallgatnia mert még nehezebben fogja meghúzni a ravaszt. Sőt, már egyáltalán nem lesz képes rá.

- Ahogy már tudod, az igazi kedvesed pontos mása vagyok, egy apró különbséggel: a lélekkel. De az emlékek valóságok. Minden. Emlékszem, hogyan jöttünk össze. Arra a hosszú sorra a bankban és arra az idiótára, aki feltartotta az egész tömeget. Aztán az első randinkra. Meg arra, hogy mennyire azt hitted, hogy bezárkóztam és milyen kellemes csalódást okoztam.

- Nem kifejezés - Ben fájdalmasan elmosolyodott, de a nő mint egy robot, csak folytatta, az érzelem legkisebb jele nélkül.

- Minden rendben ment, szép kapcsolatunk volt. Az emlékek legalábbis ezt mondják, de át nem tudom érezni. Na mindegy - vonta meg a vállát. - Kíváncsi vagy, hogyan lettem körözött személy?

- Nem is tudom - vett egy nagy levegőt remegve. - Hát jó, mond el. Bár én még azt se tudom felfogni rendesen, hogy gyilkos vagy és még majd azt is fel kéne fognom, hogy valójában meghaltál. Nem lesz könnyű. De te persze csak mond el, hogyan torzultál el - mondta cinikusan.

Jane felkacagott. Tudta, hogy a férfi bűnbánatot akar ébreszteni benne, ha lenne lelke, be is jött volna, de így mindhiába. Belekezdett a történetbe.

- Hát jól van, Ben - felsóhajtott. - Egy véletlenül kezdődött. Könyveltem. Sok cégnek.

Ezt tudod. Az egyiknél beleszaladtam valami furcsaságba. Felhívtam valakit, hogy megerősítsem feltevésemet, de az a személy is benne volt az ügyben. Hamarosan rám törték az ajtót és kényszerítettek, hogy tegyek valamit, amivel magam is börtönbe kerülhetek. Még pisztolyt is nyomtak a fejemhez. Ezért végül megtettem. Máskülönben meghalok. Nagyon féltem. Ekkor szakadt meg kis időre a mi kapcsolatunk. Két hét múlva elköltöztem, onnan hívtalak. Találkoztunk. Két napra rá azonban letartóztattak, éppen amiatt, amire kényszerítettek. Ám az a cég, akinek dolgoztam, úgy döntött, hogy még szükségük van a segítségemre. Megtámadták a rabszállító autót és kiszabadítottak, de megöltek öt rendőrt. Tehát nem én öltem meg őket. Rám kenték. Ártatlan vagyok. Eddig érted?

Ben nem válaszolt.

Jane folytatta: – Ezután csak bujkálni tudtam, ezért találkoztunk titokban. Te semmit nem sejtettél. Mikor igazi énem megtudta, hogy barátaid fejtűdászok, igyekezett összeugrasztani mindenkit, de nem sikerült. A rendőrség akkor még nem talált meg engem és még nem adták ki az országos körözést. Majd egy napon elkezdtek leosztani a melót fejtűdászoknak. A barátaid, barátaink pedig máris lecsaptak rám, de tudták, hogy te össze fogsz omlani. Engem betettek megkötözve, elkábítva a csomagtartóba, téged elhívtak, hogy meglepetés látogatás lesz, de mindössze csak azt akarták, hogy finoman adják tudtadra az igazságot velem kapcsolatban. Ha más úton haladnak, akkor már tudnál mindent és én már börtönben lennék, várva az ítéletemre.

Ben ujjai lecsúsztak a drótkerítésről és összeesett. Nehezen vette a levegőt. Szinte kapkodta.

– Sajnálom, Ben. A TV azt mondta, gyilkos vagyok. Emlékszel, ott, a kirakatban. De valójában nem vagyok. Rám kenték az egészset. Egy balek voltam, semmi más.

Ben mellkasába szűrő fájdalom hasított. Megijedt: szívinfarktus első tünete. *Ne! Még csak az hiányzik, hogy így haljak meg.*

Jane is látta, hogy baj van. Ő is megijedt, hiszen akkor odatesz minden. – Ben. Jól vagy?

– Igen, csak, huhh, nagyon rosszul érzem magam.

– Lélegezz mélyeket! – a katonás tartásból persze nem mozdult ki.

Ben engedelmeskedett, hogy szűrő mellkasából kimenjen a fájdalom. Eltartott pár percig, majd rendbe jött.

Jane összeszűkül szemekkel nézte kedvesét. *Jól van, nem fog meghalni itt nekem. De most hogyan tovább? Nem tudja meghúzni a ravaszt. Vagy csak nem akarja? Akkor így nekem egyértelmű a győzelmem. De ez így nem jó. Én harcolni akarok vele. Persze tudom, ha lesz lelkem, akkor majd szeretni akarok, de most inkább harcolni. Érdekes lesz ez a második menet.*

Ben felhúzta magát és továbbra is a drótkerítésen lógva nyújtogatta ujjait, de kedvese nem mozdult előre egy tapodtat sem.

Szemezték. Ben szemei könnybe lábadtak, nem tudta, hogy most mit érezzen. *Most akkor kedvesem tényleg ártatlan? Vagy a film, a kirakatban mondta el az igazságot? Mi az igazság?*

Jane hidegen nézte a férfit, ami érzelem mutatkozott rajta, az mindössze a gonosz mosoly volt, ami időnként szétterült arcán, de már egyre kevesebbszer. *Érzem kéne már végre. De féltő, hogy olyan kínok fognak rám szabadulni, amiket nehéz lesz lekezelnem. Sírn fogok. Igen, sírni.*

Mielőtt folytathatták volna a következő témával, felharsant a játékvezető hangja:

– A küzdelem a második menethez érkezett, kérem a résztvevőket, hogy fájóan a sarokba! Hehe.

Felnéztek a plafonra. A hang a felső szintekről érkezett. Majd egymásra pillantottak.

– Mennünk kell – mondta rezzenéstelen arccal Jane.

– Tudom – bólogatott Ben.

Ben felemelte puskáját, majd a nőre nézett, aki a másik oldalon felsétált a felszínre, de szeme sarkából kedvesét figyelte. Szigorúan, érzelemmentesen és életveszélyesen. Nem lesz kíméletes.

Ben nyelt egy nagyot, letuszkolta a gombócot a torkán. Szíve megint verni kezdett, egy pillanatra visszatért a mellkasát szorító érzés, de szerencsére gyorsan elillant.

A férfi fellépdelt a lépcsőkön. Követte a keskeny, felfelé vezető járatot. Már szinte nem is érdekelte az emberi testekből épített, elrohadt dekoráció, aminek szerencsére már nem volt semmiféle szaga. Mintha be lennének balzsamozva, vagy valami hasonló anyaggal bevonva, ami meggátolja a testet a további rothadástól. Az eredmény pedig egy évtizedekig felhasználható díszítőelem.

Ben felért a felső szintre, a csatatérre, és elindult a drótkerítés között, hogy a kék sarokba érjen.

– Óóó, hát versenyzőink kedve egy kicsit lelohadt, ahogy látom. Na de sebaj, a második menetben megint mindent bele kell adniuk.

Jane és Ben elérték a piros és kék sarkot.

– Kezdem a visszaszámlálást. Egy perc van hátra. Hehehehe.

Ben remegve sóhajtott egyet. Felhúzta a fegyvert. *Nem tudom megtenni. Meg kell tennem, de nem tudom. Más megoldást kell találnom. De mit? Hm. Várjunk csak... Hm, az jó lesz... Ó, szegény Jane. Azt hiszem, itt az ideje aktiválni a Végső megoldást. Igen, ebben a menetben aktiválok. Vagy a következőben. Meglátjuk. De azt hiszem, az lesz a Végső megoldás. Más nincs.*

Jane gonosz mosollyal arcán várta, hogy lehúzódjon előtte a kapu. *Ben, drágám, nagyon jó volt ez a beszélgetés veled. Régen ejtettünk meg ilyet. És most add a lelkecskéd. Lelőlek, és elveszem. Ó igen. Gyere Jane-hez!*

– Tíz... Kilenc... – kiáltozta a játékvezető.

Mindketten izgultak.

Vajon mi lesz?

– Kettő... Egy! Indul a második menet! Hahhahaa!

A sarkokat lezáró vaslap a padlóba húzódtott és mindketten meglódultak befelé, hogy minél kedvezőbb helyet keressenek maguknak a harchoz. A nyirkos, hűvös levegő, a sötét, a bűz próbára tette érzekeiket, különösen Ben-ét. Jane is már percről percre jobban szenvedett, hisz rohamosan vált emberré.

Ben egy gödörben bújt el. Fülelt. Hallotta Jane lépteit, elég messziről érkeztek. *Most mintha egy rámpán lépkedne. Igen, most egy lépcsőn. Most pedig azon a folyosón, ahol elmozdulnak a fémlapok.*

Jane lassan sétált. Fülelt, de semmi. *Tehát elbújtál, édesem. Sebaj, mert megtalállak. Leugrott a hídról, ahol éppen állt, és abban a pillanatban elkapta valami a lábát: Greg.*

A véres szemüregű férfi csak kúszni tudott, lábai természetellenes szögben álltak, úgy,

ahogy Jane nemrég összetörte a vascsővel. A szörnyű férfi megrántotta a nő lábait, nagy erővel: Jane meglepett arccal elvágódott. Ha ez még nem lett volna elég, meghallotta feje irányából az összezúzott testű Carol közeledését. Folyt. Egyre közelebb.

Jane hátrahúzta egyik lábát és pofán rúgta Greg-et. Méghozzá olyan erővel, hogy egy nagy reccsenéssel eltört a férfi nyaka. Jane felpattant, kirántotta a tartóból mindkét pisztolyát és két golyót eresztett a férfi elnyúlt fejébe. Meghalt.

Megfordult és utána pedig kellően meglepődött: Carol az összezúzott testével mint valami massa, képes volt még a falra is felfolyni, sőt, különféle alakot váltani. Az arca mindig máshonnan bukkant elő.

Egy közeli fémlapra felfolyva valami úton módon „megkapaszkodott” annak tetejében, kilendítette lábát és arcon rúgta Jane-t. A nő nem bírta kivédeni a gyors mozdulatot. A „lábfejben” összesűrűsödtek a csontszilánkok és szinte betörték az orrát. Elvágódott, majd a massa elfordult, és fentről ráugrott.

Jane-nek sikerült időben elgördülni és Carol döngve érkezett a padlóra. Majd újra alakot váltott és támadott. Valahonnan a hátából nőtt ki szempillantásnyi gyorsasággal egy nyúlvány szerűség.

Jane hátraszökellt és pisztolyaival belelőtt. De hatástalannak bizonyult. Megint meghúzta a fegyver ravaszát. Semmi. Carol pedig átfordult, cuppanva tapadt a padlóra, majd újabb „kart” lökött ki és mellbe vágta a nőt.

Jane levegője beszorult és újra elvágódott. A reflektorok fényét hirtelen eltakarta a massa, majd az arcába fröccsent egy nagy adag a testéből, mellette hatalmas robaj hallatszott, ahogy Ben talált rájuk és belelőtt.

Carol hátrarepült egy jó métert. Majd az oldalfalra tapadt, átfordult rajta, miközben Ben újra tüzelt. A hullámzó test újra hátralökődött, majd eközben Jane is felpattant és kardját hatékonyabbnak tartva rohamra indult. Vágott, kaszabolt. Igyekezett kis darabokat levágni a testből, hogy Carol „elfogyjon”. Ben is előhúzta bozótvágó kését és nekiesett. Ketten, vállvetve szabdalták fel Carol, egykori barátjuk összezúzott testét.

Lihegtek, miközben Carol testének cseppjei lefolytak a lemezek közti hézagon és a mélybe hullottak.

Egymásra néztek, még mindig kapkodták a levegőt.

Jane hirtelen támadott. Ben az utolsó pillanatban kapta fel a bozótvágó pengét, hogy kivédje a szamurájkard támadását, de az ősi fegyver könnyedén kettécsapta. Ben hátraugrott, közben puskájáért nyúlt a hátára, Jane pedig rohamozott.

Fej felé csapott, de Ben lehajolt. A puskát nem sikerült célra emelnie, de a végét jobban meg tudta lendíteni. Teljes erőből csapta arcon kedvesét, aki döngve csapódott a falnak és egy pillanatra azt sem tudta, hol van.

Ben hátraugrott, majd felemelte a csövet és lihegve közölte: – Ne mozdulj!

Jane feltette kezeit, benne a karddal. – Nem mozdulok – mondta pimaszul.

Ben kezében remegni kezdett a puska. – Dobd el a kardot!

Jane eldobta. – És most? Mit teszel? Lelősz?

– Nem. – Ben közelebb lépett. A fegyver a vállához szorítva készen állt arra, hogy kiköpje a halálos sörétfelhőt.

– Akkor? Nem tudsz lelőni. Én most akár elő is kaphatnám a pisztolyaimat.

– De nem fogod megtenni. – Ben nyelt egyet és még közelebb lépett.

Jane az alkalmat leste. *Egy gyors mozdulat és kiütöm a kezéből a fegyvert, de ha nem sikerül, ijedtében meghúzhatja a ravaszt és akkor nekem végem. Nem. Várok. Igen, várom kell.*

Ben még közelebb lépett. A fegyver csöve már szinte a nő arcánál füstölgött. Jane érezte a forró fémet, ahogy nemrég nagy sebességű sörétfelhő hagyta el. A puskapor szag becsusszant orrán.

Végül pedig, míg Jane a lehetőséget leste arra, hogy lecsapja vagy kikapja a fegyvert Ben kezéből, a férfi megtette azt, amire végképp nem számított...

Leeresztette a fegyvert, majd gyorsan előrelépett, a meglepett nő derekát átkarolta, és szemét behunyva...

Megcsókolta...

A világ változni kezdett körülöttük. A játékvezető még bekonferált valamit, hogy a meccs döntetlennel zárult, majd elhalt a hangja. Már nem látták, hogy a körülöttük lévő környezet eltűnik. Minden visszarendeződik, és megkezdődik a vidámpark újjáépítése. A játéktér eltűnt, helyette a labirintusjáték helyszíne jelent meg, egyszerű műanyagfalakkal körbeépítve. Kivilágosodott. Fél perc alatt. Pernye szállt mindenfelé. Hűvös, nyirkos levegő ölelte körbe mindkettejüket.

Ám itt nem állt meg az átváltozás. Valójában átkerültek máshova. A szabadtéri ködöt felváltották a falak, valami épületbe kerültek. Fehérre mázolt felületükből érződött az elhagyatottság, a magány, a titkok.

Bár ebből egyikük sem látott semmit, csak érezték, hallották a környezet átváltozását. Majd azt is, hogy a szabadban dühöngő, szinte élő köd sem zúg most körülöttük. A helyváltoztatásnak vége lett, már nem alakult át újra minden.

Jane nem érezte a férfi csókjának ízét, hiszen még nem rendelkezett ezzel, de szemeit behunyta és megadta magát a hatásának. *Ó igen, Ben, köszönöm, hogy átadod lelked. Ó igen. Boldogok leszünk, ígérem. Mindent megadok neked, hogy még így is élvezhesd együttlétünket.*

Ben érezte a nő csókjának ízét. Mintha valami édes gyümölcsöt evett volna előtte. Eldobta a fegyvert, ami döngve hullott a padlóra és mivel érezte, hogy kedvese nem ellenkezik, hiszen ezzel a mozdulattal gyakorlatilag megnyerte a küzdelmet és Ben megadta magát, feláldozta lelkét neki, kezeivel tapogatni kezdte arcát, a finom bőrt, a kecses vonásokat. Beletúrt a copfba kötött hajba, majd kezei előrecsúsztak a nyakára. Erotikus érzések szaladtak át rajta, szíve pedig majd meghasadt. Sírni kezdett, szinte zokogott, ahogy falta a nő száját, az édes ízt, életének értelmét. Tudta, ezek az utolsó érzései. Nem lesznek többet.

Jane eleinte a testi élvezeteknek adta meg magát, hihetetlen módon felizgult, már tudta, hogy mit kellene tenniük elsőként. *Ó igen, Ben. Mindjárt megejtjük, újra. Istenem, de jó lesz.* Az érzések beáramlottak testébe. Elkezdődött a lélek átvétele: az emlékek, egykori érzések most mind testet öltöttek benne. Már mindennek értelme lett fejében, az eddigi emlékképek hirtelen beszélni kezdtek és telítődni érzéssel. Agyán gyorsított felvételként suhant át minden, az együtt töltött idők, a vacsorák, kirándulások, kalandok, együttlétek, életre keltek a hangok, illatok. A barátok emléke is megszólalt, mind a négyüket érezte, személyiségüket, humorukat, bájaikat, mindenüket. Majd azt is, hogy mennyire menekült előlük. A bujkálás szörnyű emlékei is bevésődtek, életre keltek, a rezzenés minden kopo-

gásra az ajtón, a megcsörrent telefonok, az ablak előtt elsétáló alakok. Majd megint a kellemes emlékek folytatták az ébredést. A piknikek, az együtt töltött napok, közös tervek a jövőre, közös munka, lakásfelújítás, bulik, szeretkezés és határtalan szerelem.

Jane sírni kezdett, ahogy lelke egy perc alatt kialakult és felnőtté vált, és szinte felrobant a beléje áradó intenzív impulzustól. Az érzelmi lángok körbenyaldosták, felmelegítették mindenét belül. Kellemes bizsergés áradt szét egész testében, majd rázkódott. Tovább zokogott, örömteli könnyek csordultak le arcán, hogy visszakapta saját magát, életét, személyiségét. *Ó istenem, igen, győztem. Ben, köszönöm...*

Érezte a férfi kezeit nyakán, majd testén, ahogy vállairól előrecsúsznak a melleire. Melltartót nem viselt, így most még jobban érezte az agyába tóduló szexuális impulzusokat. A férfi kezei tovább simogatták testét, a hátára csusszantak, majd a fenekére. A férfi egy kicsit megemelte a nőt, aki egyik lábát igyekezett a férfi ágyéka köré fonni.

Szinte szeretkeztek, Ben kezei előrevándoroltak újra a mellekre, megfogta az inget és a felső gombokat finoman szétpattintotta, épp csak annyira, hogy fejét be tudja tenni a formás, meleg keblek közé.

Jane szinte sikoltott: újra szeretett. Végre megértette, mit művelt egy perccel ezelőtt és pokolian bánni kezdte, hogy majdnem megölte szerelmét. Így a jó. Így kell lennie. *Igen. Ó igen.* Sírni kezdett újra, amint az érzelmek utolsó foszlányai is rögzültek lelkében, vagyis lelkének utolsó alkotóelemei is végleges helyükre kerültek. Kész.

Üdvözljük az emberek világában Jane Stak... vagy Clark?

Ben ugyan kigombolta Jane ingét, de nem vette le száját a nőéről. A formás keblek simogatása után keze hátracsusszant a karjaira és tett egy finom lépést előre. A falnak nyomta a nőt, aki nyögött, mert tudta, hogy itt mindjárt elszabadulnak az élvezetek és szeretkezni fognak egy nagyot.

Ben hátranyomta Jane karjait, hogy így jobban kidomborodjanak a mellei, majd elvette száját a nőéről és csókolgatni kezdte a kebleket. Jane behunyt szemmel nyögött fel. A kellemes érzések előntötték agyát, a szexuális érzések elsöpörtek mindent.

Jane élvezte ezt a tehetetlenségi, kiszolgáltatott szerepet, már nemcsak emlékezett, de érezte is, hogy ő ezt imádja.

Hirtelen valami kattanást hallott. Mintha egy gránátból húznának ki egy biztosítószeget. Kinyitotta szemét. Ben már nem csókolgatta a melleit, hanem érzelemmentes szemekkel bámulta őt.

A kattanást pedig...

A bilincs adta, amivel Ben a falba rögzített fémcsőhöz láncolta Jane karját...

Ben hirtelen elengedte a nőt és hátraugrott.

Jane csak ekkor eszmélt fel, hol vannak: a börtönben. Egy cellában...

Egyetlen ágy állt a fal mellett, az egyik fal vaskos rácsokkal szabdalt, a cellaajtó nyitva, a túloldalán látni lehetett az üres, poros folyosót. Azt, ahol Frank Benson őrmester nemrég ücsörgött egyfolytában cigarettázva...

Ben leült az ágyra, hogy egy kicsit pihenjen.

Jane pedig kezdett pánikba esni: – Te... te mit művelsz? – próbálta mozgatni hátrafelezülő karjait, de a bilincs masszívan tartotta őket.

Ben nem válaszolt. A földet nézte. Gondolkodott.

Jane szíve hevesen verni kezdett. A szexuális érzések már eluralkodtak fejében, de így,

hogy nem ért az izgatás végére, elborította az agyát. Ráadásul valami más is eluralkodott szívében, amitől megrémült.

- Hé, Ben, szívem, eressz el!

Ben nem reagált. Csak a földet nézte továbbra is. Talált valami kis lemállott faldarabot, lehajolt érte és vizsgálgatni kezdte. Majd eldobta.

- Ben! Édesem, eressz el!

A férfi megint nem válaszolt, még csak rá sem nézett. Felállt az ágyról.

- Hé, Ben, eressz már el az isten szerelmére! - Jane halálosan pánikba esett. Érzett valamit. Tudta már, miért csókolta őt meg a férfi oly hirtelen. A felismeréstől szinte hátrahőkölt, és újra zokogni kezdett.

Ben lehajtott fejjel sétált ki a cellából.

Jane rángatózni, vergődni kezdett, de ereje elhagyta. Nem tudta széttépni a bilincset, és a csövet sem tudta kitépni a falból. Tehetetlen dühében, a szívét elöntő pánikban kiabálni kezdett. - Ben, eressz már el, nem teheted ezt velem!

Ben kisétált a cellából. Lassan megfordult, Jane pedig rémülten nézte. A férfi lassan kinyúlt, megfogta a cellaajtót és finoman behajtott.

Jane majdnem agyvérzést kapott. Miközben egyre csak zokogott, könnyörögni akart a férfinak, de az amúgy is pokoli érzéseit csak fokozta, hogy Ben egy könnyet sem hullajtott és ridegen folytatta azt, amit elkezdett.

Becsukta a cellaajtót. A kulcs kint lógott a zárban, elfordította. Kihúzta és szakadt öltönyének belső zsebébe tette. Még mindig a földet nézte.

- Ne... - Jane-ből alig törtek elő a szavak. - Kérlek, ne! Minden jó lesz, ígérem! Kérlek! Ben, ne - kezdett sikoltozni. - Ne, ne menj el, ne hagyj itt! Ben, gyere vissza, ááá - összegörnyedt, ahogy tehetetlenségében csak sírni tudott, leroskadtt a földre, de a bilincs hátrafeszítette vállait és felszisszent. Fel kellett állnia, hogy ne fájjon. Majd tovább őrjöngött: - Ben, gyere vissza! Ben, kérlek, bébi, gyere vissza. Édes drágám, kérlek gyere visszaa!

A zokogástól elvesztette erejét, lábait már nem bírta tartani és nem érdekelt, hogy válla kifdicamodik, leroskadtt a földre. Persze fájt. Pokolian. De nem érdekelt.

- Beeen, gyere vissza! - üvöltött, patakokban folytak a könnyei. - Ne hagyj itt! Ne zárj be! Legalább hadd menjek ki innen! Beeen! Gyere vissza! - felállt, nem érdekelt a vállába hasító fájdalom. Rángatni kezdte csuklóját, de csak azt érte el, hogy a bilincs belevágott. Megfogta a csövet, rángatni kezdte. Az sem mozdult.

- Beeen, neee!

Hallotta, hogy a már eltávolodott kedvese még a külső cellaajtót is becsukja, és ráfordítja a kulcsot.

- Beeen! Neee! Kérlek, bébi, neee!

A fájdalmas könnyek megállás nélkül folytak le arcán. Nyelvével felfogott pár cseppet, de nem érezte az ízét.

Többet nem tudott mondani. Hosszú órákig tartó zokogásba zuhant...

Ben kisétált a börtönből és már nem hallotta a bezárt nő kiáltásait. Mikor ott ült vele szemben, szinte akkor sem hallotta, pontosabban nem fogta fel, hogy mit kéne hallania. Egy biológiai reakciókat elszabadító nőtényt, vagy valami mást?

Ben kisétált az épületből. Elindult az egyik utcán. Követte a nyilakat, amik a kifelé ve-

zető útszakaszt mutatták neki.

Csak sétált... Egyedül, magányosan, nem gondolva semmit, nem érezve semmit...

Néhány óra elteltével meglátta az elköszönő táblát. *"Viszontlátásra! Reméljük újra ellátogat Városunkba! Jó Utat!"*

Elindult gyalogosan, a kietlen, ködös úton. Fogalma sem volt, merre tart, miért. Csak ment. Előre. A szalagkorlátok túloldalán magas, sötét fák árnyai fogták közre az utat. A köd zúgott, csattogott, de a férfi már nem félt. Már nincs mitől félnie.

Egyre csak hagyta maga után a kilométereket.

A következő település már nem volt messze. Talán pár újabb kilométer.

Nem sokkal később egy autót hallott közeledni, a háta mögül. Lassan hajtott a hatalmas köd miatt.

Mikor Ben mellé ért, lelassított.

- Hé pajtás, eldobjunk? - kérdezte egy férfi bentről.

Ben benézett. Négyen utaztak. Megvonta a vállát. - Ööö, igen. Dobjatok el kérlek. Csak a következő városig.

A hátul utazó férfi és nő kiszálltak és engedték beülni, középre. Majd beültek mellé és hajtottak tovább.

A sofőr - egy szőke hajú nő - hátrafordult. - Helló. Hogy hívnak? Ó te jó ég - a többiek is csak ekkor vették észre Ben szakadt ruházatát. - Mi történt veled?

- Hogy mi? - pislogott Ben. - Megtámadtak.

- Ki támadott meg?

- Nem emlékszem.

- Leütöttek?

- Aha, azt hiszem. Nem emlékszem sok mindenre.

- Na sebjaj, pajtás - mondta a hátul ülő, fejkendő férfi. - A következő Városban majd megállunk és elmesélsz mindent, amit tudsz. Aztán ha úgy adódik, megkeressük neked, aki ezt tette veled. Fejvadászok vagyunk. Aproó, az én nevem Kevin.

- Az enyém Carol - mosolygott a mellette ülő nő.

- Az enyém Greg - vigyorgott hátra a vezető melletti ülésből a hosszú hajú férfi.

- Az enyém meg Susan - nézett rá a visszapillantó tükörből a zöld szemű nő.

- Örvendek - mosolygott bizonytalanul. - Az én nevem Ben.

- Örülünk, hogy megismertünk, Ben.

Susan tovább hajtott. Kis idő múlva elérték a következő város határát, de Ben nem értette, hisz innen jött ki nemrég...

és a ködben meglátták...

...a táblát:

„Üdvözöljük Városunkban!”

Greg pedig elaludt, és intenzív rémálom gyötörte...

VÉGE